C:\Users\Plazma\Desktop\308\Grant_Ron-Kolonie.PDB

PDB Name: Grant_Ron-Kolonie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.7.2005
Modification Date: 6.7.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROB GRANT

Kolonie

Mé Lily a mé Rose

SCAN LuLa & HUHx

ČÁST PRVNÍ

Šťastné Město

Kdo chce pravou chrabrost zřít, sem ať jen pílí. Tento muž pokoří všechny zlé síly.
(John Bunyan: Poutníkova cesta)

Eddie O'Hare se pokládal za nejsmolařštějšího člověka v celém kosmu. A upřímně řečeno, docela na to kápl.
Stojí u okna z kouřového skla, které zabírá celou stěnu pokoje v nejvyšším poschodí narychlo zbudovaného hotelu, a sleduje nevypočitatelný dav lidí valící se ulicí zalitou neony. V břichu mu škrundá jako čerstvě propíchnuté kryse, pomalu umírající v páchnoucím kanále. Zítra budou ulice opuštěné. Město zamkne. Pro jeho existenci už nebude důvod. A pokud Eddieho smůla nezmizí, pokud vesmír nepřestane házet hadím okem po kostkách Eddieho osudu, on umře spolu s ním.
Ve zpocené dlani svírá svou poslední naději. Jediný hrací žeton. Padesátku. Usilovně se snaží vymyslet číslo, na které by ji měl vsadit. To je vše, co musí udělat: vybrat si správné číslo. Pravděpodobnost šestatřicet ku jedné.
Kdyby jen dokázal udělat tuhle jedinou věc správně. Kdyby tuhle správnou věc udělal správně, pak už by stačilo, aby vybral další správné číslo. To se dá zmáknout. Je to uskutečnitelné.
A pak už by stačilo, aby na vlně té vítězné jízdy vybral ještě jedno správné číslo.
Musí vybrat tři správná čísla. To je všechno. Kdyby jen tohle dokázal. Vyhrát nad osudem, porazit pravděpodobnost. Jenže ta myšlenka se zarazí jako maratonský běžec, který sebou škube s bodáním v hrudi a v křečích na okraji dráhy a umírá jen pár vteřin po výstřelu startovací pistole.
Pořádně tvrdej hazardní hráč by možná uměl sám sebe přesvědčit, že to zmákne. Jenže Eddie není ani měkkej hazardní hráč. V té pornografické stupnici, kterou se hazardní hráči poměřují, nepředstavuje Eddie ani katalog s kolekcí plavek. Je účetní. Umí si tu pravděpodobnost spočítat. Nemůže si pomoct.
Čtyřicet šest tisíc šest set padesát šest ku jedné...
Přesně s touhle pravděpodobností promění svůj upocený hrací žeton na dva a čtvrt milionu, jež dluží lidem, kteří mu za pár drobných přelámou všechna žebra jedinou ranou gumovou palicí.
Přiznej si to, Eddie: to se nemůže povést.
Komu chce nakukat tenhle naprostý blábol? Tak skvělé věci se sotva kdy přihodí skutečně šťastným lidem. A Eddie? Eddie nemá ani trošičku štěstí. Jakmile Osud Eddiemu uchystá cokoli pěkného, Štěstěna mu vždycky vyfoukne vábivé sousto přímo pod nosem, zrovna když se je chystá popadnout.
Otevře ústa, aby si povzdechl, a jazyk zapraská jako suchý zip, jak se odtrhuje od vyprahlého patra. Chutná vlastní krev. Napadne ho, že do rána se jí ještě nabaží dosyta. Uchystají mu ještě spoustu té výtečné lahůdky. Vyžahne jí ještě pěkných pár půllitrů. Na druhou stranu, aby to vzal z té lepší stránky, mělo by to pomoct rozmašírovanému jícnu, aby spolykal vymlácené zuby, a zahladit chuť špičky kožené boty.
Eddieho vyděsí táhlý skřípavý zvuk, který připomíná sesychání paluby v rovníkovém žáru na lodi stojící v bezvětří. Je to jeho břicho.
Znovu se podívá dolů na ulici předurčenou k záhubě. Začne počítat lidi, kteří se smějí. Vzdá to ve chvíli, kdy je mu jasné, že se smějí naprosto všichni. Každý jednotlivý člen davu dole na ulici se hihňá, chechtá nebo řehoní s oním nespoutaným potěšením, jemuž se obvykle těší pouze děti, čerstvě zamilovaní a bezděční vítězové filmových cen.
Zdá se, že všichni a všude si užívají života a baví se, až na Eddieho O'Harea, který se už nikdy smát nebude.

Neboť dluží dva a čtvrt milionu jedněm...
Jedněm...
Z namodralého kouřového skla na něho zírá jeho odraz. Smutný přízrak plný lítosti nad tím, že už brzy z něj bude jen smutný přízrak. Strašidlo vrtí hlavou v soucitné nevíře. Krutá pravda zní: není Eddieho vinou, že zažívá tenhle zlý sen. Vlastně nic zlého neudělal. Vlastně těm lidem, jejichž jména se nedokáže přimět vyslovit ani v duchu, nic neukradl. Ty peníze ukradl počítač. Žádný hacker. Žádný podvodník z masa a kostí, který by využil mimořádných technických schopností, aby prošel firewally uvnitř firewallů, proklouzl nekreknutelnými řetězci šifrovaných hesel a obelstil nejsofistikovanější bezpečnostní systém v dějinách ochrany dat. Byly ukradeny z Eddieho počítače a jeho počítačem. Eddie nemá sebemenší představu, kam zmizely. V jedné nanosekundě tam byly a v druhé nebyly. Ani stopa, že by se do systému naboural někdo zvenčí. Počítač prostě jen zčistajasna obdržel peníze a někam je zašantročil. A z důvodů pro Eddieho naprosto nevyzpytatelných zanechal elektronickou stopu, která vede k Eddiemu.
Spletí drátů a elektrických obvodů byl obviněn z nespáchaného zločinu.
A teď se to pokuste vysvětlit těm... těm lidem.
Ne. Eddiemu zbyly pouhé dvě možnosti: vrátit nějakým způsobem peníze, než začnou někde chybět, nebo strávit zbytek věčnosti jako nepatrný kus základů nějakého nedostavěného hotelu, v němž se nikdo nikdy neubytuje, se sekáčkem na led uvízlým v rozkládajících se varlatech.
Vybral veškerá svá aktiva, která mohl - v poměru k absurdnímu dluhu to působilo jako značně hubený obnos - a zamířil do kasina, které pokládal za nejslušnější ve městě.
Našetřit své žalostné úspory ho stálo sedmnáct let poctivé šetrnosti a lakotného sebezapření. O všechno přijít se mu podařilo za podstatně méně než sedmnáct minut.
Takže Eddie O'Hare je v hotelovém apartmá, které kasino zdarma poskytuje největším rozhazovačům, lidem, kteří dokáží nejrychleji přijít o největší množství peněz. V dlani svírá padesátkový žeton, který mu soucitně hodil jakýsi prominentní výherce. A ten žeton je poslední věc, která stojí mezi Eddiem a nepředstavitelně krutými...
Eddie napřed uvidí ve dveřích velkou díru a teprve potom uslyší výstřel. Obrovské okno, jímž se dívá, uprostřed praskne a jeho horní polovina si jakoby povzdychne, než se bez protestu zřítí dolů do hemžícího davu.
Dveře už jsou vykopnuté a stojí v nich dva muži, temné siluety proti světlu na chodbě. Přiléhavé šedé obleky, kravaty tenké jako ostří břitvy, kalhoty trochu krátké, odhalující zářivě růžové ponožky nad černými semišovými mokasínami. Uniforma.
Jak na to tak rychle přišli? Jak přišli tak rychle na něho? Eddie ve skutečnosti nemá čas takhle přemýšlet, neboť muži se vydávají rychle a rozhodně jeho směrem. Dělají jen svou práci. Dam di dam.
Eddie krátce uvažuje, že by se vrhl za vypadlým oknem. Potom si uvědomí, že by to asi bylo dost pošetilé, protože právě to s ním ti dva asi udělají, když bude mít trochu štěstí.
První z mužů je už u něho. Eddie vidí jeho rysy. Má zvláštně ryšavé vlasy. Neusmívá se, ale nevypadá ani rozzlobeně. Eddie to z jakéhosi důvodu považuje za uklidňující.
Mylně.
Muž ho popadne pevně, ale nenásilně v podpaží a v tu chvíli přistoupí druhý, který zrovna zastrčil revolver do pouzdra. Je plešatý, tenhle
kolegáček. Hlavu oblýskanou jako koleno. Popadne Eddieho pod koleny a zhoupne ho vzhůru. Zavěšený mezi dvěma pořezy se Eddie cítí podivně provinile, že vůbec nebojoval. Aspoň nějaký pokus o odpor. Třeba jen slovní protest.
Rozhoupou ho a chystají se ho prohodit oknem. Eddie cítí kolínskou toho, který ho drží v podpaží. Říká si, že docela ujde. Za jiných okolností by se ho možná zeptal na značku.
Jeden z mužů promluví. Ryšavec.
„Pan Bevadino by opravdu moc rád věděl, kam zmizely jeho peníze."
Eddie se dívá z okna na noční oblohu, pojednou tak nádhernou. Měsíc opravdu vypadá smutně, jako v písničce. Přemýšlí o dlouhém pádu, k němuž se schyluje.
Netěší se na něj.
Hrůzou ho ani tak nenaplňuje vyhlídka na drtivý dopad, při němž se mu leccos poláme a rozmačká: věří, že bude mrtvý dřív, než se rozplácne na chodníku jako vyzvracený sobotní kebab. Ne, nejvíc se bojí toho, jak se mu bude před očima odvíjet celý život. Stačilo mu, že si ho už jednou prožil. Tak nicotný život. Tu bezpečnou výmluvu před životem, naprosto bez rizika a bez zábavy.
„Máte poslední příležitost, poutníče. Máme dnes v noci moc práce."
Eddieho něco napadne a promluví: „Kdo je pan Bevadino?"
Oba muži na sebe pohlédnou přes Eddieho horizontální tělo. „Ahmed Bevadino? Nic vám to neříká?"
I když ví, že to jméno nezná, Eddie se přesto usilovně pokouší rozpomenout. Skutečně se snaží. Eddie už je takový. Nechce, aby se ti dva na něho zlobili. Vrtí hlavou: „Je mi... líto. Ne. Myslím, že si na žádného pana Bevadina nevzpomínám."
„Nevzpomínáte?"
„Omlouvám se." A jako by cítil, že to nestačí, Eddie dodává: „Znám jednoho pana Beverleyho." Co čeká? Doufá, že muži pokrčí rameny a řeknou „tak dobře", a stejně ho vyhodí oknem? Bevadino? Beverley? Je to dost podobné? Drž se, Eddie.
Plešatý muž s revolverem v pouzdře položí Eddieho nohy. „Radím vám, abyste neplýtval naším časem."
Nebo co? pomyslí si Eddie. Ale nevysloví to.
Plešoun jde ke dveřím, které se válejí na zemi. Podívá se dolů a pak vzhlédne zpátky ke kolegovi: „Tohle je 888."
Muž, který drží Eddieho v podpaží, odpoví: „Seš si jistej? Vypadalo to jako 886."

„Jo. Ta poslední osmička je trochu škráblá."
„Trochu škráblá?"
„Jo. Kus číslice je vyrýpnutej. Vypadá jako šestka."
Ryšavec Eddieho pustí a odstoupí do vzdálenosti, kterou Eddie považuje za pravděpodobně nejvýhodnější k úderu karate. Eddie doufá, že se nikdy nedozví, jestli je jeho domněnka správná. „Jak se jmenujete, poutníče?"
Plešoun vytáhne ze zadní kapsy nějaké složené papíry.
„Jak se jmenuju?" Eddieho mozek je ve splašeném poklusu. Má jim říct své skutečné jméno? Co když ti muži pracují kromě pana Bevadina také pro lidi, které rozčilil? Co když mají jeho jméno taky na seznamu, jenom o pár položek dál? Možná postupují systematicky chodbou. Říkali přece, že mají v noci moc práce, ne? Na druhou stranu, co když Eddie na seznamu není, řekne jim falešné jméno a ukáže se, že je to jméno někoho, kdo na seznamu figuruje? Třeba zrovna jméno toho zoufalého nešťastníka, kterého se chystali defenestrovat. Eddiemu to nepřipadá přitažené za vlasy, pro něho je to reálná možnost. Eddie věří, že skutečně může být až takový smolař.
„Edward." Eddie doufá, že by to mohlo stačit. Ale nestačí.
Ryšavec sáhne Eddiemu do kapsy a se zbytečným „promiňte" vyloví odtamtud žalostně hubenou peněženku. Listuje řádně provětranými kreditními kartami, až najde nějakou průkazku: „Edward O'Hare?"
Eddie přikývne.
„Jako to letiště?"
Eddie opět přikývne. Chystá se přednést svou vyzkoušenou historku o O'Hareově letišti, ale nakonec se právě včas rozhodne, že to není zrovna ta nejúžasnější příležitost. Koutkem oka se snaží nevšímat si, jak Plešoun listuje seznamy a hledá jeho jméno. Má těch papírů spoustu. Spoustu údů, které je třeba zkroutit, číslic, které se musí poškodit, a těl, jež je třeba vyhodit z okna. Na chodnících bude dnes v noci pěkně husto.
„Vy nejste Harrison Dopple?" Ryšavec porovnává Eddieho s fotografií na průkazce. Je to asi hodně starý snímek. Jediná fotka, kterou má Eddie v peněžence, je na sexuální povolence. Ta je asi deset let prošlá.
Eddie se snaží, seč může, aby ani v nejmenším nevypadal, jak by snad mohl vypadat Harrison Dopple. To není zrovna jednoduché, když se vezme v úvahu, že o tom chlápkovi nikdy ani neslyšel. Přesto se ale snaží. Napřímí se pro případ, že by byl Dopple malý, a ve snaze nabídnout nedoppleovský profil nakloní hlavu ke straně, jako by říkal: „To nejsem já."
Ryšavec mu podá peněženku zpátky: „Co na to říct? Nejste náš případ. Je to z naší strany nezvykle neprofesionální."
„To nestojí za řeč."
„Byl bych nerad, kdybyste si myslel, že tady jen tak pro nic za nic vyhazujeme lidi z okna."
Jen tak pro nic za nic? Eddie si nevěřícně odfrkne, jako by se snažil naznačit, že už sama ta myšlenka je absurdní.
Plešoun už netrpělivě postává na chodbě. Je posedlý touhou dohnat ztracený čas. Chce dodržet termín dalšího „případu". Ryšavec se rozhlédne, přikývne a zamíří k němu. Eddie si uvědomí, že z nepochopitelného důvodu vyčkává, až muži odejdou, aby začal normálně dýchat.
„Jak jsem už říkal: máme tuhle noc hodně práce." Ryšavec se zastaví v roztřískaných dveřích Eddieho pokoje. „A na vašem místě, poutníče, bych si prodloužil tu sexuální povolenku."
Eddie se usměje a přikývne: „Udělám to."
Ryšavec na něj mrkne: „člověk nikdy neví, kdy se na něho usměje štěstí."

2

Je to divná noc v divném městě. Ve městě, ve kterém se bude žít už jen jednu noc.
Podle oficiálních výkazů je to Afortunado City. Pro lidi, kteří tu bydlí, je to prostě Šťastné Město.
Jeho jediná dlouhá ulice představuje lidský chaos. Tisíce lidí, kteří už zítra nebudou potřebovat vůbec žádné peníze, si je chtějí užít a utratit všechny úspory, zatímco zbytek populace se je stejně usilovně snaží o ně připravit. Už zbývá jenom pár krátkých hodin dealerům, aby něco zdealovali, švindlířům, aby si zašvindlovali, a štětkám, aby si zaštětkovaly. Ceny rostou každou vteřinou.
Když na samém okraji města vyjde Charles Perry Gordon z hotelu, projede mu žaludkem jako blesk horká vlna. Je to okamžik, kdy má pocit, že je nejblíže plnosti. Naplnění. On si tohle město vysnil. Vzniklo přímo před jeho vnitřním zrakem. Vyčaroval si ho pohodlně usazený ve velké koženém křesle za pracovním stolem své kanceláře v Riu.
A teď je tady.
Neměl nic společného s architekturou ani s technickými serepetičkami
spojenými se stavbou Afortunada. On je pouze předpověděl. Tohle místo podle Gordonova mínění prostě muselo vzniknout. Projekt představuje největší operaci, jakou kdy lidstvo podstoupilo, a má tomu odpovídající rozpočet. Pracují na něm desetitisíce lidí, kteří jsou přehnaně dobře placení. Přirozeně někde potřebují o své příjmy přijít, upustit trochu páry. Afortunado se zrodilo, aby jim takovou příležitost poskytlo. Město rozkoší, vytesané v nemilosrdné sněhové pustině. A třebaže je Gordon mnohokrát viděl před svým duševním zrakem, teď se s ním poprvé seznamuje ve skutečnosti.
Stojí na vrcholu schodiště a prohlíží si lidské hemžení valící se hlavní ulicí jako mohutný výbuch zpomalovaných radioaktivních částic. Naslouchá složité, leč primitivní hudbě lidských hlasů, hlučně se dožadujících pozornosti. Nalevo úkosem zahlédne chvějivý horký opar tepelné stěny, termální bariéry, jež město chrání před smrtonosnou pustinou antarktických hor, které je obklopují. Na druhé straně ulice parta mladíků v bermudách, s náznakem vousů na bradě a v pestrobarevných košilích prohazuje stěnou prázdné plechovky od piva, sleduje, jak vzplanou a zmizí. Je zvláštní je vidět v nenuceném letním oblečení, jaké se u nich v partě nosí, jen pár metrů od nehostinné sněhové

pustiny. Bez tepelné stěny by se pravděpodobná délka jejich dožití měřila v minutách.
Někdy zítra, až poslední z dočasných obyvatel města doklopýtá do posledního transportu, stěna se vypne. Za týden bude Afortunado pohřbeno pod tunami kompaktní vrstvy sněhu a ledu, kterou pustina navrátí do míst, v nichž bylo město vytesáno. To Gordon také předpověděl.
„Hej, poutníče! Nepotřebuješ někam hodit?"
Gordon pohlédne pod schody, kde k němu s nadějí vzhlíží starobylý orientálec. Na čelence má rozsvícený blikající příslib: Taxi. „Hodit?"
V Afortunadu nejsou žádné osobní vozy. Není jich třeba, jak Gordon předpověděl. Celý pruh země měří míň než kilometr. Žádná cesta netrvá pěšky déle než patnáct minut.
Taxikář se otočí a zvedne palec přes rameno. Nabízí Gordonovi svá záda. Je mu dobrých osmdesát, ani o den míň. Jeho potetované údy připomínají chatrné orobince volně zabalené do pirátské mapy s vyznačeným pokladem. Pořádný závan větru by ho srazil na kolena. Gordon zavrtí hlavou. „Půjdu pěšky, děkuju."
Aniž by přišel o svůj úsměv, předvede taxikář podivné, ale zjevně urážlivé gesto se sexuálním podtextem, vyštěkne jakési bizarní, pochopitelně sprosté slůvko a kluše k dalšímu hotelu. Za chvíli zmizí v davu lidí.
Gordon si povzdychne. Když se to vezme kolem a kolem, lidi Gordona nesnášejí. Především ti, kteří stojí níž než on. Což je popravdě řečeno většina lidí. Schází ze schodů a vydá se stejným směrem jako taxikář.
Vlastně by měl jít přímo na Projekt, ale nedokáže odolat alespoň krátké prohlídce města, které vyrostlo z jeho nápadu. Kdo by mu to mohl dávat za vinu? Kromě toho mu pořád ještě zbylo trochu peněz z výletu, protože nenastaly žádné mimořádné okolnosti. Může je docela dobře utratit. Zítra by mu z nich zbyla jen hromada papíru na vyhození.
Představoval si tu scénu tisíckrát, ale ve svých představách neslyšel zvuky: kakofonii nesouvislé hudby přebíjející se vzájemně ze sousedících barů, restaurací a kasin - do bušení techna se naváží dixieland, jejž na oplátku znečisťuje smyčcový kvartet, který kapituluje před rockovým nářezem; nesrozumitelné brebentění pouličních prodavačů, žebráků a hledačů rozkoše se slévá do pulzující disonance hlasů. A nikdy si také nepředstavoval vůně: štiplavý zápach přepáleného oleje, živočišného tuku, koření a aromatických látek ze všech světových kultur stoupá z pojízdných stánků pouličních kuchařů, na čich útočí kolínské a parfémy, které se však marně snaží překrýt až příliš lidské pachy potu, zvratků a exkrementů. Je to nechutné, ale zvláštně vzrušující.
Gordon pokračuje v chůzi. Z potemnělých dveří vyhlédne nějaká žena a nabízí mu dlaňovku. Podívá se na nabízenou dlaň, která je geneticky zmutovaná do podoby vagíny. Gordon se usměje a poděkuje se zdvořilým odmítnutím.
Dokonce i uprostřed vší té tlačenice se Gordon cítí dokonale bezpečný. V Afortunadu není policie. Nad právem bdí neuvěřitelně výkonné konsorcium organizovaných zločineckých skupin. Gordon předpověděl, že takhle to bude nejlepší a právo bylo v tendru nabídnuto nejlepším uchazečům. Práci získala aliance lasvegaských mafiózů, ruské mafie a hongkongských komand, přičemž část zakázek přidělila menším gangům ve formě subdodávek. Všechno funguje naprosto skvěle. Násilná trestná činnost neexistuje; kromě občasných výstřelků při přespříliš nadšeném vymáhání dluhů. Ulice jsou bezpečné.
Zrovna když běží Gordonovi hlavou tato myšlenka, pošle ho ukrutná rána do ledvin k zemi. Vzhlédne na útočníka: je to ten starý taxikář, uhánějící kolem neuvěřitelným krokem s tlustým mužem v podnikatelském obleku na zádech. Mohla to být jen nešťastná náhoda, když ho porazil pasažérův kufřík, ale Gordon o tom pochybuje. Na rtech se mu už formuje kletba, ale v tu chvíli se nad ním ozve dutá rána.
Gordon vzhlédne. Z nejvyššího patra hotelu Štěstí se řítí obrovská tabule namodralého kouřového skla. Dav dole se ze všech sil snaží rozprchnout, ale na Blahobytné ulici je dnes v noci pořádná mačkanice a několik lidí zůstane příliš blízko úderu, když se okno roztříští na chodníku a vyšle obrovské, potenciálně smrtelné projektily mezi vyděšené opozdilce. Kdyby ho taxikář nesrazil k zemi, byl by Gordon určitě mezi nimi.
Má štěstí.
Sebere se a rozhlédne se kolem sebe. Je tam asi deset, možná dvanáct raněných. Někteří dost vážně. Jediná městská nemocnice je malá a chatrná: žádný automobilový provoz, žádné násilné zločiny, k čemu jinému by měla být? Malá ambulance, jednotka léčby popálenin a kardiologické oddělení, to je všechno. Cokoli chroničtějšího se musí posílat jinam.
Gordon se opráší a překročí křičící ženu. Jekot mu jde na nervy. Chce se odtud dostat pryč.
Uvidí poutač kasina hotelu Štěstí a rozhodne se, že by tam snad mohl docela dobře utratit své peníze.
Odkopne zraněnou ruku, která se ho drží, a seběhne dolů po schodech.

3

Eddie vyhlíží prázdným prostorem, který zeje od země po strop v místech, kde bývalo jeho okno. Zírá dolů na ulici, kde málem skončil i on. Jiný člověk by si možná myslel, jak šťastně tomu právě unikl. Někdo by se možná pořádně nadechl svěžího recyklovaného vzduchu a blahořečil by samotnému pojmu existence a třeba by se na okamžik zamyslel nad zázrakem a bizarně odolnou křehkostí života.
Ne tak Eddie.
Eddie stojí jako zkoprnělý v oslnivých světlometech náklaďáku strachu. Eddie má zato, že právě jen maloučko okusil něco ze své bezprostřední budoucnosti. Zábavná vložka, která mu má povzbudit chuť na lámání kostí a další krvavé hrůzy akčního filmu osudu, jenž ho nevyhnutelně očekává. V pravé ruce obrací sem a tam upocený sázkový žeton.
Je to špatné.
Eddie musí něco dělat. Musí něco zkusit, nebo se ty strašlivé hrůzy z jeho představivosti určitě uskuteční. Jenže tohle je právě Eddieho problém. Eddie není muž činu. Podvědomě se drží teorie, že nejlepším způsobem, jak se zachovat při

náhlém obratu k horšímu, je staré bezútěšné neútočení, které má dvě podoby: zaprvé a především je třeba nic, absolutně nic nedělat, protože ve chvíli, kdy člověk něco - cokoliv - udělá, může všechno tak akorát zhoršit, a druhá, snad ještě žalostnější strategie zní: existuje naděje, že navzdory všem zákonitostem, vší logice a zdravému rozumu ty hrozivé věci zmizí a nikdy k nim nedojde. Eddiemu je jedno, že tenhle přístup téměř nikdy nefunguje. Nevadí mu, že tahle celoživotní vášeň pro nedění mu zanechala suchou, nezáviděníhodnou minulost; život, který nestojí za zapamatování ani v drasticky zhuštěné podobě, která by se mu pravděpodobně vybavila při smrtelném pádu z výškové budovy.
Nejpodivnějším aspektem jeho neživotného přístupu k životu je to, že Eddie považuje sám sebe za „rozumného". A kdybyste se mohli zeptat kohokoli z jeho známých, shodli by se, že Eddie je opravdu rozumný člověk. „Rozumný" je přesně to slovo, které člověka napadne.
Takže náš starý dobrý Eddie tady rozumně čeká, až z něho vymlátí duši, když náhle se ozve další tlumená rána a další třeskot skla a Eddie vidí, jak dolů podél narychlo spíchnuté fasády hotelu štěstí líně padá další okenní tabule. Na jeden strašlivý okamžik si Eddieho hrůza najde novou, vyšší rychlost. Pomyslí si, že se ti... muži pro něho vrátili. Potom si uvědomí, že už tady nezbylo žádné okno, které by se dalo rozbít. Ti... chlápci jsou právě na návštěvě ve vedlejším pokoji.
Eddie naslouchá s podivně odtažitým zájmem. Jako by se ta scéna, kterou si právě vyzkoušeli v jeho životě, přehrávala znovu v pokoji 886, jenom teď naostro, ve skutečnosti. Eddie jen zaskakoval. Teď hraje jeho roli skutečná hvězda příběhu, skutečný Harrison Dopple, a Eddie zvědavě naslouchá, zda by snad jeho roli nezahrál líp.
Ozývají se zlostné výkřiky, což je pravděpodobně Doppleův hlas, a pak hlasité, nebezpečné výhrůžky mířené proti Doppleovi. Ozývají se nevybíravá sprostá slova a hrubé kletby a střídají se s tichým výhružným mumláním. Ozývají se rány do nábytku a zvuky rvačky - velké rvačky- a podivně tupé, nefilmové zvuky pěstí, dopadajících na holé tělo.
Následuje krátký zpanikařený povyk.
Eddie zavrtí hlavou. Přál by si, aby něco takového udělal sám. Přál by si, aby dokázal víc zpanikařit. Nebo aspoň trochu. Tak se chová opravdový muž. Eddie vůbec nezpanikařil, ani co by se za nehet vešlo. Hleděl si svých způsobů. Harrison si svých způsobů nehledí. Nesnaží si získat přízeň těch chladnokrevných zabijáckých hajzlů, kteří ho hodlají sprovodit ze světa. Bojuje o život. Eddie si poněkud romanticky představuje, jaký parádní život asi musí nespatřený pan Dopple žít, že mu stojí za to tropit lakový povyk. Vzrušující život plný příslibů, vzruchů a elánu. Velká, radostná horská dráha života. Života, za který stojí za to ztropit povyk.
Eddie vlastně začíná tomu muži, kterého ve vedlejším pokoji vraždí, závidět.
Ba co hůř, mnohem hůř: Eddie velice brzy dospěje k přání, aby se skutečně stal Harrisonem Dopplem. Začne zvažovat možnost, že se rozplácne dole na chodníku, a bude mu to připadat jako lepší osud než ten jeho.
Ve vedlejším pokoji teď zavládlo hrůzyplné ticho.
Přeruší je začátek odpočítávání.
„Raz..."
Doppleův hlas náhle změní polohu a sílu a mluví teď strašně rychle a tlumeně. Prosí, nevyhrožuje.
Ale pochmurné odpočítávání pokračuje. . „Dva..."
A celou tu dobu Dopple drmolí své prosby.
Z rytmu odpočítávám je Eddiemu jasné, že to nebude až do čtyř. Ale určitě tak Harrisonovi jenom vyhrožují. Eddiemu se určitě nemůže stát, že by někoho zavraždili přímo jemu před očima. Určitě neodpočítají do konce...
„Tři.
Prosby utichnou a ozve se dvojí zachroptění. Eddie správně odhadne, že to je přesně ono dvojí zachroptění, jež vznikne z úsilí dvou mužů, kteří přivodí smrt třetímu vyhozením z okna v nejvyšším patře hotelu.
Eddie stočí pohled jinam, ale příliš pozdě. Příliš pozdě, aby si nevšiml výrazu pojednou ztichlé tváře Harrisona Dopplea, když ho gravitace zachytí na vrcholku vzestupné části oblouku a on začíná s neúprosně smrtelným zrychlením padat dolů. Ten pohled se Eddiemu vtiskne navždy do mozku. Ba co víc, Eddie si s veškerou brutálností uvědomuje, že si ten pohled jeho mozek uloží, tak jako si pokaždé ukládá ty nejhrůznější vzpomínky, v přesně té samé obrazové knihovničce, v níž má uložené také všechny své erotické vzpomínky, a může se pak znenadání náhodně vynořit, když se bude blížit vrcholu svého osamělého vzrušení, takže okamžitě zvadne bez naděje na resuscitaci.
A je to právě onen zdrženlivý sentiment Harrisonova výrazu, co Eddiemu připadá tak podivně strašné.
Pan Dopple, který se již zanedlouho stane nebožtíkem, nevypadá vystrašeně. Nevypadá, že by se zlobil. Nemává divoce rukama a nohama, jak by to pravděpodobně dělal Eddie, aby se v zoufalém posledním okamžiku komicky pokusil získat nějakým způsobem dar létání.
Ne. Nic takového.
Pan Dopple, který se již zanedlouho stane nebožtíkem, se usmívá.
Eddiemu chvíli trvá, než ten úsměv správně pochopí. Harrison Dopple se usmívá, protože tomu nevěří. Jeho prvotní reakcí tváří v tvář nevyhnutelné smrti není strach nebo dokonce vztek: je to překvapení.
Nemůže uvěřit, že smrt je něčím, co se mu právě teď s konečnou platností přihodí. Právě jemu.
Je neuvěřitelné, že si zatančil svůj poslední tanec (špatně a opile, už je to dávno), snědl poslední jídlo (naštěstí chutně nezdravou a vysoce společensky nepřijatelnou, v mikrovlnce připravenou plněnou tortillu), užil si posledního orgasmu (díkybohu jen před pár minutami, zásluhou celodenního hotelového kanálu s pornem). A teď se právě usmívá svým úplně posledním úsměvem. A třebaže celý život ví, že všichni lidé nakonec vždycky umřou, podařilo se mu uchovat si a uchránit nesmyslné iracionální přesvědčení, že smrt je něčím, co se Harrisonu Doppleovi nikdy nepřihodí.
Harrisonův šokující odchod byl mezitím alespoň k něčemu dobrý: Eddie se už neoddává sebelítosti. Oddává se lítosti nad Harrisonem Dopplem. Otočí se a odchází od okna. Nechce slyšet náraz jeho těla a ještě méně ho touží vidět. V

náhlém popudu zamíří ke zničeným dveřím svého apartmá.
Na krátký okamžik se zastaví v rámu dveří. Raději by nenarazil na zrzka a plešouna, až budou odcházet ze sousedního pokoje. Ale oni si už brzy zkontrolují svou hrůzu nahánějící soupisku. Odškrtnou si Harrisona Dopplea, pokoj 886 v hotelu Štěstí, a vyhledají si další schůzku ve svém našlapaném, tak našlapaném rozvrhu.
A další schůzku mohou mít docela představitelně v hotelu Štěstí s Eddiem O'Harem z pokoje 888.
Takovou možnost by Eddie raději neměl riskovat.
Pokračuje v chůzi chodbou, a když prochází kolem, odvrací tvář od vylomených dveří pokoje 886. Zbytečně, jak se ukáže. Na stěně chodby naproti dveřím od apartmánů se po celé délce táhne zrcadlo a Eddie bezděčně zahlédne v nervy drásajícím obrazu postavy vrahů. Z nevysvětlitelných důvodů je nyní ten, který měl zrzavé vlasy, plešatý, a ten, který byl plešatý předtím, se pyšní důvěryhodnou blonďatou kšticí.
Eddie se pokusí usmát způsobem, jímž by ukázal, že k nim dosud cítí nedávno získaný pocit spřízněnosti, aniž by snad přímo omlouval nebo odsuzoval jejich... zvolenou kariéru.
Vlastně to ani není úsměv. Spíš zmučená grimasa. Přesto ji čerstvě plešatý a nedávno zrzavý chlápek přijme s krátkým roztržitým přikývnutím, než spolu s dříve plešatým blonďákem obrátí svou pozornost zpátky ke svému pochmurnému seznamu.
Se rty stále staženými v bezduchém úšklebku se Eddiemu podaří docela elegantně zrychlit na chodbě krok, aniž by to vypadalo, že by šel rychleji.

4

Eddie dorazí k výtahům, a třebaže je kasino v suterénu a on je devět pater nad ním a času se strašně, zoufale nedostává, rozhodne se jít po schodech. Nepovažuje je za cestu k úniku: pokud je Eddie další položkou na seznamu, cesta po schodech žádné pronásledování nezmaří. Ne. Je to takhle: Eddie nevěří, že by dokázal udržet svůj ubohý, zplihlý a nanicovatý úsměv po dobu cesty výtahem, kdyby... kdyby... kdyby se ti dva rozhodli jet s ním. A nechce to zkoušet.
Na schodišti člověk nedosáhne úlevy před konstantně dokonalou teplotou, jež Eddiemu začíná připadat jako mučení svého druhu, ale vládne zde podivný pach, který spouští v Eddieho mozku jakousi čichovou vzpomínku.
Je to vlhký, poněkud kovový zápach. Eddie se ho snaží zařadit s takovým úsilím, že otevření dveří o pár pater výš zaregistruje pouze okrajově a naléhavý klapot rychlých kroků má už téměř za zády, když si uvědomí, že zabijáci jdou po schodech za ním.
Co dělat, Eddie? Vrahouni možná pořád ještě nejdou po tobě. A když začneš utíkat, určitě budeš vypadat podezřele. Určitě si pečlivěji projdou svůj seznam obchodních schůzek, když si všimnou, že před nimi uháníš, a je docela vysoká pravděpodobnost, že tě na něm najdou.
Na druhou stranu, jestli jdou po tobě, zrychlený postup dolů schodištěm by tě mohl se slušným náskokem přivést do kasina, kde by ses mohl ukrýt v promenujícím se davu. Tohle je důležité rozhodnutí, Eddie, a aniž bychom na tebe chtěli nějak spěchat, je to rozhodnutí, které musíš učinit ve zlomku vteřiny.
Eddie se rozhodne nedělat nic, což není nijak překvapivé. Rozhodne se zachovat si jasnou hlavu, vyrovnaný, neuchvátaný krok a drzý výraz ve tváři. Gratuluje si, jak je asertivní. Ten elán. Ta duševní rovnováha. Eddieho nohy však bohužel zbaběle ustoupí z pozice asertivity, elánu a duševní rovnováhy a začnou brát schody po pěti.
Jak poslepu klopýtá dolů, rukou chmatá po zábradlí a občas se mu podaří přidržet, ale častěji se bolestivě škrábne nehty o stěnu. Eddie se snaží odhadnout, jak daleko nad ním jsou asi jeho možní pronásledovatelé.
Slyšeli, jak před nimi utíká? Zrychlili za ním? Jsou ty strašlivé značkové růžové ponožky blíž, nebo dál?
A jelikož se veškerá Eddieho pozornost soustředí na situaci nad ním a za ním, nestihne si všimnout, jak se proti němu náhle otevřou dveře nouzového požárního východu.
Nestihne si toho všimnout tak dokonale, že mu dveře prudce vrazí do letící tváře a odhodí ho dozadu, až mu kostrč křupne o hranu betonového schodu a Eddieho vnímání se rozžhaví doběla výbuchem elektrizující bolesti.
Eddie si sklíčeně uvědomuje, že tohle není jedna z těch obyčejných srážek, po níž zranění nakonec zmizí a nezanechá po sobě žádnou stopu. Tahle skončí přerývanou ochromující bolestí, která mu bude pravidelně vystřelovat do celého těla a soužit ho po zbytek života na této zemi.
A podle těch, kteří chovají jistá náboženská přesvědčení, pravděpodobně i dál.
Na bolesti je dobrá jedna věc: dá Eddiemu alespoň na kratičký okamžik zapomenout na jeho další významné problémy. Jak závoj bolesti pomalu mizí a Eddie dokáže skrz něj zaostřit a začít vnímat okolí, spatří cizí tvář vykukující zpoza požárního východu.
„Seš v pohodě, poutniče?" Muž má zdrogovaný divoký pohled se špendlíkovitými zorničkami očí, které kolem sebe naslepo střílejí v předstíraném zděšení vzbuzeném drogou. Na hlavě má uvázaný špinavě zelený pestrý šátek a přes sebe přehozenou podobně špinavou halenu, celou posetou podivně oblýskanými hnědými skvrnami. To on je zdrojem toho zápachu, který Eddie nedokázal zařadit.
Nyní Eddie ten zápach poznává a následkem toho jsou mu jasné i skvrny.
Krev.
„Potřebuješ pomoct, poutniče? Můžu ti nabídnout nějaký tělesný rozšíření ?
Eddie zavrtí hlavou: „Ne." A protože je to Eddie, dodá: „Ne, děkuji, cítím se dobře."
Ten muž provádí pokoutní operace. Nabízí doplňky přidávané chirurgickou cestou. Je to pochopitelně nezákonné, ale velice oblíbené. Velmi módní. Otře si gumovou rukavicí čelo a nad očima mu zůstane krvavá šmouha. „Seš si jistej, poutniče? Nehodil by se ti další penis? Nezlepšil by se ti úžasně život, kdybys měl oči i vzadu?"

Pokoutnímu chirurgovi se rozšířily oči s tak tklivou nadějí, že se Eddiemu strašně chce mu vyhovět. A jsme zase u toho. Eddie s několika posledními zrnky písku propadávajícími přesýpacími hodinami jeho života, zařazený pravděpodobně do likvidačního seznamu a za zády s párkem zabijáků, kteří k němu míří po schodech, je ochoten zdlouhavě uvažovat, zda by do svých plánů nemohl zařadit zbytečný, nebezpečný chirurgický zákrok, po němž netouží, provedený očividně nekvalifikovaným, nevyspalým a nabuzeným feťákem, jen proto, aby toho cizího chlápka nezklamal. Je Eddie tak hodný, nebo je idiot?
Bolestivě se napřímí do té míry, do jaké mu tělesný stav dovolí. Zavrtí hlavou a pokusí se usmát. „Děkuji, ale tohle opravdu není vhodná chvíle."
„Mám celou sadu koncových zařízení." Pokoutní chirurg se usměje a pomalu otevře dveře požárního východu dokořán, aby na točitém kovovém schodišti odhalil příšerný pohled na zástup, který se zahnízdí v Eddieho permanentní paměti jako obvykle na nejhorším možném místě mezi těmi nejlepšími představami k masturbaci: postává tam tlupa ubožáků, kteří čekají, aby mohli prodat části svých těl. Eddie odvrátí pohled, ale ne dost rychle. Nedokáže nespatřit mokvavé bandáže na nedávno zkrácených údech, krvavé oční důlky, břicha sešitá křížem krážem uspěchanými, neohrabanými stehy nad důležitými vnitřními orgány, provizorní kolečková křesla a vozíky, sflikované berle, zavíracími špendlíky sepnuté rukávy a na uzel zavázané přebývající nohavice a ze všeho nejhorší dychtivý třpyt v očích těch, kteří ještě oči mají.
Pokoutní chirurg si bezvýsledně olízne rty vysušené od amfetaminu. „Máš poslední příležitost, poutniče. Dnes v noci končíme." Jeho potměšilý úsměv se nepříjemně rozzáří. „Všechno musí pryč!" A právě v okamžiku, kdy se Eddie domnívá, že v něm pocit ošklivosti vyvrcholil, to v chirurgově rozkroku náhle zašustí, z poklopce vystřelí dlaň jeho třetí paže a pokyne Eddiemu ke dveřím.
Eddie mimoděk couvne, zrovna ve chvíli, kdy dvoje kroky dorazí na vrchol schodiště za jeho zády.
Eddie bolestivě pootočí hlavu a zahlédne je. Oba se teď pyšní černými vlasy Supermana, které skutečně vypadají téměř jako vlasy. Eddie obdivuje nejen kvalitu, ale také úžasnou rozmanitost jejich příčesků. Zabijáci vypadají nasupeně.
Eddie okamžitě zalituje toho, že takovým způsobem utíkal. Tohle není dvojice džentlmenů, které by si přál zbytečně popudit.
Na obou tvářích se však nasupený výraz současně rozplyne a vystřídá ho zlověstně široký úsměv.
Sundají si z ramene automatické pušky a zamíří po schodech dolů svým strohým, věcným, cílevědomým stylem. Nespěchají, ale zároveň se ničím nezdržují.
Profesionálové.
Když dorazí až k němu, Eddie se snaží nekrčit se strachem, ale nedaří se mu to. Projdou kolem něho. Prudce otevřou dveře požárního schodiště, pan Zrzavý/Plešatý/Černý zvolá: „Jimmy Duffle?" a oba se vrhnou mezi lidská jatka za nimi.
Eddie by teď měl odejít, ale neodchází. Poslouchá.
Docela určitě tam nastává panika. Eddieho zajímá, jestli je jediným jejich případem, který nepanikaří. Rvačka a strkanice na kovovém schodišti. Spousta křiku. Téměř nezaujaté, tupé pleskavé rány pěstí, které dopadají do tváře, potom se dveře opět prudce rozletí a objeví se zabijáci, kteří vlečou mezi sebou svůj zmlácený případ v jeho bílé haleně se spoustou skvrn, připravený k chirurgickému zákroku.
Muž se spoustou modřin ječí: „Prosím vás, dostanu ty peníze. Prodám vám ho. Podívejte: je v tom celé jmění, přísahám. Dovolte, abych vám ukázal..." Uvolní si ruku a škvírou v haleně vystrčí penis. Je to bezesporu impozantní exemplář, i když očividně postižený nepříjemnou chorobou. „Jen si toho macka prohlédněte. Vydělá vám majlant. Věřte mně. Hej!" spatří Eddieho. „Poutníče, ty bys mohl užít pořádnej klacek, ne?" Mlátí svým pohlavním údem jako gumovou hadicí při chilském výslechu. „Jen se na něho podívejte! Je to nádhera. Když se uvede do pohotovosti, můžete se s ním odstrkovat jako bidlem! No tak! Lepší kšeft nemůžete udělat."
Vrahouni postaví svůj případ na vrchol schodiště. Plešatý/Blonďák /Černý přiloží pistoli k mužově spánku. Druhý - věřte nevěřte, Eddie dospěl k přesvědčení, že ho bude považovat za „hodného" zabijáka - pozvedne obočí směrem k Eddiemu a přes drmolené prosby k záhubě odsouzeného muže mu doporučí: „Na tvým místě, Eddie, bych jel radši výtahem."
„Může být," usměje se Eddie a přikývne. Úsměv má zakrýt hluboké znepokojení, že ho poznali a zapamatovali si jeho jméno. Otočí se a bolestivě kráčí zpátky po schodech nahoru do předchozího podlaží, přičemž se snaží za sebou zavřít dveře dřív, než se ozve střelba, a ještě spíš kvůli něčemu jinému: dřív než se ozve vlhké plácnutí ještě teplého mozku o stěnu. Jenže je pomalý, příliš pomalý.

5

Projekt.
Řekněte „Projekt" a nikdo se vás nezeptá: „Jaký projekt?"
Ve své době byl známý pod několika různými názvy jako Generační projekt, Poutnický projekt, Projekt Kolonie a po určitý krátký čas v záchvatu touhy po získám nejisté slávy také jako Gwentův projekt, na což by ale bylo lepší zapomenout.
Teď se však natolik rozrostl, zmohutněl a stal se tak důležitý a slavný, že už žádné adjektivum není potřeba.
Teď je to prostě Projekt.
A z docela dobrého důvodu. Projekt má totiž velké ambice. Hodlá zachránit lidstvo před vyhynutím.
Byly na něho vyplýtvány obrovské zdroje. Přispěly všechny národy světa. Až na ty nejmenší a nejparanoidnější poskytly všechny státy peníze, které normálně dávaly stranou na národní obranu. Na planetě už toho stejně moc nezbývá, co by bylo třeba bránit. A to málo, co zůstalo, už tady taky dlouho nebude.

Apokalypsa je skutečně na dosah. Už není výlučným majetkem hlasatelů posledního soudu a bláznů. Už probíhá. Konec světa. Nikoli v podobě prorokovaného holocaustu v celosvětovém Armaggedonu nebo obávané prudké srážky s meteoritem. Děje se to postupně.
Apokalypsa přichází ve zpomaleném pohybu.
Kvůli globálnímu oteplení se Země smrskla. Rozpouštějící se ledovce zvedly hladiny oceánů, jež pohltily rozsáhlé oblasti souše v nízko položených krajinách. Naživu je už jen málo lidí, kteří pamatují zemi jménem Holandsko. Ještě míň je těch, kteří by dokázali na mapě určit tu oblast
moře, kde bývala Belgie, a ještě míň těch, kteří by to umět chtěli. Spojené království se zmenšilo na souostroví malých ostrůvků a atolů, i když s typickou paličatostí si odmítá změnit název.
Teď už všichni souhlasí, že globální oteplení představuje vážný problém, když jsou až po krk ve vodě.
A zatímco se zmenšuje rozloha souše a přírodní zdroje mizí pod stoupajícími vodami, světová populace prudce roste. Dnes žije na světě víc lidí, než kdy žilo v celých dějinách lidstva. Miliardy a miliardy lidí se snaží urvat z mizící země trochu života a tenčících se zásob. Denně se rodí víc a víc lidí. A denně je o kousek míň země, o trochu míň potravy.
Jedinou naději lidstva představuje expanze. Rozšíření. Existují menší kolonie, které se zabydlely na jakžtakž sympatických planetách v místní sluneční soustavě, ale je na nich tvrdý život, který se v dohledné době jen tak nezlepší.
Lidstvo musí pozvednout zrak trochu výš. Musí sáhnout po hvězdách.
A právě k tomu je určený Projekt.
Říkat, že se buduje gigantická vesmírná loď, by mohlo vzbudit falešný dojem. Je to mnohem, mnohem víc než vesmírná loď: je to velkoměsto. Mobilní metropole vybudovaná pro cestování vesmírem. Má své parky, činžáky, továrny a školy. Má sportovní stadiony. Má vlastní dopravní systém a dvacet sedm zábavních kanálů vlastní vysílací sítě. Je navržena tak, aby v ní mohla bydlet kompletní společnost.
V těžkopádném pokusu o pozitivní mediální obraz získala vesmírná loď i své jméno: Výkvět vůle.
A je obrovská. Příliš, přespříliš obrovská, aby se mohla zvednout od zemského povrchu. Energie potřebná k odstartování by planetu rozštípla vedví. Sestavuje se proto na oběžné dráze nad místem nejmenší rotace: nad jižním pólem.
Loď je připoutána k potápějící se Zemi nejvyšší konstrukcí v lidské historii: Zdviží. Zdviž - nebo romantičtěji Schody do nebe - je obrovský výtah, který vozí na loď a zpátky zásoby a personál.
Alespoň teoreticky posádka představuje smetánku lidstva: jsou zde jedinci na vrcholu své kariéry, na vrcholu svých schopností. Předpokládá se, že jmenování mezi Vyvolené je ctí. Jenže na druhou stranu být pilotem kamikadze bylo asi taky ctí.
Vyvolení jsou připraveni zasvětit Projektu nejen svůj život, jsou připraveni mu zasvětit i životy svých nenarozených dětí. A nenarozených dětí svých nenarozených dětí.
Výkvět vůle je generační loď. I když poletí fantastickou rychlostí, které doufá dosáhnout, k dosažení svého cíle bude potřebovat čas rovnající se délce několika lidských životů. O tom, kolik přesně lidských životů to bude, se opatrně spekuluje v médiích.
Neboť Projekt je asi jedinou dobrou zprávou, kterou si lidstvo musí vychutnat.
Jeho cílem je nejbližší planeta podobná Zemi. Nebo přesněji řečeno nejbližší planeta, která co nejvíc připomíná Zemi, než s ní začalo lidstvo čachrovat.
Nedá se říct, která planeta to přesně bude - vzdálenosti, jichž se to týká, takovou přesnost vylučují -, ale je to hodně daleko. Hodně, strašně daleko. Posádka Výkvětu vůle, Rodiče poutníků - což je další mediální výmysl - připraví planetu pro masový exodus lidstva ze svého původního domova. Podle důvěryhodných předpovědí se do té doby vesmírné cestování dostatečně rozvine, aby se taková výprava dala zvládnout spíš než za desetiletí za pouhých několik let.
Tak alespoň zní oficiální verze.
Realita je mnohem méně stravitelná.
Dokonce i podle těch nejpříznivějších verzí projektu a se zanedbáním účinků časové dilatace, kterou všechny příznivé verze projektu zanedbávají, potrvá výprava celá staletí.
Kdo by chtěl ale takové zprávy vysílat? A kdo by je chtěl slyšet?
Neboť Projekt je opravdu velmi důležitý.
Je to poslední a jediná naděje na dlouhodobé přežití lidstva.

6

Výtah není pro Eddieho dobré místo.
Zářivkové osvětlení je příliš jasné a zrcadla na třech stěnách odrážejí nekonečný počet Eddiů O'Hareů, z nichž každý hledí s jen chatrně skrývaným odporem na druhého. Jsou to zrcadla, jimž se měl za každou cenu vyhnout. Ta zrcadla vás ukazují v nejhorší možné podobě.
Ukazují vás tak, jak vás vidí ostatní lidé.
Divoký řev z kasina doléhá do kabiny výtahu dlouho předtím, než Eddie dorazí do suterénu a výtah ho vyklopí do nepřehledného zmatku.
Všude jsou zářivá světla, pableskují, blikají, blýskají. Jsou zde flitry, třpytivé cetky. Je zde hluková stěna tvořená lidmi, mechanickým i elektronickým lomozem. Ale především je tady plno lidí.
Eddie mžourá do světla. Je to teprve jeho druhá návštěva v kasinu. Na té první byl před pár hodinami a netrvala ani patnáct minut. Tehdy mu to místo nepřipadalo tak cizí. Eddie měl tehdy peníze. Spoustu peněz. Pravda, nedokázal si je

moc dlouho udržet, ale dávaly mu pocit pohodlí, pocit, že má právo být tady spolu s ostatními typickými hosty kasina. Teď téměř nemá co ztratit, cítí se jako vetřelec.
Obrací v dlani padesátkový žeton, svůj poslední, upocené spojení aspoň s nějakou budoucností, a snaží se vymyslet, co má dělat.
Vypadá to, že všichni ostatní v kasinu vědí, co mají dělat, a všichni tam postávají nebo posedávají nebo někam sebevědomě a přesvědčivě mají namířeno. Uslyší radostný výkřik a výherní automat po jeho pravici se rozcinká a vysype štědrou výhru. Téměř okamžitě následuje po levici divoký výbuch sprostých nadávek a hazardní hráč v drahém smokinku si strhne ze zápěstí hodinky absurdně posázené drahokamy a rozdrtí je svým zazobaným podpatkem.
Otec Eddieho byl hazardní hráč. Eddie tu nemoc dodnes nechápe, třebaže ji mohl pozorovat takhle zblízka. Prohraješ a z pocitu marnosti rozdupeš drahé hodinky. Kde je v tom nějaký smysl? Eddie je přesvědčený, že hazardní hráči v zásadě spoléhají na to, že prohrají. S tím by se dokázal srovnat. Rozumné to není, ale smysl to dává. Mate ho následující: co si hazardní hráči myslí o penězích? Mají je v tak velké vážnosti, že jim na ničem jiném v životě nezáleží? Nebo jimi tak mocně opovrhují, že jim peníze - a v důsledku toho i cokoli jiného v životě - připadají naprosto bezvýznamné?
Ať je tomu, jak chce, hazardní hráč rozhodně rozhodně nemá čas piplat se s takovými podružnostmi, jako je starost o vlastní rodinu. O svého syna.
Teď si Eddie vzpomíná. Vrací se k jedněm Vánocům, myslí si, že mu bylo asi osm. Toužil po jedné hračce. Vlastně to ani nebyla hračka: dětské vznášedlo na elektrický pohon. Dokonalá replika modelu Ferrari Velocemente v čtvrtinové velikosti. Vlastně po něm ani tolik netoužil. Už tenkrát si uvědomoval, že je absurdně drahé. Viděl je v jednom z posledních zbylých obchodních domů, který měl ještě vystavené zboží. Vznášedlo vypadalo tak neskutečně krásně. Tak nedosažitelně.
Poslední den školy se vrátil domů a našel tam pod stromečkem obrovský dárek zabalený ve vánočním papíře. Balík měl přesně rozměry a tvar čtvrtečního modelu dětského vznášedla Ferrari Velocemente. I na omak dárek působil jako dětské vznášedlo Ferrari Velocemente. Malému Eddiemu připadalo, že snad dokonce i voní jako dětské vznášedlo Ferrari Velocemente. Vzpomíná si, jak rozbaloval připojenou dárkovou kartičku, jak se dlouho snažil, aby se mu netřásly ruce, než ji mohl přečíst. Bylo tam prosté věnování: „Eddiemu od Ježíška".
Pochopitelně na otce dotíral ohledně obsahu balíku a otec pochopitelně popíral, že by o něm cokoli věděl, a nemilosrdně si ho dobíral, když mu navrhoval směšné alternativy: mrtvý vlčák, zlatá rybka v předimenzovaném akváriu, pár uzenáčů. Eddie byl tehdy moc malý, aby přišel na to, že táta vyhrál nějakou velkou sázku a nacházel se na vrcholu houpačky svých nálad. Domníval se, že všichni tátové se potácejí mezi opileckým zoufalstvím a neskutečně okázalou štědrostí.
Eddie odolal nutkání nahlédnout, třebaže pokušení bylo bolestivě silné. Spokojil se s laskáním balíku, když se nikdo nedíval. V brzkých ranních hodinách se plížil dolů po schodech, aby si polaskal jeho hladké záhyby a přivoněl k jeho bohatým koženým příslibům.
Když se konečně po přibližně sedmnácti milionech let uráčil přijít Štědrý den, Eddie se naposled připlížil dolů po schodech. Jenže balík se scvrkl. Strašně se scvrkl. Zatímco předtím dominoval celému pokoji, Eddie teď musel hledat pod stromečkem, aby ho našel. Ta samá kartička u dárku. Stejný papír, ale podstatně menších rozměrů. A uvnitř byl model autíčka, ale v měřítku 1:125.
A nebylo to vznášedlo.
A nebylo to ani Ferrari.
Eddie na tu záhadu dlouho nepřišel, ale jeho matka ano. Byly to poslední Vánoce, které otec Eddieho strávil ve své rodině.
Ale to jsou nepatřičné myšlenky. Eddie by se neměl poddávat těmhle sentimentálním vzpomínkám. Teď ne. Pořád se nijak nepřiblížil rozhodnutí, kam umístit svůj žeton, a čas běží.
Musí to být stůl s ruletou.
Účetní v Eddiem ví, že ruleta nabízí nejlepší možnosti, které docela odpovídají zákonům pravděpodobnosti, ovšem za předpokladu, že je stůl čistý. Což je možná zrovna dnes v noci oproti jiným večerům poněkud přehnaný předpoklad.
Stůl s ruletou, určitě. Jenže který?
Eddie přejíždí pohledem nepřívětivou místnost, aby z ní získal nějaký pocit, vědomí osudu, nějaké znamení. A jelikož je to Eddie, necítí žádné rozčarování, když ho nic nenapadá. A pak se v Eddieho totálně nezázračném životě přihodí naprosto zázračná věc. Cosi spatří. Cosi nepochybně ohromujícího.
Na vzdáleném konci místností bliká nad jedním stolem světelná šipka a míří přímo na něj. A světelné poselství praví: Eddie vyhrává. Napíná zrak. Musel to špatně přečíst.
Ale ne, bliká to tam a každý to může vidět. Eddie vyhrává.
A dokonce ani takový břídil jako Eddie nemůže odolat takovému lákadlu. Protlačí se až ke stolu a celou dobu přitom sleduje nápis. A když se tam probojuje, cítí, že je na správném místě.
Pohlédne znovu na nápis. Ale teď tam stojí: Jsi připravený vyhrát? Že by se přece jenom při čtení spletl?
To je jedno. Protože Eddie najednou v této dlouhé noci plné násilí opravdu cítí, že se ocitl ve správném čase na správném místě.
Bojuje s účetnickým nutkáním hrát na malé sázky, na nejvyšší pravděpodobnost: červená nebo černá, sázky dvě ku jedné, sudá nebo lichá. To je přespříliš rozumné k této situaci. Situace vyžaduje, aby svou sázku zhodnotil v poměru 1:46656.
Jenže takhle se o tom nesmí přemýšlet. Z podobného přemýšlení se tak akorát zvencne, až se z toho celý zpotíš, Eddie.
Jediné, co musíš udělat, opravdu to jediné, co musíš udělat, je vybrat třikrát po sobě správné číslo.
To už nezní tak strašně obtížně, že ne? Nemusí to být dokonce ani tři různá čísla. A když číslo třikrát správně uhodne,

bude mít dva a čtvrt milionu, které dluží, přičemž mu ještě necelých třiaosmdesát táců zbude. Pěknej vejvar, kamráde. Slušnej peníz.
Eddie zírá na zelené plátno a čeká, až mu naskočí nějaké číslo.
U stolu se mačkají desítky lidí, všichni si hrají s žetony. Někteří z nich hrají na rozumně nízké sázky, někteří vymýšlejí komplikované systémy a kombinují čísla do bizarních souvislostí, což Eddieho mate, ale většina hledá způsob, jak rychle zbohatnout na jediném čísle.
A jaké je Eddieho číslo? Jeho narozeniny? Ne. To by nikdo nemohl považovat za den se šťastným číslem. Jeho věk? Číslo klobouku? Délka penisu v palcích? Co? Co? Co?
Potom si Eddie něčeho všimne. Pochopí důvod, proč cosi, co ho nasměrovalo k tomuto stolu, ho nasměrovalo právě k tomuto stolu.
Je tam muž se stejnou postavou, stejně zbarvenou pokožkou, muž, který se Eddiemu tak strašně podobá, že se dokonce i Eddie musí dvakrát podívat.
Eddie si pochopitelně říká, že ten muž vypadá lépe než on, ale Eddie tak bude také jednou vypadat. Hlavní rozdíl mezi nimi dvěma vlastně spočívá pouze v tom, že ten muž, co není Eddie, je klidný. Nemá ulepenou a upocenou ruku. Zdá se, že mu nezáleží na tom, jestli vyhrává nebo prohrává. A pokládá vysokou hromádku nesmrdících, neupocených žetonů na jediné číslo.
Musí tam být v žetonech aspoň tisícovka. S opovržením vědce nad pověrčivostí sází všechny žetony na třináctku. A v záblesku jistoty, která jde daleko za obyčejnou důvěru, tam Eddie pokládá i svůj smradlavý, ulepený, životně důležitý žeton.
Třináct.
Nešťastné číslo.
Zrovna jako Eddie.
A sotva Eddie žeton položí, už ho chce vzít zpátky. Ale ozve se krupiérčino volání a kulička se točí.
O čem to přemýšlel? Aspoň se měl napřed na pár her podívat. Měl zkusit uhádnout nějaký vzorec, třeba i něco výstředního. Nějakou Micku, nějakou odchylku kola. Náznak sekvence. Měl udělat něco mnohem rozumnějšího. A teď už je pozdě. Proklíná nejen sebe, proklíná i svého bezděčného partnera ve štěstí, nevinného člověka, který jako by Eddiemu z oka vypadl.
A stříbrná kulička už zpomaluje. Její dráha se tříští. Klepe o přihrádky roztočeného kola; odrazí se zpátky na vnější obvod, s rachotem se opět vřítí do středu a Eddiemu se zdá, že ta drobná kulička dělá rámus, který proporčně neodpovídá její velikosti, že její klapot a koktání v sobě utápějí lomoz celého kasina, jak tahle mrňavá, drobounká kulička burácí s kovovým rachotem po kole rulety. A ozývají se nevysvětlitelné duté rány, ta-dump, ta-dump, ta-dump, z nichž se nakonec vyklube pulzující krev v Eddieho spáncích. A kulička se zastavuje, ale kolo se ještě točí, takže člověk ještě nevidí, na jakém čísle spočinula, ale vypadá to... vypadá to... Ne.
Ne.
Ne.
Ne!
Eddie má život za sebou.
Už je po něm. Na palec u nohy mu dejte visačku a zazvoňte mu umíráček.
Eddie bude muset pádit nahoru po schodech a začít dražit své údy a orgány, aby se pokusil našetřit na jízdenku na raketu a zmizel odtud. Když bude mít štěstí, nechají mu nohu, aby mohl aspoň doskákat do raketového přístavu.
Neboť s nevypočitatelnou krutostí, která Eddieho 0'Harea pronásleduje v životě na každém kroku, kulička přistála v přihrádce s číslem třináct.
Moment.
Je to třináct?
Třináct?
To je přece Eddieho číslo!
Eddie má číslo třináct. Vyhrál.
Eddie bezděčně skáče a buší pěstmi do vzduchu. Rozhlédne se, aby se podělil o svou naivní radost, o senzační dojem z nabytých osmnácti stovek, jen je spočítat, jedna osm, ó ne, jedna osm globálů, jo, podělit se o ten náhlej zisk se svýma spolusázkařema, jenže všichni očima visí na Eddieho dvojníkovi, kterej shrábl skoro šestatřicet tisíc. Vrtí hlavou a sarkasticky se usmívá. Jako by ho ta výhra opravdu nezajímala.
Krupiérka se natáhne, aby přisunula výhru šestatřicetitisícovému výherci, ale ten zvedne ruku a kývne na stůl. Nechává celou částku na místě.
Šestatřicet tisíc proti vířící kuličce.
A teď se krupiérka chystá přisunout ubohý úlovek Eddiemu. Ale Eddie zvedá ruku.
Opravdu dělá něco takového? Kývne na číslo třináct. Je to opravdu rozumné, Eddie? Opravdu nechá částku na místě? Vždyť to vůbec nedává smysl! Tisíc osm set globálů. Jedéééém!
Malá stříbrná kulička, Eddieho třpytivá kamarádka, se vrtí po vnějším okraji kola. A Eddie si chce vzít svoje peníze. Okamžitě chce sázku zrušit. Kdo to v něm provedl tak šílené rozhodnutí a jakým právem? Kde se o tom odehrála diskuse? Kde proběhl ten vrcholný summit unesené mysli, na který nepozvali Eddieho vědomí? Kdo hlasoval?
Eddieho zdravý rozum ne, to je jisté. Mohl si aspoň vzít zpátky svou sázku. Nemusel tam nechávat všechno a riskovat celou částku.
Jenže teď už je pozdě. Sebevětší dávka rozumu nedokáže vzít zpět to, co provedl. Kroužící kulička se zdá být najednou daleko. Jako by se na ni díval obráceným koncem dalekohledu. Zdá se mu, že mu to šumí přímo pokožka v obličeji.

Kolo teď zpomaluje a malá stříbrná kulička si naposled poskočí, naposled zachřestí a měkce dosedne do přihrádky s číslem třináct. Trochu se zavrtí... pak ještě jednou...
A zůstane na místě.
Lidé kolem Eddieho bezzvučně křičí.
Eddie má dojem, že lidé pravděpodobně tropí hluk, který ostatní slyší, ale on sám se teď ocitl na jiné úrovni. Vzhlédne k muži, který mu je tak podobný a možná je, ale možná také není na té úrovni s ním. Samozřejmě se o ten soukromý okamžik podělí na chvíli pohledem, než Eddieho vědomí opět sklouzne do reality a do světa se opět vřítí nepředslavitelný hluk.
Eddie teď má skoro pětašedesát tisíc. Jsou to drobné v porovnání s jeho dvojníkem, na jehož štěstí se Eddie veze. Jeho směrem odchází bez pár šestáků milion a tři sta tisíc.
Eddie se chystá své žetony sbalit. Dát si pauzu, napít se koly, uspořádat si myšlenky, jenže krupiérka se natahuje, aby přisunula výhru jeho dvojníkovi a ten opět zvedá ruce a kývá ještě jednou na políčko s číslem třináct. Krupiérka vypadá ustaraně. Teď je to velká sázka. Daleko přesahující limit herny. Střílí pohledem k seriózně vyhlížejícímu člověku, kterého Eddie neviděl přicházet. Seriózní muž v seriózním obleku se na vteřinu zarazí a potom kývne na znamení souhlasu. Je to jen velice nepatrné přikývnutí, když se vezme v úvahu částka, o niž se bude v tomto kole hrát.
Milion tři sta šedesát tisíc.
Kolem stolu je teď spousta lidí. Eddie zjišťuje, že se mu špatně dýchá. Krupiérka se natáhne, aby k Eddiemu odsunula jeho relativně malou hromádku, jako by ji to napadlo až dodatečně, a tázavě nakloní hlavu. Jako by se rozumělo samo sebou, že tam Eddie nechá ležet těch čtyřiašedesát tisíc osm set, co vyhrál.
A Eddie prohrává. Tudy uniká ze svého světa. Už dávno jsme opustili pevninu Rozumu a vězíme hluboko v nezmapovaných vodách Mysu Pošetilosti. Tady budou žraloci, Eddie. Budou tu draci.
Páni!
Mohlo by to vyjít? Mohla by vyjít takhle výtečná věc v životě tak smolařském, jako je ten Eddieho? Rozhlédne se po zástupu dychtivých tváří. Všichni chtějí, aby si vsadil. Aby vyhrál. Chtějí vidět šťastný konec. Chtějí vidět někoho, kdo pokoří systém.
A pokud vyhraje, pokud skutečně vyhraje, vyhraje toho hodně. Dostane zpátky svůj život. Zůstanou mu vnitřnosti. Z jeho mozku nevznikne mazlavé, náhodné graffiti na zdi schodiště.
A když prohraje...
O tom ale nemá cenu uvažovat. Tomu se říká „klika". Poprvé v životě se zdá, že Eddie má kliku. Možná to přísně vzato není jeho vlastní klika, ale v každém případě se s ní veze.
Jde do toho.
Zvedne ruku a otočí se na svého dvojníka, aby si s ním vyměnil úsměv vzájemnosti, výzvy a sebedůvěry, když v tu chvíli se zarazí. Dvojník se na něho nedívá. Nedívá se ani na krupiérku, na stůl nebo na kolo. Dívá se na hodinky a potom směrem k východu. Co to má znamenat? Tady jsou v sázce miliony, doslova desítky milionů, a ten člověk se nudí?
A Eddiemu náhle dojde, co se tady odehrává. Tomu člověku nezáleží na tom, jestli vyhraje další milion nebo dva. Ale ne proto, že by byl bohatý: pro něho už bohatství nic neznamená. Je v Projektu. Je to bona fide poutník a od zítřejšího rána prožije celý zbytek života ve světě, kde na penězích nezáleží. Opustí planetu Zemi a všechny její starosti, všechny její rozkoše a bolesti i všechny její měnové systémy nechá za zády.
Eddie nemůže riskovat svůj život za takových podmínek: hrát šílený hazard v tandemu s člověkem, jemuž může být pěkně u kdovíčeho, jestli vyhrává nebo prohrává. A Eddie mění pohyb své ruky a dává znamení, že si výhru vezme.
Krupiérka pokrčí rameny - co je jí po tom? - a přisune k Eddiemu jeho žetony.
Celý dav odvrátí od Eddieho oči. Zahanbil je svou zbabělostí. Eddiemu to ale nevadí. Srovná se s tím. Nemotorně posbírá své žetony, mazlí se s nimi v náručí a přidržuje je bradou. Ví, že krupiérka po něm vrhá opovržlivé pošklebky, protože jí nepřihodil pár žetonů jako spropitné. Ale to je Eddiemu taky jedno. Copak ho nechala úmyslně vyhrát, nebo co? Důležitější pro Eddieho je, aby se dostal od stolu. Rychle. Dřív než se rachotící stříbrná kulička usadí.
Nikdy se nesmí dozvědět, kde v tomhle kole kulička skončí svou dráhu. Protože má dojem, že ani v jednom případě z těch dvou možností by jeho srdce tu tíhu neuneslo.
Odvrací se od stolu. Pár žetonů mu z nemotorné náruče upadne. Chce je nechat ležet, alespoň než bude tohle kolo za ním, ale nemůže. Nemůže si dovolit o nic z toho přijít. Musí každý z těch žetonů zmnohonásobit, jestli si chce zachránit život.
A jak sbírá zakutálené žetony, slyší, že kulička přestala rachotit. A zavládne ticho. Je to skutečné ticho nebo je to jedno z těch tich, které vnímá pouze Eddie?
Je skutečné, dobře. Potom je prořízne krupiérčin hlas. I když si toho Eddie nikdy předtím nevšiml - její vyvolávám vždycky přehlušil jásot nebo duté ta-dump, ta-dump Eddieho krve, která mu kolovala v uších -, krupiérka vždycky ohlašuje vítězné číslo a barvu políčka. „Třináct, černá."
A v nastalé vřavě se Eddie snaží ta dvě čísla nenásobit, jenže to se mu pochopitelně nedaří.
Otočil se zády k částce větší než dva a čtvrt milionu a muž, který chtěl prohrát, právě získal osmiciferné jmění někde kolem šestačtyřiceti milionů šesti set padesáti šesti tisíc. Nedaněných.
Eddie potřebuje panáka. Pořádnýho panáka. Ale účetní analytik v něm to chce napřed vyřešit s žetony. Dopotácí se k okénku pokladny a vysype svou výhru do prohlubně v desce přepážky. Pokladní se ho zeptá, jestli chce hotovost, ale Eddie zavrtí hlavou a poručí si nejdražší žetony, jaké mají.
Když o tom přemýšlí, Eddie dospěje k přesvědčení, že udělal dvě největší chyby v životě za stejný počet minut.
Vezme si šest desetitisícových žetonů, čtyři tisícové a pár drobných a otočí se, aby zamířil k baru. Za tu krátkou chvíli,

kterou Eddiemu trvalo, než si vyměnil žetony, se za ním utvořila strašně dlouhá neuspořádaná fronta. Eddieho vůbec nenapadne zamyslet se nad tím, proč k tomu asi došlo, a pošetile míří k baru.
Bar je podivně liduprázdný a Eddiemu chvíli trvá, než se mu podaří objednat si kolu.
Takže co teď? Potřebuje ještě jedno číslo. Ještě jednu úspěšnou sázku. To je všechno. Popíjí limonádu a snaží se nemyslet na sázku, na niž si nevsadil. Za jeho zády vládne rozruch, ale Eddie je ponořen do vlastního malého vzrušení. Musí si naposled vsadit. Potřebuje číslo. Hledá znamení, ale nic nevidí. Vrchní mu předloží účet. Eddie nepřítomně říká, aby mu to napsal na pokoj. Vrchní se ptá na číslo pokoje. Eddie vysloví osm set osmdesát osm a vytáhne klíč. A pořád přitom hledá znamení. Vrchní číslo opakuje. Osm set osmdesát osm. A Eddie si přeje, aby mu ten člověk přestal rušit myšlenkový pochod, když hledá znamení, nějaký náznak toho, do čeho by měl vrazit své peníze. Z amplionu hotelového rozhlasu se navíc ozývá přebuzené, uši rvoucí oznámení, takže člověk stěží udrží myšlenky pohromadě.
„Přesně tak," zvýší Eddie hlas, aby to vypadalo co nejpodrážděněji, jak to Eddie dokáže. „Osm set osmdesát osm. Přesně to jsem řekl. Přesně tak to stojí na přívěsku klíčů. Je tam osmička, za ní další osmička, a pak ještě jedna, třetí a poslední..."
A Eddie vyskočí z barové židle a už stojí u nejbližšího stolu s ruletou, který překvapivě postrádá zákazníky. Eddie pokládá žetony na číslo osm.
Krupiér ho přehlíží. Rozmlouvá s číšnicí.
Eddie si odkašle. „Promiňte, prosím. Tenhle stůl má zavřeno?"
Krupiér se otočí a pohlédne na Eddieho sázku. „To myslíte vážně?"
„Smrtelně vážně. Zcela vážných čtyřiašedesát tisíc osm set." Eddie si ucucne koly. V duchu se raduje, jaký udělal dojem na otrlého krupiéra, který vypadá, že už v hazardu ledacos zažil. Eddie teď určitě patří mezi ostré hazardní hráče. V tomhle posledním kole je Eddie trojnásob nepřístupný.
Krupiér pokrčí rameny směrem k servírce, která se koketně zachichotá, a s přehnaně rozmáchlým gestem zvedne stříbrnou kuličku z přihrádky uprostřed kola.
„Ještě nějaké sázky?" zvolá s komickou teatrálností, což je nevhodné tím nejvulgárnějším způsobem.
Číšnice nesmírně překvapivě vyskočí na stůl a sedne si tam s takovým žuchnutím, že srazí pečlivě srovnanou věžičku Eddieho žetonů. „Tak jo," zašklebí se, „já vsadím svou prdel na červenou."
Eddie se snaží nenechat se tou nevysvětlitelnou frivolností vyvést z míry. Pečlivě své žetony poskládá zpátky a snaží se nic jiného nebrat na vědomí.
Krupiér prohlásí: „Promiňte, dámo, ale zdá se, že ta vaše velká prdel je zároveň na červené i na černé."
Číšnice se znovu zachichotá. „Hoplá!" Posune se zadkem, aby jí na stole zůstala jen jedna půlka. „Takhle je to lepší?"
„Obávám se, že nikoli, dámo. Pořád ji máte na čevené i na černé. Pak je taky na liché a na sudé a ještě na pěkném řádku dalších čísel..."
Krupiér se přikrčí, aby se vyhnul lodičce s jehlovým podpatkem, který po něm číšnice mrštila. Zvolá: „Konec sázek." Roztočí kolo.
Eddie upíjí kolu. Na personál si bude stěžovat později. Až z něho bude milionář.
Krupiér mrskne dalším rozmáchlým gestem kuličku do roztočeného kola.
Tentokrát z toho Eddie vůbec nemá nervy. Necítí žádné napětí. Žádné pochybnosti. Žádný strach. Jen jistotu, klid, neotřesitelné přesvědčení, že kulička doskáče do přihrádky s číslem osm. Jen tohle.
A ona tam doskáče.
Pocit sladkej jako cecek.
„Osm, černá."
Eddie se usměje úsměvem, který by se dal popsat jako ironický úšklebek agenta 007. Nadřazenost. Satisfakce. Sebejistota. Dva miliony tři sta třicet tři tisíc, plus mínus. Je sedmitřetinový milionář. Je za vodou. Je svobodný. Bude žít.
Jenže krupiér na výhru nereaguje. Zdá se, že si Eddieho vůbec nevšímá. Ne, místo toho odhodí hrabičky, zaječí: „Dáma přichází o prdel ve prospěch podniku!" a začne se k číšnici blížit s předstíranou výhrůžkou. Číšnice vyjekne, postaví se na všechny čtyři a začne pomalu couvat přes hrací stůl, přičemž vrčí. Eddie jasně vidí její nádherně titěrné, saténové kalhotky, které obdivuhodně jen tak tak pojmou její ani zdaleka tak obrovský zadek. Za jakýchkoli jiných okolností by ten pohled stačil k tomu, aby se Eddie ztišil, aby ho totálně vyvedl z míry, přinejmenším na pár okamžiků. Určitě by z toho mohl použít pár pěkných obrázků do erotické knihovny ve své paměti, aby vyvážil těch několik odrovnávačů erekce, které už do ní dnes večer získal. Jenže Eddie tady vyhrál docela slušné peníze a tohle chování je velice vzdálené tomu, co by situaci odpovídalo. To není v pořádku.
„Promiňte," procedí Eddie s úsměvem, ale krupiér postupuje dál a haleká: „Ta prdel patří mně, mladá paní. Musím si ji stáhnout." číšnice dál po čtyřech couvá, vrčí a cení zuby a nádhernými hýžděmi v saténových tangách vrtí Eddiemu před obličejem.
Eddie prudce praští do stolu. Získá si tím konečně pozornost personálu. „Nechci vás v ničem vyrušovat, ale je tady ještě ta drobná záležitost s mojí sázkou.
Krupiér se rozhlédne po stole: „S vaší sázkou?"
„číslo osm."
„Vy jste vyhrál?"
„Šedesát čtyři tisíc osm set globálů. Všechno na čísle osm, kamaráde."
Krupiér si všimne věžičky z žetonů, pozdvihne obočí a přikývne. „Máte pravdu. Vyhrál jste." Následuje nepatřičně dlouhá pauza. Krupiér se ze všech sil snaží, aby se mu na rtech neobjevil smích. Rozhihňá se a pak se mu jen s velkým úsilím podaří falzetem vyštěknout: „Gratuluju!" A upadne do bizarního záchvatu smíchu, číšnice se k němu přidá.

Eddie se rozhlédne, aby přivolal pomoc. Co se to tady děje? Nezabloudil bezděčně do části kasina vyhrazeného pro mentálně choré? Jeho štěstí, jeho životně důležitá záchrana, celá jeho budoucnost se ocitla v rukou bestiálně se chechtajícího šílence. To je zlé. To je strašně, strašně zlé. Co když toho chlapa odvezou ve svěrací kazajce? Kdo Eddiemu uvěří, že opravdu vsadil na vítězné číslo? Tohle je příliš, je to strašně kruté.
Eddie popadne chlápka za klopy. Ne hrubě, to Eddie rozhodně nemá v povaze, ani v případě takovéhle provokace. Prostě chce jen získat mužovu pozornost.
„Tak hele, pro mě za mě se tady můžete flákat, jak chcete, přítelíčku, můžete si po libosti zinkasovat barmančinu prdel, ale napřed mi musíte vyplatit mou výhru." A pro případ, že by to mohlo znít příliš konfrontačně, Eddie dodá: „Můžeme se na tom dohodnout?"
„Samo." Krupiér si odfrkne a uklidní se. „Promiňte. Vemte si to."
„Vemte si to?"
Krupiér zeširoka máchne rukou směrem k pečlivě srovnaným řadám žetonů v banku vedle kola: „Vemte si to."
„Mám si vzít svou výhru? Sám? Sám si mám vzít dva miliony tři sta třicet dva tisíc osm set globálů?"
„Co chcete! Vemte si to všechno! Myslete ve velkém, příteli. Vemte si to všechno."
Eddieho tvář neví, co se sebou. Jeho ústa netuší, jaké slovo by měla zformovat. Pokusí se o pár samohlásek, ale hlasivky nespolupracují. Eddie přejíždí pohledem z žetonů na krupiéra a zpátky. Něco tady evidentně nehraje. Strašně, příšerně tady něco nehraje. Podívá se zpátky na krupiéra a podaří se mu vyslovit „b", čímž zcela vyčerpá svoji momentální slovní zásobu.
Krupiér jemně sundá Eddieho ruce z klop svého saka. „Copak jste neslyšel, poutníče? Kasino je zavřený. Nějakej šťastnej hajzlík vyhrál skoro padesát milionů. Rozbil bank. Všechny sázky jsou zrušený."
Ústa Eddieho se pokusí ještě o několik dalších samohlásek a jednu dvě tvrdé konsonanty, ale jeho zařízení na vydávání zvuků se nepřipojí.
„Tak promiňte. Myslel jsem si, že to víte. Zdá se, že jinak to všichni vědí."
Eddie se rozhlédne kolem sebe. Kasino opravdu vypadá jako místnost po skončeném večírku. Lidé z personálu si povolili kravaty a hovoří spolu ve skupinkách. Někteří hazardní hráči, kteří ještě zůstali, si navzájem obsluhují stoly a sázejí absurdně obrovské, nesmyslné částky.
„Tak fajn," vezme Eddie rozum do hrsti. „Fajn. Takže jsem žádnou sázku nevyhrál?"
„Hele, je mi to líto. Myslel jsem... Domníval jsem se, že to je jenom legrace. Že se prostě bavíte, jasný?"
„Ale moje předchozí sázka..." Eddie bojuje s tím, aby se mu netřásl hlas. „Moje předchozí sázka je v pořádku." A třebaže krupiér smutně potřese hlavou, Eddie pokračuje: „Pořád si ještě samozřejmě můžu vybrat svou původní výhru. To jsou pořád ještě skutečné peníze, ne?"
„Hlásilo se to," vloží se teď do hovoru číšnice. „Všichni to hlášení museli slyšet."
Eddie si hryže spodní ret.
„To hlášení bylo strašně nahlas," dodává číšnice, zasažená náhle Eddieho očividným zoufalstvím.
„Takžéé," Eddieho rty mají potíže pohnout se z hlásky „e". „Tyhléé žetony jsou k čemu? K ničemu?" Eddie se pokusí poslední slabiku pronést co nejnižším tónem, aby vzbudil zdání lehkomyslnosti, ale má příliš sucho v ústech, hlas mu přeskočí a spodní ret se rozechvěje dřív, než se mu ho podaří stáhnout zase zpátky.
Krupiér s číšnicí odvrátí pohled. Takový nával náhlé sklíčenosti je téměř nesnesitlený.
„Ale přece mě musejí vyplatit. Že ano? Myslím, že to tady platí jako právoplatně uzavřená smlouva. Je to závazné pro obě strany. Nepsaná dohoda. Ze zákona. Nebo snad ne?" Krupiér pokrčí rameny.
„Myslím, že určitě... určitě by nám všem měli zaplatit dřív, než vyplatí celých těch padesát milionů. Co by se tak strašného stalo, kdyby ten pán, co rozbil bank, dostal jen nějakých čtyřicet milionů a nějaké drobné? Co by se stalo, kdyby jeho vesmírná jachta měla o jednu vrtuli míň? Co bude s námi? Co bude s obyčejnými malými lidmi?"
Krupiér si povzdychne: „Musíte se na to podívat reálně, poutníče. Představte si, že zastupujete kasino. Co by vám dělalo větší starost? Žaloba od tlupy nevýznamných lidí, kteří by pravděpodobně o většinu svých peněz přišli tak jako tak, nebo žaloba od multimilionáře?"
Eddie přikývne. To skutečně dává smysl. Docela dobrý obchodní smysl. Je to přesně ta rada, kterou by asi poskytl Eddie, kdyby tady dělal účetního.
Eddie zůstane chvíli beze slova stát a vyčkává, až ho přestane svědit kůže, ale ta se k tomu nějak nemá. Krupiér si diskrétně odkašle a snaží se zapnout si knoflík na saku, který ve skutečnosti není rozepnutý. Ze všech věcí, z nichž Eddiemu musí být špatně, je mu nejvíc zle z toho, že zničil chvíli sexuálního vzplanutí mezi těmi dvěma mladými lidmi.
Přikývne, vyloudí velice ponurý úsměv, zachytí slůvko „díky", než by mu
mohlo bezděčně vyklouznout z úst, a promění je na něco, co by snad mohlo znít jako chlapácky zamumlaný pozdrav na rozloučenou, ale ve skutečnosti se ten zvuk spíš podobá pištění zabíjeného vepře. Eddie zamíří k východu.
Nemá sebemenší představu, kam by odtud mohl jít. Sebemenší představu, co by se vůbec mohl pokusit udělat. Stala se z něho chodící mrtvola. Zombie.
Když si příště uvědomí své okolí, je už u dveří kasina. Z reproduktorů se přerývaně line velice stará nahrávka, určitě ještě předdigitálního věku. Dokonce i předstereofonního. Je to píseň „Muž, který rozbil bank v Monte Carlu". Eddieho začnou pálit oči a on neví proč.

7

Eddie je na ulici. Netuší, jak daleko se dostal od kasina. Z mátožného stavu ho vytrhne jakýsi zvuk. Za chvíli ho uslyší ještě jednou. Tupý, nedoznívající, nefilmový zvuk opravdového násilí mezi lidmi. Pohlédne doleva. Na zemi leží člověk

a dva další do něho nemilosrdně kopou. Eddie nevzhlédne až k jejich účesům, ale všimne si zářivých růžových ponožek, které se míhají se systematickou pravidelností.
Eddie přemítá, jak daleko jsou asi hoši v abecedě. Snad pořád ještě u „D". Pokud je Eddie na jejich seznamu, má pravděpodobně hodinu nebo dvě, než se dostanou k „O". I když v některých softwarech se Eddieho jméno objevuje pod „H", a v tom případě by asi tolik času neměl.
Vzhlédne k obloze, která pableskuje nad termální kupolí. V Afortunadu prší každých sedm hodin vždycky rovných sedm minut, což architekti pokládali za řešení, které dodá počasí zdání nahodilosti. Pro stálé obyvatele a především pro pouliční obchodníky se z toho stalo jakési čínské vodní mučení. Teď to ale na hodinu deště nevypadá...
Eddie se trochu probere až ke konci přeháňky. Přemýšlí, jak dlouho se už asi prochází. Pokusí se zorientovat a v dalším bloku zahlédne hotel Štěstí. Strávil jednu nebo dvě hodiny chozením odnikud nikam. To je šílené, Eddie. Prostě to nemůžeš vzdát. Ještě máš čas. Něco musíš vymyslet. Něco musíš udělat.
Jenže takhle to v Eddieho životě nefunguje. Eddie není hybatelem událostí, nebývá příčinou toho, že se něco stane. To se spíš něco stane Eddiemu. A právě teď, když to nejvíc potřebuje, se něco milosrdně opravdu přihodí. .. .. .
Přes ulici stojí bar, laciná hospoda. Nad vchodem svítí neonový nápis. Bar se podle všeho jmenuje poněkud bizarně: Právě tady je tvý místo, v Eddieho hospodě.
Zamrká.
Takhle to tam skutečně stojí. Rozhlédne se. Nikdo jiný si nápisu nevšímá. Proč by taky měl?
Eddie přejde přes ulici. Znovu se zadívá na neonový nápis. Teď tam stojí: U smutnýho ztroskotance. Ale Eddiemu je to už jedno. Strčí přesto do dveří a vstoupí dovnitř.
Ocitne se v hospodě. V temné hospodě. V nejtemnější hospodě, v jaké se kdy ocitl. Hlavním zdrojem světla je pár neonových světýlek se značkami alkoholických nápojů nad barem. Ponuré osvětlení, které poskytují, se ztrácí v chuchvalcích kouře, jenž působí znepokojivě, neboť zjevně nepochází z tabáku.
Eddie v životě nebyl v pohostinském zařízení, kde by se cítil příjemně nebo jako vítaný návštěvník. Eddiemu se zdá, že jakmile vstoupí do nějakého baru, okamžitě přestane hrát piano. Okamžitě se na něho upřou oči všech hostů a mozky za těma očima začnou pečlivě promýšlet, kdy se na něho vrhnout a v jak zuboženém stavu zanechat jeho ubohé, okradené tělo.
A najednou je opravdu na přesně takovém místě. Tohle je pajzl všech pajzlů. Temné, nepřístupné místo, kde temné postavy plánují temné skutky a páchají temné činy.
Eddie čeká, až si jeho oči zvyknou na přítmí natolik, aby dokázal najít ty prokleté dveře, kterými by se dostal ven. Snaží se nepřemýšlet nad podivnými zvuky kolem sebe: šepot, mručení, štěkot šíleného smíchu, třeskot rozbíjeného skla a nevysvětlitelné čvachtání.
Vstoupit sem byla veliká chyba. Tohle je asi přesně to místo, kam chodí lidé, jimž se snaží vyhýbat. Pravděpodobně sem zajdou po celodenní dřině s vražděním, aby do sebe hodili pár orosených půllitrů.
Nakonec Eddiemu dojde, že si jeho oči nikdy nepřivyknou, a odhodlá se vycouvat stejnou cestou, jakou přišel. Alespoň v to doufá.
Patou se dotkne něčeho živého, co leží na podlaze. Uslyší zachřestění řetězu, varovné zasyčení a v lýtkovém svalu mu vyšlehne palčivá bolest.
Uskočí stranou a modlí se, aby to byl ten správný směr pryč od nebezpečí. Narazí do židle. Pravou rukou se bezděčně snaží udržet rovnováhu, ale popadne přitom hrst vlasů a vysloužíi si takové zaklení, až se mu zastaví srdce.
I když Eddie odtáhne ruku s hadí rychlostí, cítí, jak se mu po ní rozlévá vlhké teplo, což může být pouze následek letmého setkání s velice ostrou a velice pohotovou čepelí.
Přiloží si hřbet ruky k ústům a saje slanou krev, která se vydatně řine úhledně rozčísnutým masem. Ceká, až přijde bolest, a doufá, že bude sdostatek mučivá, aby mu pomohla zahnat svíravé škubání v noze, která ho málo slibně brní.
Co mu způsobilo tu strašnou bolest?
Modlí se, aby to byla jen nějaká obrovská vypelichaná stará kočka, špatně naladěná a s nevysvětlitelně ostrými drápy.
Pravda ale je, že se to spíš podobalo hadímu uštknutí. Nebo to byl možná škorpion.
Podle velikosti stop by to musel být taky pořádně veliký had. Nebo neuvěřitelně obrovský škorpion.
Mohli by tady skutečně mít velkého hada přivázaného na řetěze k podlaze? Nebo mamutího škorpiona v poutech?
Nebo snad, což by bylo vůbec nejlepší, jednoho z těch zákonem zakázaných, geneticky a chirurgicky upravených tvorů, kříženců mezi savci, hmyzem a hady, kteří se používají na hlídání a jsou zakázáni na všech kontinentech a ve všech koloniích sluneční soustavy, ale přitom je zcela otevřeně a se zjevnou láskou chovají chlupatí potetovaní chlápci s vyholenými lebkami? Tohle je určitě lokál, kde by personál mohl považovat za zábavné chovat takového smrtelně nebezpečného, ošklivého predátora z nejhorších nočních můr jako maskota podniku.
Nabízí se tudíž zásadní otázka: koluje teď v žilách Eddieho O'Harea smrtelný jed?
A pokud ano, měl by opravdu svou krev sát?
Eddie čeká, až ho zasáhnou první příznaky paralýzy. Čeká na svalové křeče, na neovladatelný třes v nohou, na to, až mu ze všech tělesných otvorů na tváři začne vytékat zpěněná žluč. A už je to tady. Paže sebou bezděčně škube. Tak je to tady, pomyslí si Eddie, tohle je konec.
Následuje další škubnutí a pak ještě jedno, než si Eddie uvědomí, že mu někdo čím dál naléhavěji cloumá paží. Poslední trhnutí ho přinutí posadit se na židli.
Ocitne se v odděleném boxu. Eddie přemítá, jaký člověk asi může potřebovat ještě dodatečné soukromí v takovéhle díře. V pajzlu, kde by obsluha potřebovala infračervené radiolokátory pro noční vidění a sofistikované ultrazvukové přístroje, jen aby dokázala posbírat prázdné sklenice. Zírá do tmy a pořád si ještě cucá svou možná otrávenou krev, až nakonec dospěje k závěru, že v boxu naproti němu určitě někdo sedí.

Odněkud z toho směru se ozve i hlas; tlumený, ale bez výhrůžek: „Poznáváš mě?"
Eddie nedokáže zabránit tomu, aby si udiveně neodfrkl, a chuť své krve teď má i v nose. „Je mi líto, kamaráde, ale je tady docela slušná tma. Já mám co dělat, abych poznal sám sebe."
„Tak to je dobrý," zasměje se ten cizí hlas. „Protože já chci, abys sám sebou být přestal."
Eddie přemýšlí, jak je možné, že po tom všem, co dnes večer prožil, má jeho žaludek ještě tolik atletického ducha, že se nejen lehce zachvěje, ale dokonce předvede plnohodnotný flop.
Přestane si cucat ruku, jež ho začíná bolet víc než zranění na noze, které se zjevně obešlo bez jedu. „Vy chcete, abych přestal být sám sebou?" Eddie se snaží vzbudit dojem zájmu s nádechem pobaveného zaujetí a nedat na sobě znát naprostou ztuhlost narušenou pouze bezděčným pohybem ve střevech.
„Přesně tak." Hlas se přiblíží a v dechu toho člověka je cítit aroma drahého doutníku. „Chci, aby ses od téhle chvíle stal mnou."

8

A tak se nejšťastnější člověk ve vesmíru konečně dostává k tomu, aby si promluvil s tím nejnešťastnějším člověkem ve vesmíru. Nehybná síla se přece jen setkává s pohyblivým předmětem.
Eddie se ve tmě cítí celý upadaný. Usychající zmoklé šaty se mu lepí na tělo, k čemuž přispívá i mimovolný pot. Obličej má ulepený od nasládlé krve, která se mísí s týmž potem a se slinami, jejichž zdroj rapidně slábne. Eddie si nechce představovat, jak by asi vypadal, kdyby na něho namířili ostrý reflektor. Malé děti by při tom pohledu určitě vystrašeně ječely. Kdyby ten obrázek spatřil znenadání on sám, možná by křičel taky.
Ale tady, v tmavém výklenku temnoty se může vydávat za docela normálního člověka. Opře se do opěradla a marně se snaží rozpoznat momentálního držitele protějšího místa, setkat se s jeho neviditelným pohledem. „Vy chcete, abych se stal vámi? Chcete, abychom si prohodili totožnost?"
„Ne, ne. Proč bych já měl chtít být tebou? Ne. Já chci být taky sám sebou. Jenom chci, abys ty přestal být sám sebou a začal být mnou."
Eddie přemýšlí, jestli by dokázal vyskočit a dostat se ke dveřím dřív, než ten šílenec vytáhne motorovou pilu a začne řádit. Jenže je tu ta přivázaná bestie, která kouše nebo bodá a z níž jde strach. A pak ten chlápek, co vesele máchá břitvou. A kdo ví, co všechno ještě číhá ve tmě mezi ním a východem?
Eddie to tudíž zkouší se zdvořilostí a s logikou: „Poslouchejte, příteli, nechci, abyste si myslel, že mám v zásadě něco proti vašemu plánu. A nechci na tom taky hledat nějaké mouchy, ale když já se stanu vámi, kdo se pak stane mnou?"
Eddie si naproti všimne rozžhaveného kroužku. Ten krátce zazáří, osvítí spodní část obličeje člověka, který po Eddiem chce, aby se stal jím, a hned zase zmizí z očí. Na té půlce obličeje a na tom nose něco je. Eddie opět ucítí vůni doutníku. Jen kvůli tomu by si přál být kuřákem. Následuje dlouhý syčivý výdech a muž promluví: „Máme strašně málo času, tak promiň, jestli nemluvím dost jasně. Všiml jsem si tě v kasinu. Působils dojmem, že nutně potřebuješ vyhrát. Že zoufale potřebuješ vyhrát. Když jsi vešel sem dovnitř, nezdálo se, že bys vyhrál. Nebo aspoň ne tolik, aby tě to vytáhlo z toho průseru, do kterýho jsi spadl."
Eddie přemítá, jak mohl tohle někdo vyčíst z pouhého výrazu jeho tváře v tom kratičkém okamžiku, kdy vešel a světlo zvenčí mu na chvilku ozářilo tvář. Dospěje k závěru, že asi není potřeba, aby ho někdo viděl. Pravděpodobně tím smrdí na sto honů. Kolínská ubožáků. Ochrání vás na padesát kroků.
Hlas od doutníku dál tlumeně skřehotá: „Oprav mě, jestli se mýlím, ale řekl bych, že ani jeden z nás nemá času nazbyt, a myslím, že si můžeme navzájem pomoct."
Náhle ten obrázek půlky obličeje osvětlené v záři rozžhaveného doutníku Eddiemu docvakne. „To jste vy. To vy jste ten člověk, co vyhrál..."
Eddieho palčivě zabolí holeň. Muž zasyčí: „To si nech pro sebe. Snažím se v tomhle ohledu držet co nejvíc zpátky. Proč asi myslíš, že dřepím v týhle díře?"
„To nevím." Eddie má pocit, že mu holeň napuchla do dvojnásobné velikosti. „Nemůžu vědět, co děláte v takovýmhle pajzlu. Měl byste si spíš někde užívat. Myslím pořádně si užívat." Přesně tak. Na místě toho chlápka by si dokonce i Eddie užíval, se všema nadrženýma holkama, který by mohl vylízat. Všech vyznání a ve všech barvách duhy. Kdo se špetkou zdravého rozumu by slavil zisk nezdaněné padesátimilionové výhry v potemnělém neradostném pajzlu, kde hosté sedí potmě, v jedné ruce sklenici a v druhé pružinovou vystřelovací břitvu?
„Vůbec bych tady neměl být, kamaráde. Měl bych být na Projektu."
Pochopitelně. Eddiemu už předtím došlo, že ten chlápek je poutník. „Aha," Eddie si to probírá v hlavě sem a tam. „Čekají vás tam. Jenže teď..."
„Okolnosti mění situaci. Jsem teď nesmírně bohatý. Jen na úrocích to bude dělat nějakých pět milionů ročně."
„Přesně tak," podotkne Eddieho účetnický mozek. „Shrábnete přibližně deset globálů za minutu, ve dne v noci, ve spánku i v době bdění. A to za předpokladu jenom základní, jednoduché úrokové míry pouhých deseti procent, což je mnohem méně než..."
„Jde mi o jedno: chtěl bych si ty peníze užít. Už se mi na Projekt nechce."
„A kdo by vám to mohl mít za zlé?"
„Oni by mohli. A taky že budou."
Zásada byla jasná. A on ji přijal. Poutníci byli moderní obdobou pilotů kamikadze. Jejich rodiny dostaly štědré odškodnění. Všechny je oddlužili. Na oplátku podepsali smlouvu, z níž se nedá vykroutit. Mise vyžaduje plný stav posádky. Dezercím mělo být krutě, a pokud klepy nelhaly, s definitivním výsledkem zabráněno.
Eddiemu to vlastně začínalo znít dobře. Jako by se tady schylovalo ke slušnému obchodu. Eddie O'Hare by se vyhnul

smrtelné odplatě, která ho čeká v podobě ukončení existence. A výměnou za to by se stal členem elitní skupiny vyvolených pozemšťanů: souputníkem těch nejlepších z nejlepších na celoživotní cestě ke hvězdám. Po celý zbytek života bude mít postaráno o všechny potřeby.
Tohle je krásná nahrávka, na kterou si Eddie naběhl. Představa, že přestane existovat, není jen tím nejlepším, co mu bylo dnes večer nabídnuto: je to taky ta nejlepší věc, která se mu stala za celý život.
Jenže jelikož Eddie je Eddie, musí tomu darovanému koni udělat menší zubní prohlídku. Musí mu zkontrolovat můstky.
„Dobře. Řekněme, že souhlasím. Řekněme, že se stanu vámi. Jak se mi to má podařit? Co jste vlastně zač?"
„Já jsem..., tedy ty jsi Charles Percy Gordon." Eddie si uvědomí, že neznámý k němu přes stůl přisunul svazek dokumentů. „Je v tom všechno, co potřebuješ. Jsi komunitní plánovač."
„Cože jsem?"
„Uklidni se. Je to procházka růžovým sadem. Když se tě někdo na něco zeptá, potřebuješ jenom mít nějaký názor. Ani to nemusí být dobrý názor. Je to společenská věda. Bude trvat celý roky, než si někdo uvědomí, že vůbec nevíš, o čem mluvíš. Představuje to pro tebe - jak to říkají Američani tím jejich vymatlaným jazykem - naprosto nerizikový scénář."
„‚Charles' jste říkal? ‚Charles'...," Eddie převaluje to jméno na jazyku a vzhledem k okolnímu světlu se marně snaží prohlédnout si papíry. „‚Chaaaaarles'. Takhle vám lidi říkají? Jen mi nepovídejte, že vás oslovují ‚Chuck'."
„Nikdo odtamtud se se mnou nesetkal. Pracoval jsem nedaleko Ria de Janeiro, nikdy jsem nebyl na stavbě. Pro lidi z Projektu jsem pouhá fotka v životopise. Balík papírů, článků a e-mailů. Budou ti říkat, jak budeš chtít."
„Jste si jistý, že mi uvěří, že jsem vy?"
„Proč by neměli? Máme podobnou postavu, podobnou barvu pleti. Dostaneš moji občanku. Nenapadne je o tom vůbec přemýšlet. Budou mít před odletem na starosti milion jiných věcí."
„Co třeba ‚Cépéčko'? Myslím, že to zní docela slušně."
Pravý pan Gordon v přítmí začíná mít pochybnosti o schopnosti tohoto muže uspět jako lidský tvor, natožpak jako jeden z Vyvolených. Jenže teď už jde všechno samospádem. Okolnosti ho nutí k činu. „‚Cépéčko' zní skvěle. Otázkou je, jak si můžu být jistý, že dodržíš dohodu."
A Eddie mu všechno vyzvoní, neochotně, protože mluvit o tom nahlas, připustit si to, vysvětlovat to drahému člověku, to všechno působí, že to vypadá ještě hrůzostrašněji a beznadějněji. Vypráví mu, jak na tom je.
Skutečný pan Gordon mu neprojeví žádný soucit, nijak Eddieho osud nekomentuje. Jednoduše se ve tmě uvolní a nabídne mu přes stůl ruku. „Takže ujednáno?"
Eddie spíš vytuší, než uvidí nabízenou ruku a bez dalšího rozmýšlení ji stiskne.
Bujné potřesení rozbije Eddiemu lepkavý strup a jeho rána začne opět s původním gustem krvácet.
Eddie by v tom mohl vidět znamení. Že se bude prolévat krev. Kdyby byl nábožensky založený, mohl si to dokonce spojit se stigmaty a s obětním beránkem. Jenže není, takže si to s ničím nespojuje.
Chudák Eddie.

9

Eddie teď pohlíží na Afortunado z jiného úhlu. Z mnoha jiných úhlů.
Je z něj nový člověk. Doslova.
Je umytý. Má čisté oblečení. Má zavazadla! Má novou identitu, nové doklady, novou kariéru. Má budoucnost. Dokonce má i trochu peněz. Dost na to, aby si mohl najmout toho vytáhlého, obstarožního, ale přesto podivuhodně statného orientálního taxikáře, který ho i s kufry donese ke kyvadlové dopravní raketě jezdící na Projekt.
Shlíží na davy lidí rojící se na Blahobytné ulici, jimiž se taxikář řítí, přičemž ječí divné nadávky a odstrkuje stranou opilce, feťáky i pouhé natvrdlé lidi. Eddie se cítí být nad tím vším. Nadřazený. Třebaže šílenství vzrůstá, vrchol má ještě před sebou, neboť město se neúprosně řítí k záhubě. Do rána bude úplně mrtvé.
Eddie se teď natřásá na taxikářových zádech směrem k termální zdi na okraji města a k bráně na raketovou stanici stojící hned vedle ní. Vchod hlídají ozbrojené ženy v uniformách. Eddie přemítá, proč asi. Většina poutníků už bude na Projektu. Už se má objevit jenom pár opozdilců. A Eddie.
Náhle znovu znervózní. Ozbrojené strážkyně. Aby odehnaly zvědavé turisty, náhodné čumily a...
...a podvodníky.
Ozbrojené.
Taxikář prudce zastaví a shodí Eddieho kufry. Eddieho ale nesundá. Něco na Eddieho ječí. Nějaký požadavek nebo snad příkaz.
Eddie řekne: „Tak jsme tady. Sem mi to úplně stačí," a pokusí se slézt, ale taxikář ho popadne za nohy, které jsou už obě stejně zraněné, a vyštěkne ten nesrozumitelný požadavek znovu.
Skrz zaťaté zuby se Eddie snaží vysvětlit, že je s cílem cesty spokojený a že by se opravdu rád dostal dolů, dokud mu ten zbytek krve, co mu zbyl, pořád ještě koluje v tom, co zbylo z jeho nohou. Pokouší se o variace na stejné téma v několika jazycích a svou snahu uzavře otřesným pokusem lámanou angličtinou, včetně ponižující věty: „Nóóžičky bolíí!" Teprve potom si uvědomí, že ho taxikář nepustí, dokud nezaplatí jízdné.
To je divné. Jízdné už zaplatil skutečný C. P. Gordon, který byl natolik laskavý, že zajistil Eddieho bezpečný příjezd na stanici. Je třeba říct, že to bylo velice štědré jízdné, pokud bychom je nechtěli označit přímo za přemrštěné.
Jenže taxikář ví, kde může vyždímat nějaký zisk, a požaduje zaplatit další jízdné.
Nebyl by to problém, pokud by si Eddie dokázal vzpomenout, do které kapsy si strčil peněženku. A taky na to, kde by vlastně asi tak mohly být kapsy na tom novém cizím oblečení, které je součástí oficiální výstroje personálu Projektu.
Pokouší se nedbat na bolest v nohou a prohmatává sako, přičemž se usmívá směrem ke strážkyním, které nevzrušeně

přihlížejí.
Konečně najde v půli pravého stehna něco, co by mohla snad být peněženka uložená v kapse. S námahou - látka kalhot je našponovaná k prasknutí a Eddie má minimální odezvu od své čím dál necitlivější nohy, přičemž taxikář není ani v nejmenším nakloněný myšlence, že by mu mohl nějak pomoci - vytáhne peněženku mezi palcem a ukazováčkem a s plesknutím ji otevře.
Když Eddie spatří pod svou fotkou v občance falešné jméno, srdce mu provede menší salto, ale sebere se, vytáhne stovku a podá ji taxikáři.
Taxikář si bankovku pečlivě prohlédne, aniž by jakkoli zmírnil sevření Eddieho nohou, a zastrčí si ji do jakéhosi tajemného záhybu na podivných pytlovitých kalhotách. Eddie se natáhne, aby si usnadnil vystupování, jenže k tomu ještě nemá dojít. Taxikář znovu nastaví ruku.
„Drobný si nechte," řekne Eddie a pošetile dodá: „Dróbnýý ne-cháááát." Ale taxikářova dlaň zůstane natažená. Eddie se dívá usilovně, ale ruka je prázdná. Chce snad víc? Vždyť to byla pětiminutová jízda. Kdyby měl Eddie kámen, mohl by se otočit a dohodit jím odtud na místo, kde ho taxikář naložil, dokonce i se svou žalostnou holčičí technikou házení. Jenže taxikář chce víc. Pozná troubu, když ho nese na zádech.
Eddie vyloví další bankovku. Má jenom stovky. Pokouší se sám sobě namluvit, že mu ty peníze budou k ničemu, až bude na Projektu, ale není to snadné. Eddie je účetní, a tak je to těžké. „Vy mě vlastně vydíráte, uvědomujete si to?" strčí Eddie bankovku do natažené dlaně. „A to přímo před očima strážkyň pořádku." Nasupeně pohlédne směrem k hlídajícím ženám, které se očividně nudí. „Vy si skutečně myslíte, že vám to projde?"
Jenže taxikářovi to samozřejmě projde a zmizí i s lupem. Zmizí s prvními dvěma stovkami i s těmi dalšími třemi. Když už je konečně přesvědčený, že Eddie má prázdnou peněženku, položí ho na zem.
„Mockrát děkuju," tře se Eddie pod koleny, aby se pokusil vmasírovat trochu krve do pohmožděných kanálků svých cév. „Byl to hezký výlet. Jen co si opatřím další milion, můžeme objet celý blok."
Taxikář na něj vycení svůj jediný zub, zamává hrstí bankovek Eddiemu před nosem a řekne něco, co může být zrovna tak „Příště si mě nepřej" jako „Příště bude taky hezkej", což obojí Eddie pokládá za zbytečný výsměch, ale to už taxikář peláší olympijským úprkem zpátky do města.
Eddie teď váhá, kdy se má vydat těch pár kroků k bezpečnostní bráně. Má tam jít rovnou a riskovat, že bude vypadat jako člověk, který právě vstal v Lurdech z kolečkového křesla? Nebo počká nějakých deset minut, kdy už by mohl zvládnout předstírat chůzi zombie požírající lidské mozky?
Rozhodnutí padne bez jeho přičinění. Napravo od sebe uslyší jekot, prosebný výkřik a zvuky rvačky. Strážkyně sotva pozvednou ve směru hádky oči. Eddie ale ví, o co jde.
Zase se ho zmocní ta důvěrně známá panika.
Dva muži v úhledných mafiánských kloboucích si mezi sebou pohupují třetím.
Ten třetí muž se brání a ti dva vystavují na odiv zářivě růžové ponožky.
Duo v růžových ponožkách se snaží vytvořit dostatečnou hybnou sílu, aby svého partnera vrhli přes laserové bezpečnostní zábrany vstříc smrtící termální zdi.
Eddie se vydá směrem ke vchodu na základnu v naději, že se tam dostane a projde dovnitř dřív, než celá ta hrůza skončí. Ale jeho nohy připravené o veškerý kyslík ho sotva drží, natož aby ho sebemenší rychlostí dokázaly nést, takže je pořád ještě pár vrávoravých kroků od strážkyň, když se ozve výkřik doprovozený zábleskem.
Eddie se neohlédne, ale obrázek mu vklouzne do mozku stejně - díky mockrát - a uloží se tam, kde po něm prostě nikdo netouží.
Doklopýtá k bezpečnostní bráně a zamává občankou s nadějí, že to bude stačit, aby prošel dovnitř. Jenže to nestačí. Jedna ze strážkyň natáhne ruku a Eddie jí musí občanku podat.
Snaží se nenucené dívat přímo na strážkyně, aniž by to vypadalo, že odvrací zrak, nebo že je drze očumuje. Taky se snaží nevyvolat pocit, že je svléká očima nebo že se oddává zvrhlým sexuálním představám, v nichž používá elektrické býkovce, které jim visí u pasu, ale není si moc jistý, jak dlouho to vydrží.
K čemu to zdržování? Zdá se, že strážkyně porovnávají Eddieho tvář s fotkou na občance. To by neměl být velký problém. Konec konců, je to Eddieho fotka, kterou udělali jen před pár minutami. Eddie se pokusí zaujmout přesně stejný výraz, jaký má na fotce. Bohužel je to bizarní nepřirozený poloúsměv a Eddie ho nedokáže na tváři udržet příliš dlouho, aniž by se cítil jako nezaměstnaný zabiják. Ujedou mu nervy a sjede očima k zemi na imaginární štěnici, kterou jako by tam slyšel vrtět se na podlaze.
Trvá to už moc dlouho. Měla to být zběžná kontrola, snad jen kratičké zastavení a pak mávnutí, aby pokračoval.
Eddie si pohrává s myšlenkou, že by předstíral rozhořčení. Konec konců, je Poutník. Poutníci jsou svojí arogancí pověstní. Říká si, že by mohl zkusit: „Bude to ještě dlouho trvat? Někteří z nás totiž musí stihnout mezigalaktickou vesmírnou loď, víme?" Ale ví, že to neudělá. Eddie ne.
Strážkyně vzhlédne a řekne: „Pane Gordone, jsem ráda, že to stihnete. Už kvůli vám chtěli zmáčknout tlačítko."
Eddie předstírá úsměv. Co to znamená? Zmáčknout tlačítko? Co to může být?
Dřív než Eddie stihne zareagovat, strážkyně si přitáhne jeho levou ruku. „Když dovolíte, pane. Potřebujeme jenom zkontrolovat váš DNA podpis."
„Můj...?"
„Je to jen formalita."
Než se Eddie vzmůže k protestu, ucítí píchnutí v paži a uslyší šum krve, kterou mu nabírají.
Strážkyně si přidrží zkumavku proti světlu. K naplnění plnicího pera by to stačilo. Eddieho překvapuje, že mu v oběhové soustavě ještě tolik krve zbylo.
„Je to tak absolutně nezbytné?" Tón Eddieho hlasu zoufale postrádá sebemenší špetku arogance.

„Pouhá formalita," opakuje strážkyně a vloží zkumavku do konzoly počítače.
Eddie je teď opravdu v pěkné bryndě. Útěk pochopitelně nepřipadá v úvahu. Mohl by se pokusit odkolébat, ale jaký by to mělo smysl? Nejhorší, co se mu tady může stát, je to, že ho nepustí dovnitř. Vydají ho všanc nepříliš milosrdným skutkům brigády v růžových ponožkách. Ale už má určitě po ptákách. I kdyby uměl dobře blufovat, což neumí, nedokáže oblafnout neodpovídající DNA.
Počítač vydá řadu málo slibných zvuků. Strážkyně se otočí od obrazovky a zadívá se na Eddieho. Zcela zřejmě je pěkně vytočená. „Ten čas jste nám teda mohl ušetřit, že ano?"
„Jak to myslíte?" To je lepší. Mnohem arogantnější. „Myslím to tak, že jste se mohl zmínit, že je to poprvé, co se registrujete na Projekt. Že ještě nemáme vaši DNA v databázi."
„No," usměje se Eddie, „tak teď už ji tam máte."
Strážkyně něco zabručí, podá mu zpátky peněženku a neznatelně kývne směrem k místu nalodění. V Eddieho přespříliš vyčerpaném nervovém systému se rozlije úleva a on vleče své zubožené tělo ke vstupu na loď. S jistým uspokojením zaslechne to, co určitě bylo schválně řečeno tak, aby to zaslechl, když strážkyně docela nahlas zamumlá: „Arogantní syčák."
Na palubě dopravní rakety je jen pár dalších pasažérů a nikdo z nich si Eddieho příliš nevšímá. Jedním z nich je i výrazně pohledná žena. Krátce se na něho usměje. Je to příliš okouzlující úsměv, aby Eddieho zaujal. Zcela určitě to není jeho typ.
Je třeba poznamenat, že typ pro Eddieho, holka, která by se Eddiemu líbila, je taková, kterou by Eddie určitě nedokázal zaujmout. Většinou jde o nějakou zástupkyni z rodu žen, které muže nenávidí a jež by nezaujal vůbec žádný muž, natožpak takový žalostný příklad mužství, jakým je Eddie O'Hare. Nebývají to zpravidla ani lesby, na něž Eddie vyplýtval nemalé množství neopětovaného sex-appealu, nemluvě o jeho skrovném platu. Nebývají ani nezbytně neatraktivní, i když vzhled není pro Eddieho libido tím nejpodstatnějším. Musejí být jenom rezervované a nedosažitelné, aby to v Eddiem probudilo touhu.
Proč?
Kdoví?
Možná vlastně chce, aby u žen neměl úspěch. Možná má v DNA nějakou ošklivou částečku, která o sobě ví, že by se neměla pokoušet reprodukovat. Možná je to věc přirozeného výběru: Eddie je tak slabulinké dobrotisko, že se potřebuje spářit s nějakou příšernou saní, aby se to vyvážilo.
Ať už je důvod jakýkoli, výsledky hovoří samy za sebe. V těch naprosto vzácných případech, kdy se mu skutečně podařilo přesvědčit nebo trikem nalákat některý z objektů své vášně ke schůzce, večer nikdy nepřežil celé promítání filmu, nedostal se přes první přestávku divadelní hry ani nedospěl k moučníku v restauraci.
Ta žena, s níž by Eddie rozhodně nešel na rande, protože by tam možná mohla ještě trčet, když by se hádal o výši účtu, je zaneprázdněna prací. Další přítomný v kabině, seriózně a počestně vyhlížející muž v kolárku, rovněž pracuje.
Eddie by měl také pracovat. Měl by se prokousávat složkami C. P. Gordona. Měl by například vědět, kým v tomto dokonalém světě je. Pravděpodobně by měl také vědět, čím se zabývá. Měl by vědět, kdo jsou jeho kolegové, komu je podřízený a kdo je podřízený jemu. Bylo by také hezké, kdyby znal a měl po ruce nějakou tu autobiografickou drobnost. Například jméno matky. Svou národnost. Sexuální orientaci. Všechny ty maličkostí, jimiž by se mohl nechat nachytat. Možná by se také docela hodilo, kdyby zjistil, co se stane, jestli se opravdu nechá nachytat. Pokárají ho a odeberou mu pár výsad, nebo ho nacpou do kontejneru s odpadem a vystřelí odpadním otvorem do vesmíru?
Když se ale raketa odlepí od země, Eddie jen hledí z okna a přemítá, jak se má cítit, když se Afortunado scvrkává a mizí a on nechává svůj minulý život za sebou. Nechává za zády planetu Zemi.
A když už není vidět ani poslední světýlko z nejvyšší věže a vlastně už není vidět dobrých deset minut, Eddie konečně uchopí své složky, rozloží si papíry na stolku u sedadla a povzdychne si, jako když se vyfukuje skákací žirafa. Gordon přistoupil na to, že zaplatí jeho dluhy a pošle milion na bankovní účet Eddieho matky. Všechno je zařízeno. Všichni budou spokojení.
Téměř simultánní a téměř stejně spokojené povzdechnutí se ozve dole na zemi.
Gordon se díval, jak se Eddie nalodil a vzlétl. Sleduje teď raketu tepelným oparem termální kupole, až ji nakonec nelze rozeznat od zasněženého vrcholku hory, kam má namířeno. Pěkně zeširoka se usměje. Nemá pochopitelně v nejmenším úmyslu zaplatit Eddieho dluhy nebo sponzorovat Eddieho matku, třebaže ta ponurá myšlenka může působit dojemně a docela hezky. Ne.
Má pro své peníze lepší využití.
Může je použít k vytvoření zárodků dokonalé společnosti, již si vysnil. A výsledky uvidí hned, ve vlastním životě, a nebude si muset představovat, jak to dopadne po několika generacích.
Za necelé čtyři hodiny Výkvět vůle odstartuje. Za necelé čtyři a půl hodiny Gordon, který bude vypadat přiměřeně zmlácený a ušpiněný, oznámí, že ho přepadl muž odpovídající popisu Eddieho O'Harea, násilím mu podal drogy a ukradl mu doklady. O'Hare bude zatčen a... potrestán. Pro Gordona bude pochopitelně pozdě, aby se mohl připojit k misi.
Všechno je zařízeno.
Všichni budou spokojení.

ČÁST DRUHÁ

Generace I

10

Nic ho neodradí,
nevžene do zrady
toho, co slíbil: i přes pekla spády poutníkem být,
(John Bunyan: Poutníkova cesta)

Eddie zůstává na lodi tak dlouho, jak jen může, a zoufale se bifluje Gordonovy poznámky. První dojmy nejsou dobré. Ukazuje se, že komunitní plánování je jedna z těch podezřelých společenských věd, které člověk musí studovat desítky let, než pochopí, o co vlastně jde, a dokonce ani potom to neumí definovat. Eddie se konečně smíří s tím, že opustí kabinu těsně předtím, než naštvaná letuška začne vyhrožovat fyzickým útokem odváženými balíčky queenslandských ořechů.
Sbalí se a vystoupí z lodi, přičemž se pořád snaží nacpat papíry zpátky do složky, takže se málem srazí se skupinou velmi vážně se tvářících lidí, kteří stojí u vchodu do obrovské válcovité věže. Jeden z nich, muž neurčitého věku se stříbrem prokvetlým černým plnovousem - mohl by to být zachovalý šedesátník s elegantním zbarvením vousů nebo sešlý čtyřicátník s neadekvátním přístupem k barvě na vlasy - mu podá ruku a řekne: „Pan Gordon, nemýlím-li se?" Což se považuje za dostatečně velký vtip, aby to vyvolalo u dvou tří členů skupiny mírné pobavení.
Eddie nezaváhá, nerozhlíží se kolem sebe, aby našel toho pana Gordona, ke kterému se mluví: hraje svou roli, zvládá to. Okamžitě vystřelí vstříc podávané ruce svou zafačovanou paži a modlí se za dvě věci: aby nemusel opětovat nějaký tajný způsob potřesení rukou a aby tahle skupinka nebyla v žádném případě reprezentativním vzorkem průměrného smyslu pro humor na palubě.
Vyslyšena je pouze první z modliteb.
„Komunitní ředitel Gwent," představí se muž s plnovousem a sevře Eddiemu dlaň s nepotlačenou chutí, bez ohledu na obvaz. Skvělé. Vypadá to, že tenhle ranec ostrovtipu bude Eddieho nadřízený. Jenže je to ještě horší. Šašek napodobí postavu z komedie dellarte: „To jsem tomu dal!" a praští se dlaní do čela. „Chci říct kapitán Gwent!" To už vyvolá u všech poskoků pořádný smích a Gwent se z plného hrdla rozřehtá. Eddie se taky zakření a snaží se nevypadat zaraženě.
„Nemějte obavy," poplácá ho kapitán až příliš srdečně po zádech, „nebudu to na vás vytahovat, Charlesi."
Co proti němu nebude vytahovat? „To doufám," odtuší Eddie cvičně a pak se pokusí o vtip: „KA-PI-táne," což všechny úplně odrovná. Je to největší bavičský úspěch, jakého kdy Eddie v nějaké uzavřené společnosti dosáhl, a přitom nemá ani páru, co by mohlo být na jeho slovech vtipného.
Kapitán poklepe Eddieho mezi lopatky stejnou silou, kterou by normální člověk možná použil k pokusu o záchranu dusící se gorily, kamarádsky se mu zavěsí paží kolem ramen a míří s ním ke vchodu do válce. Eddie ví, o co jde: jsou to ony slavné Schody do nebe, formálně projektované jako jeden ze sedmi divů moderního světa. Z tohoto pohledu nevypadají tak úchvatně jako na počítačových simulacích, které kdysi viděl, ale závoj mraků leží velice nízko a je vidět jen nepatrný zlomek celé věže. Gwent učiní poznámku, která zní, jako by ji pronesl latinsky, ale mohla by to být také klasická řečtina nebo třeba etruština, alespoň podle Eddieho znalostí. Ať už to je jakýkoli jazyk, zjevně mu všichni ze skupiny rozumějí, neboť poznámku přivítají výbuchem radostného veselí. Eddie se pokusí nucené zasmát, jako by chtěl naznačit, že žert samozřejmě pochopil, ale vůbec si nemyslí, že by to všechno bylo až tak vtipné. Zdá se, že se to setká s Gwentovým uznáním. „Říkali mi, že jste konečně na cestě, Charlesi, tak jsem si zajel dolů jen kvůli tomu, abych vás přivítal."
Eddiemu by to mělo polichotit. Projeví uznání lehkým pokynutím hlavou. Kéž by opravil kapitána, když poprvé použil jeho jméno. Dal by výraznou přednost tomu, aby mu říkali zkratkou z iniciál jeho jmen, Cépéčko. Vůbec se necítí jako Charles. Tedy necítí se ani jako Cépéčko, když už by na to přišlo, ale Cépéčko by rozhodně bylo lepší než Charles. Cépéčko zní víc jako jméno akčního hrdiny, chlápka, s kterým by člověk rád poseděl v hospodě, nebo ho měl za spoluhráče v nějaké míčové hře. Charles taky zní moc svatouškovsky. Říká si tak, jak mu říkala maminka. Jenže už je pozdě. Ten okamžik prošvihl. Bude prostě Charles. No, co se dá dělat.
Eddie se přespříliš soustředil na tenhle asi poněkud triviální myšlenkový pochod. I když docela pochopitelný. Je to pro něho nový začátek; šance setřást ze sebe nanicovatou změť promrhané minulosti. Je to svým způsobem důležité. Shromáždění členové skupiny teď ale na něho hledí a kapitán pustil jeho paži. Zjevně mu položil otázku a jemu se už nezdvořile dlouho nepodařilo odpovědět. Pokusí se vše napravit humorem. „Promiňte?
Mohl byste to zopakovat..., KA-PI-táne?"
Tentokrát se setká jen s hluchým tichem. Co se stalo? Vždyť je to ten samý hloupý fór. Proč už není vtipný?
Do hovoru vstoupí štíhlá žena, velice pohledná, i když má ztrhané rysy a tmavé vlasy sčesané dozadu do přísného drdolu, jemuž se však nedaří působit neženský: „Chcete snad získat čas, pane Gordone? Nebo je to tím, že by pravdivá a upřímná odpověď mohla zničit vás i vaši profesi?" Pootevře rty, které má namalované temně fialovou „gotickou" rtěnkou, v náznaku dravého úsměvu.
Eddiemu se z téhle strany rozhodně nedostane žádné pomoci. Ocitl se ve zvláštní společnosti, v níž snění s otevřenýma očima nepatří k duševní povahové výbavě. Další nejisté vytáčky určitě nepřicházejí v úvahu. Odhodlá se ke statečnosti: „V žádném případě. Řekl bych..., víceméně..., že moje odpověď bude... kladná.
Nastane krátké, ale hluboké ticho. Přeruší je až kapitánův řehot a další špatně odhadnutá rána mezi Eddieho lopatky, která mu podle jeho odhadu přerazí pár obratlů. Vedou ho dál, směrem k vysoké věži. Kapitán se k němu důvěrně nakloní, což je zcela zbytečné, protože jeho hlas je schopen pouze jedné úrovně hlasitosti, která se nachází o pouhý stupínek pod smrtelným sloním bučením. „Musíte to sekční vedoucí Peckové odpustit," troubí. „Je to tvrdá, nesmírně tvrdá vědátorka. Věda pro ni představuje náboženství. Cokoli mimo čisté matematiky patří podle ní do lisu na odpadky

hned vedle psychologie." Slovo „psychologie" vystřelí směrem ke stroze okouzlující slečně Peckové. Soukromý „žert". Eddie si není jistý, kolik takových žertů bude ještě muset vydržet. Bohužel, jeho mozek to umí spočítat. Při rychlosti jednoho vtipu za minutu, což vypadá na zdejší průměr, a s osmi hodinami noční pauzy pro požehnaný spánek může očekávat, že bude vystaven dalším jednačtyřiceti milionům žertů, pokud se mu poštěstí dožít se průměrného věku. Může se jen modlit, že to štěstí mít nebude.
„Ne, ne," huláká dál kapitán, „většina z nás považuje Afortunado za vynikající úspěch. Žádný rozumný vědec..." že by další žert? „...nemůže očekávat stoprocentní úspěšnost při implementaci tak sofistikovaného společenského modelu. Pokud se ovšem teorie chaosu náhle nespojí se společenskými vědami!" Všichni se tomu ironicky uchechtnou, až na Eddieho a slečnu Peckovou, jíž je poznámka určena. Jen takový lechtivý žertík. Nicméně i tak se z toho člověku zvedne žaludek.
Teď už jsou uvnitř věže a vstupují do něčeho, co musí být určitě ona zdviž. Je..., inu, je obrovská. V takovém prostoru byste mohli ukrýt tichomořskou flotilu před japonskými bombardéry. Kdyby se někde v rohu skrýval pramen Nilu, nikdy byste ho nenašli. Je to obrovský, převeliký prostor. Eddie se děsí toho, co by zdejší akustika mohla udělat s kapitánovým hlasem.
A není v tomto ohledu zklamán.
„Vaše první cesta," duní kapitánův hlas silou rockového koncertu, „a moje poslední. Alfa a omega. Pojďte." Jakmile se zavřou dvojitá vrata a zašumí vzduchový uzávěr, kapitán zamíří k protilehlé stěně. Zbytek skupiny jde za ním v různých stupních striktně dodržované služební úcty. „To je ale výhled."
Eddie vyhlédne oknem do prostoru, který je povážlivě monochromatický a jednotvárný. Rychle střelí pohledem po kapitánovi, nad jehož duševním zdravím opět vidí velký otazník, a pak si uvědomí, že jsou pořád ještě v podzemí. Výhled doposud sestává pouze z ledových skalisek.
Ozve se vrzavý zvuk, který Eddiemu až příliš připomene zrezavělá soukolí pouťových kolotočů, a místnost se dá se škubnutím do pohybu. Led mizí a spektakulární výhled nyní sestává z monochromatické modročerné oblohy polární noci. Eddie bezvýsledně zírá do tmy, protože nikde kolem nic jiného než naprostou tmu nenachází.
Potom se okno opět zaplní bělobou, neboť zdviž dosáhne výšky mraků. Eddie by rád aspoň na půl úst utrousil nějakou užaslou poznámku, která by ospravedlnila kapitánovo vyjádření, ale doposud se mu nepodařilo odhalit jediný rys celého panoramatu.
„Teď to přijde," zvedne kapitán prst a zaposlouchá se. Rozezvučí se větráky. „Ano. Pět tisíc metrů. Je potřeba kyslík."
A vzhůru, vrstvou za vrstvou nadýchaných mraků. Eddiemu začíná být trapně za kapitána. To je tedy výhled. Malé děcko by si mohlo takové představení nasimulovat, kdyby si přidrželo u oka sklenku a na druhém konci by mávalo chomáčem vaty.
A potom zmizí i mraky.
Eddiemu v uchu vystřelí dělo. Je to Gwent: „Okraj troposféry. Nad tímto bodem už není žádné počasí. Už nebudeme mít žádné počasí, Charlesi. Prokleli jsme svou poslední přeháňku, vytvořili posledního sněžného muže, postěžovali si na poslední bouřku na moři. Je to pokořující, ne?"
Pokořující? Ne. Jenže teď je zde náhle skutečný výhled. Pokrývka mračen pod nimi klesá, převaluje se ke snižujícímu se horizontu a naskýtá se úžasně čistý a jasný pohled na hvězdy a vesmír za nimi, neomezovaný žádnou atmosférou. Mraky se začínají rozpadat do spirálovitých chomáčků a kouřových pruhů nad kuličkou podivně křehké Země pod nimi.
Tak tohle je pokořující. Dokonce i Eddie, který, řekněme si to na rovinu, není až tak nepokorný, je tím výhledem ještě víc pokořen. Jen si představte, jak se asi musí cítit pokoření ti arogantní hajzlové, co ho obklopují.
Není tedy jediný, kdo si nestihne všimnout, že kapitán vytáhne zbraň.
Je však první, kdo uskočí dozadu, když uslyší cvaknutí závěrky pistole, a přikrčí se strachy nejníže, když kapitán v porovnám s obvyklou silou svého hlasu docela tiše zaječí: „Teď si všichni do jednoho pěkně odstupte."
A to je veškeré varování, jehož se jim dostane, než se z hlavně revolveru ozve rána, zbraň sebou škubne a protější průhledná stěna, jejíž výhled právě všichni tolik obdivovali, se spektakulárně roztříští, aby ji nahradilo to, co Eddie umí označit pouze jako „velkou díru".
A z této „velké díry" uniká vzduch, který měl Eddie v úmyslu dýchat ještě několik příštích minut, zbývajících do konce letu.
Eddieho plíce se převrátí naruby. Oči má vyboulené jako džíny výběrčího lístků u autíček v lunaparku. Má pocit, že mu duří jazyk. Podívá se na kapitána, jehož napomádované, stříbrem prokvetlé černé vlasy mu šlehají do usměvavé tváře. Kapitán zesílí hlas, aby překřičel hukot unikajícího vzduchu. „Charlesi," vříská. „Nechtěl byste nám chvíli něco povídat?"
Eddie si pomyslí, že možná nakonec bude nejlepší, když všechno skončí tímto šíleným a nevysvětlitelným zmatkem, než dorazí na loď. Jen Bůh ví, jaké šílenství by ho čekalo tam nahoře.
S obrovským úsilím natahuje krk, aby se rozhlédl v neurčité naději, že by některý z těch patolízalských idiotů mohl mít rezervní plán pro nepředvídané události, spočívající v uškrcení velícího důstojníka v případě očividně prokazatelného selhání čelního mozkového laloku. Ale ne. Všechny oči se upírají k němu. Čekají, až zodpoví kapitánovu otázku, jako by se nacházeli v nějaké výukové skupině v příjemném pohodlí učitelova obývacího pokoje, a nestáli ve skleněném bubnu s obrovskou dírou ve stěně, vysoko nad zemskou atmosférou a se skrovnou zásobou vteřin, než jim jejich hlavy vybuchnou jako shnilé ovoce na střelnici. Zhoupne hlavou zpátky směrem ke kapitánovi.
„Táák. To bychom měli," řve Eddie. „Budu muset s veškerou naléhavostí doporučit, abychom vás tou dírou vyhodili směrem k troposféře, kapitáne."
Kapitán pozvedne bradu a rozechvěje se. Eddie se obává, že kapitán zakouší smrtelnou a chaotickou příhodu mozkové

výdutě. Ale ne. Směje
se. To je skvělé. Eddie může získat pozici lodního kašpárka, aniž by se nějak snažil.
Kapitán se řehtá na celé kolo: „Logická reakce." Správně. Jako by to nevěděl. „Jenom mylná. Ne. Prostě vyčkáme a uvidíme."
Eddie s námahou natočí tvář k prasklině. Ta se začíná podivuhodně zacelovat.
Možná má pohled deformovaný slzami v očích, které se mu tam vehnaly částečně kvůli divokému náporu větru, ale většinou kvůli jeho hysterickému strachu. Zamrká. Ne, díra je teď rozhodně menší. A jak se praskliny zmenšují do rozměrů, které již neohrožují život, hluk unikajícího kyslíku utichá a Eddie zaslechne, jak se materiál stěn splétá dohromady. Ve chvíli, kdy se díra scvrkne na velikost basketbalového míče, přímo vidí, jak se oddělené části materiálu vzájemně energicky propojují.
Za necelých devadesát vteřin po výstřelu se trhlina sama zacelí a po zkáze nezůstane ani stopa.
Eddie je pořád ještě celý zkroucený jako mučený svatý Vavřinec a jednou rukou se opírá o podlahu. Ostatní pasažéři zdviže si klidně uhlazují vlasy a urovnávají šaty.
„Efektní demonstrace, co, Charlesi?" Kapitán si pročísne ocelové kadeře drahým hřebenem a energicky si načechrá plnovous.
Eddie nedokáže na jeho slova nijak zareagovat kromě obstojného výrazu čerstvě uloveného platýse s roubíkem v ústech.
Kapitán si zastrčí hřeben do nejhořejší kapsy. „Materiál, z něhož je tato nádhera vyrobena, je organického původu."
Eddie se pokouší nemyslet na vraždu.
„SROM. Je organického původu, ale syntetizovaný. Syntetická živá látka. Vzduchotěsná, pevnější než ocel a samoopravitelná, což je vlastnost, za kterou jste asi nejvděčnější." Kapitán s potlačovaným smíchem pokývá hlavou a Eddie už svým vražedným plánům nedokáže dál odolávat. „Loď je postavena ze stejného materiálu."
Kabina se na cestě vzhůru s trhnutím zastaví a všichni se zapotácejí. Následuje série cvakání a vrčení, jak se jeden stroj domlouvá s druhým. Zdviž dorazila do cíle. Přistávají. Vstupují na palubu Výkvětu vůle.
Eddie pocítí palčivou bolest zklamání. „My neuvidíme loď? Myslím zvenčí?"
Sekční vedoucí Pecková si ho prohlíží úkosem a se vzrůstající nechutí. „K čemu? Je to loď. Velká loď. Tmavá. Je to velká tmavá loď." Eddie se v tu chvíli cítí jako v mateřské škole. „Není na ní nic k vidění."
„Je to místo, kde strávím zbytek života. Docela rád bych se podíval, to je celý."
Pecková zavrtí hlavou a odvrátí se, jako by byl Eddie válečnou obětí se spoustou hloupě nevyoperovatelných kulek v mozku a ona se přitom musí postarat o nadějnějšího raněného. Je to krutá, netolerantní, neromantická žena, a pravděpodobně obzvlášť tvrdá na nováčky. Eddie se začíná cítit neuvěřitelně nadrženě.
Zdviž se na chvíli ponoří do tmy. Eddie se pokusí využít jejího příkrovu, aby se nenápadně přisunul blíž k sekční vedoucí Peckové, a zůstane stát jen maličký kousek od ní. Nechce se jí dotknout, pohladit ji nebo provést něco podobně vulgárního. Chce jen stát blízko ní. Snad dokonce tak blízko, aby mohl vdechovat její parfém. Ale tma je příliš dokonalá a Eddie si nemůže být jistý, na čí tělo se svým čichem zaměřil. Nicméně v naději stejně vdechuje. Je na nesprávném místě. Osoba, kterou očichává, velmi silně páchne karbolovým mýdlem.
Potom se po podlaze rozlije jasné zelené světlo a začne se přes ně přesouvat jako zářivá gymnastická obruč. Když dorazí k jejich tvářím, Eddie žasne, neboť zjistí, že opravdu stojí v blízkosti Peckové. Z důvodů, jež je pravděpodobně lepší nezkoumat, jeho srdce poskočí při představě, že se tahle žena drhne karbolovým mýdlem. V procházejícím zelenkavém přítmí na něho pohlédne s dokonale vyváženou kombinací rozpaků a zhnusení a ve chvíli, kdy světlo dorazí ke stropu a zmizí, je už Eddie zamilovaný.
V krátké tmě, která následuje, cítí, jak se od něho odtahuje, ale nesnaží se jít za ní. Místo toho si v hlavě režíruje nádherný krátký erotický film s důstojnicí Peckovou zkroucenou v malé plechové vaně, jak se snaží vydrhnout skvrnu - snad nějakou imaginární hříšnou skvrnu, kterou vůbec nelze odstranit - kostkou odpudivě páchnoucího mýdla, které nikdy nevytvoří pěnu, ať se drhne sebevíc. Žádné pornograficky popisné části těla, snad jen svůdné zavlnění prsou. Pouze neúnavné drhnutí mokré nahé pokožky a osamocený pramen vlasů visící z jinak přísně staženého uzlu. Zvukový doprovod: naprosté ticho, přerušované pouze občas pružným, dýchavičným, lehce zoufalým mručením. Film se okamžitě zařazuje na první příčku v Eddieho duševní filmové tabulce.
Když světla s blikáním naskočí, pořád si ho ještě přehrává. Zamrká a rozhlédne se po skutečné Peckové z masa a kostí. Je už od něho daleko, strašně daleko. Musela ve tmě sprintovat, aby se za ten kratičký okamžik dostala tak daleko.
Eddie je každou minutou čím dál vzrušenější. Sotva si všimne, že se vrata zdviže sama otevřou.
To, že je Eddie tak rozrušený v bezesporu nesmírně závažném okamžiku svého života, lze snad přičíst ke smutné obžalobě mužského způsobu přemýšlení. Poprvé vidí loď, na jejíž palubě stráví zbytek svého života a na níž nakonec zemře. Musí k ní ale násilím přitáhnout pozornost a ještě dát té pozornosti facku do tváře jako gestapácký vyšetřovatel, aby se přinutil prostředí lodi vnímat.
Cítí jenom povšechný pocit zklamání. Nachází se na lodní chodbě.
Je větší, než očekával, ale kromě toho není ničím pozoruhodná. Po chodbě chodí lidé, kteří se docela dost podobají ostatním lidem ze zdviže. Eddie se cítí, jako by právě přijel do toužebně očekávaného cíle prázdninové cesty, jen aby okamžitě při vystupování z letadla zjistil, že toho tady do tří dnů bude mít plné zuby.
Kapitán s ním vkročí do chodby. „Pochopitelně budete chtít vidět, Charlesi, jak v reálu fungují vaše modely." V reálu? Fungují?
„Co takhle zaskočit si do své buňky, trochu se vyštafírovat a udělat si malou procházku? Sejdeme se na kus žvance k večeři, řekněme, tak za hodinu? Budete mít na mě bezpochyby miliony otázek. A já jich budu mít určitě miliony na vás."
Eddie se zakření a pokusí se říct: „Výborně!" a myslet si přitom: „Do prdele." Podaří se mu to nesplést a neudělat to

obráceně. Miliony otázek. Ne jednu nebo dvě. Tady nebude žádný prostor na blufování. Eddie se z toho bude muset pěkně vylhat, jestli se chce vyhnout tomu, aby ho vystřelili do hlubokého vesmíru v kontejneru s odpadem.
Gwent dlouhým krokem odkráčí a zanechá Eddieho ztraceného a trochu zmateného. Pravděpodobně se předpokládá, že cestu do svého apartmá zná. Konec konců, údajně by měl být odpovědný za celý projekt lodi. Kapitán se díkybohu zastaví, otočí se na podpatku a zabučí na něho: „Aha! Prostor se přestavěl jinak, Charlesi. Moc jsme se s těmi vašimi modráky nepárali, ale nějak to vyšlo. Někdo vám už ukáže cestu." Rozhlédne se a spatří Peckovou, která odchází co nejrychleji, aniž by se dala do klusu. „Jezábelo!" Pecková okamžitě zastaví, jako by se jí kolem nohou ovinuly těžké koule. „Můžeš mi prokázat tu laskavost?"
Pecková lehce nakloní hlavu a vyštěkne: „Provedu." Aniž by se ohlédla, řekne: „Tudy, Gordone." Divoška. Ani pane Gordone - a už se řítí pryč.
Jezábel, ehm? Hustý. Eddiemu se to líbí.
Třikrát zahne za roh, než se mu ji podaří dohonit, třebaže většinu
času křičí: „Hej!" a: „Zpomalte." Jeho nohy se pořád ještě nezotavily z taxikářovy něžné pozornosti, neřkuli z brutálního kopance do holeně a možná hmyzího kousnutí nebo případně hadího uštknutí. Když dohoní Peckovou u dveří stanice interní tranzitní dráhy, sotva popadá dech a cítí docela značnou bolest.
Pecková vzhlédne k návěstí tranzitu a zrychlí krok.
Eddie pořád ještě sbírá odvahu k tomu, aby se pokusil o smířlivý postup, postoj ve smyslu „nemohu si pomoct, ale mám pocit, že jsme z tý zdviže určitě vykročili špatnou nohou", jenže Pecková ho předběhne a úplně ho odrovná: „Nemohu si pomoct, ale mám pocit, že jsme z té zdviže vykročili přesně tou správnou nohou, Gordone. Vy jste dal jasně na srozuměnou, co jste za člověka, a přesně jste vymezil, kam až jste ochoten zajít, abyste se vetřel do přízně komunitního vůdce. Jste slizák, špína, insektoidní exkrement a já chci mít s vámi jen tolik společného, kolik je lidsky únosné. Nyní i po celý zbytek mise."
Po zbytek mise? Nemá snad mise trvat po zbytek jejich životů a vlastně ještě déle?
Co to má znamenat? Eddie se uprostřed jejích invektiv ztratil. Už si začínal myslet, že ho stírá za to, že se postavil příliš těsně vedle ní ve zdviži. Což by bylo docela pochopitelné. I když to byla relativně neškodná maličkost, cítil se kvůli ní už tak provinile - asi kvůli těm příliš senzačním erotickým představám z koupelny. Ale pak najednou otočí a začne ho dost zvláštně pérovat za to, že leze do zadku kapitánovi.
„Hele, zpomalte." Stráví Eddie zbytek života opakováním téhle fráze? „Jestli mluvíte o tom, co se stalo ve zdviži..."

„Cože? Co se stalo ve zdviži?"
„Nic. Nic se tam nestalo. Přesně tohle tvrdím já."
Zavládne nesnesitelně mučivé ticho. Dívá se na něho. Přimhouřeným pohledem hadích očí. „Už jsem s podobným typem člověka měla tu čest. Snažíte se své intriky skrýt pod neohrabaným nánosem společenské bezohlednosti a šaškování. Mě ale neoklamete. A věřte mi, že se vám nadlouho nepodaří podvádět ani kapitána Gwenta."
Eddie zavrtí hlavou. Tohle není neohrabaný nános společenské bezohlednosti a šaškování: tohle je skutečný Eddie.
„Upřímně nerozumím, co jsem udělal, že vás to tak rozrušilo, Jezábelo." Sotva mu její jméno sklouzne ze rtů, okamžitě je mu jasné, že byla chyba je zmiňovat. Její oči se ještě víc zúží a Jezábel se nakloní blíž k němu. Eddie se snaží, aby necítil karbol, ale nemůže si pomoct.
„Opravdu? Pak jste asi zapomněl na ten svůj husarský kousek, co jste předvedl na stanici, ne? Jenže já na něj nezapomněla. Vybral jste si za fackovacího panáka špatnou osobu. Nelíbí se mi být zdrojem všeobecné zábavy. A můžete si být jistý, že moje odpověď bude... kladná."
Našpulí horní ret v kočičím jízlivém úšklebku a otočí se, aby nastoupila do čekajícího vozu tranzitní dráhy.
Stanice? Musí se to týkat něčeho, co Eddie řekl, když odpovídal na otázku, kterou neslyšel. Neuvěřitelné. Podařilo se mu urazit ten ideál vší touhy za hranici jakéhokoli možného usmíření nebo jen snahy o ně. Není to pech?
Nastoupí do vozu a tak tak unikne dveřím, které se na pokyn Peckové zacvaknou. Eddie nedokáže říct nic, co by mohlo rozptýlit tohle bizarní nedorozumění, a tak cesta ubíhá za protahovaného trapného mlčení. Než vůz dorazí do jeho podlaží, cítí, že by šlo změřit, jak okolní teplota poklesla o dobrých deset stupňů Celsia. Málem se roztřese.
Pecková zamíří do chodby, a než Eddie sebere všechen svůj důvtip a vydá se za ní, je už sekční vedoucí za prvním ohybem. Zahlédne ji na konci další části chodby. Nohy má dlouhé a pružné, nesou ji svižně vpřed, aniž by se zdálo, že pospíchá. Eddie nedokáže nemyslet na to, že takové nohy se musejí pořádně dlouho drhnout mýdlem. Raději s tím přestaň, Eddie. Zamlouváš si celoživotní permanentku na frustraci.
Zabočí za další roh a zjistí, že se Pecková zastavila. Stojí uprostřed chodby s rukama založenýma před tělem, podupává nohou a zjevně se zajímá pouze o číslo nade dveřmi. Jeho apartmá, odhadne Eddie správně.
Neohlédne se na něho, jen kývne směrem ke dveřím. „Tady máte svůj kurník, Gordone." A opět následuje ten ironický úšklebek.
Eddie zkusí být frivolní, i když ví, že to nebude fungovat. Je to ale jediný nástroj, který má k dispozici. „Výborně. Aspoň budete vědět, kam přijít, když vás přemůže vášeň."
Tahle žena dokáže vyloudit na tváři ty nejdokonalejší úsměvy. Počastuje ho jedním z těch nejlepších. Eddie téměř slyší, jak mu to rve koule od těla a jak se mu kutálejí nohavicemi a cinknou o podlahu. Aniž by zcela dovřela své neuvěřitelně nepolíbitelné fialové rty, otočí se na podpatku a stane se minulostí.
Eddie přiloží dlaň k senzoru dveří. Dveře si povzdychnou jako roztoužená dvanáctka a Eddie vstoupí do svého nového světa.

11

Jeho apartmá je slušné. Snad i luxusní. Mnohem lepší, než byste mohli rozumně očekávat. Ale realisticky vzato, ve vesmíru neexistuje místo, kam byste vešli a pocítili, že tam budete šťastní po celý zbytek života. Nábytek je vkusný, ale je to Gordonův vkus. Má latinskoamerický nádech. Příliš mnoho křiklavých základních barev, než aby se to Eddiemu líbilo. Na celkem pohodlně vyhlížející pohovce jsou pohozené červené a žluté polštáře. Koberec působí dojmem, že by mohlo být příjemné se na něm milovat, kdyby už tak nepravděpodobná událost nastala, jenom je žlutý a jasně modrý a v pravidelném rytmu se k němu přibližovat a zase se vzdalovat by mohlo u člověka velmi pravděpodobně vyvolat závrať, z níž by se mu udělalo na zvracení. A tady na krbové římse nad umělým iontovým ohništěm stojí dva přikrčení kostlivci s rozesmátými lebkami z mexické oslavy Dne mrtvých. Nádherné.
Eddie se sesune do křesla, které ho překvapí tím, že se vytvaruje přesně podle obrysů jeho zadku. Snad jde o nějaký semiorganický úspěch v oblasti čalounění. Rozhodně je to zneklidňující.
Nejraději by prospal století. Taky by si rád aspoň na den a půl vlezl do sprchy a seškrábal všechny zaschlé krvavé skvrny, které se ani zdaleka neodstranily tím ledabylým mytím na ošetřovně. Rovněž by si rád na měsíc vlezl do bublinkové lázně, aby mohl rozmočit onen lepkavý zápach vystrašeného potu, který se mu během několika posledních hodin vytvořil po celém těle. Jenže všechen ten luxus si zatím nemůže dopřát. Musí vykonat spoustu práce, pokud chce mít byť jen nepatrnou šanci projít jako Charles Perry Gordon tváří v tvář nadcházejícímu setkání s kapitánem, které bude jistě plné otázek, na něž bude nutné odpovídat.
Vytáhne z Gordonovy složky náhodně svazek papírů. Přemýšlí o tom, že by si sundal boty, které pocházejí z výbavy Projektu a mají Gordonovu velikost. A je třeba říct, že ta je pro Eddieho o číslo a půl menší. Bude si muset objednat nové, jen co získá dojem, že nevzbudí podezření. Bůh ví, kdy by to mohlo být. Za jakou dobu je přijatelné, aby dospělému muži natolik náhle otekly nohy, že bude potřebovat o dvě čísla větší boty? A že se mu zároveň o tři centimetry zvětší míra kolem krku a musí si tedy vyměnit i košile? A taky sedm centimetrů v pase, to všechno ve stejné chvíli. Jak se mu podaří získat oblečení, které by mohl nosit, aniž by se prozradil? Na druhou stranu, jak dlouho dokáže nosit tyhle kalhoty, aniž by se mu roztrhly v rozkroku nebo ve švu na zadku?
Rozhodne se, že si boty nesundá, dokud se nedostane do postele. Je docela dobře možné, že by si je už podruhé nedokázal nazout. Dále taky ještě hrozí, že za současného stavu by mohly jeho ponožky spustit požární poplach.
Zahledí se na první stránku. Je to nějaký text napsaný skutečným Charlesem Gordonem. Nad jeho názvem Eddie okamžitě zkoprní. „Etické, morální a psychologické předpoklady úspěšné implementace adekvátní distribuce genetické výbavy v uzavřeném systému během několika generací".
A jejej. Působivé. To by mohl být bestseller.
Zalije ho vlna zhnusení. Na téhle lodi by právě k něčemu takovému mohlo dojít. Pravděpodobně je to na spadnutí. A on je tady navždy chycený v pasti, ve společnosti Intelektuálů s velkým „I". Čímž má na mysli duchaplné lidi, kteří mají za to, že duchaplnost je tou snad nejúžasnější vlastností, jakou člověk může mít. Kteří svůj intelekt posilují podobně jako kulturisté svaly. Kteří házejí intelektuálský písek do tváře nedorostlých duševních nedochůdčat, jako je Eddie. Kteří si představují, že mají nadřazený, vysoce vyvinutý smysl pro humor, třebaže téměř všechny jejich žerty jsou postavené na slovních hříčkách a na vykřičnících za větami.
Eddie cítí, jak mu vůle k životu stéká po nohách a s bubláním zurčí přes boty pryč. Povzdychne si jako řiditelná vzducholoď, kterou propíchli šrapnelem z houfnice, a opře se do křesla. To je chyba. Opěradlo křesla se vytvaruje podle jeho ramen a s jemným předením mu začne masírovat bolavé svalstvo. Pomalu se mu zavírají oči. Zvuk vody pleskající o břeh jezera...
Eddie se prudce vymrští. Nemůže si dovolit odpočívat. Ještě ne. Musí se toho spoustu nabiflovat. Opět se začne soustředit na dokument. „... .Předpoklady úspěšné implementace..."
Jenže jeho pozornost je už rozptýlená. No tak, Eddie. Vždyť jsi byl zvyklý pracovat s pitomými dokumenty. Jsi účetní, chtělo by se zařvat nahlas. Přinejmenším bys mohl vstřebat alespoň ten zatracený název.
„...spěšné implementace adekvátní distribuce genetické výba..."
Ozve se bzučák a v čemsi, co Eddie pokládal za pořádné akvárium, se objeví kapitánova tvář.
„JZM ohledně dotazovacího sezení, Charlesi." Gwentův hlas zkresluje buď jeho mikrofon, nebo Eddieho reproduktor.
Eddie nemá sebemenší představu, co by mohla zkratka „JZM" znamenat, ale zní to naléhavě. „Něco se děje. Buďte v pět v zasedačce číslo jedna plánovací komise." A než stačí doznít ozvěna jeho burácejícího hlasu, obraz se roztříští do podoby mnoha malých barevných kapříků.
Ne! Eddie pozvedne dlaň ke rtům. Má tam ještě teplý zaschlý chrchel. Usnul. Pohlédne dolů na pomačkanou Gordonovu odbornou monografii válející se na podlaze.
Vyjde ze dveří a přes tři zákruty chodby si zoufale prohlíží Gordonovy poznámky, aniž by se na ně soustředil, v pošetilé naději, že by hromadu nejdůležitějších faktů mohl pojmout do svého podvědomí. Teprve po chvíli si uvědomí, že nemá ani ponětí, kde by zasedačka číslo jedna plánovací komise mohla být.
Zastaví se a rozhlíží se kolem sebe, jako by na stěnách mohly být šipky nebo třeba i mapa s označením místa, „kde právě stojíte", a s tlačítky a světýlky. Jenže žádné takové štěstí nemá. Náhle získá inspiraci a začne listovat Gordonovým fasciklem, až vyhrabe plán lodi. Jenže je to velká loď a plán je malý, drobně tištěný. Ještě horší je, že ho skládalo konsorcium prvotřídních světových expertů na origami. Přesto se mu v něm daří hledat, rozkládá, skládá, ohýbá, třepe a Ideje, až nakonec se mu podaří objevit rejstřík. Jeho úleva netrvá dlouho. Rejstřík není řazený abecedně. Na začátku je osmnáctibodové poučení nazvané „Jak používat rejstřík". Eddie přejede očima prvních pár řádků. Rejstřík je zjevně řazený podle čínského modelu kategorizace. Eddie si řazení přetvoří v souladu s modelem své frustrace a rozcupuje rejstřík na kousky.
Uchýlí se ke své poslední šanci. Zeptá se někoho na cestu. Lidé se dělí na dva druhy: na ty, kteří mají pocit, že na tom,

aby se někoho zeptali na cestu, nic není, a na ty, kteří by raději beznadějně bloudili celou věčnost a umírali hlady, byť jen kousíček od zamýšleného cíle, než by zastavili druhého člověka a na cestu se ho dotázali. Eddie přemůže svůj strach. Zeptá se. Nevšímá si výrazu tváře, která mu dává najevo, že je to totéž, jako by se ptal na cestu k vlastní hlavě. První část absurdně složité trasy si zapíše do paměti, nabídne směšně mnohomluvná slova díků a rychle vyrazí, aby během pár okamžiků znovu beznadějně zabloudil.
Když Eddie konečně dorazí do cíle, je mu to už jedno. Cítí se být docela připravený na to, že ho vystřelí do hlubokého vesmíru v kontejneru na odpadky. Těší se na to.
Zasedačka číslo jedna plánovací komise je na schůzovní místnost rakety překvapivě okázalá. Je zřejmé, že právě zde dochází k nejdůležitějším rozhodnutím a diskusím. Kolem stolu z leštěného dřeva sedí na židlích s koženými opěradly přibližně dvacet lidí, možná jich jsou dva tucty. Všichni umlknou ve svých separátních rozhovorech a sledují, jak Eddie vstupuje, jako by už tak nebyl dost vystrašený.
Gwent v čele stolu hřímá: „Pane Grodone! Mám radost, že jste si na nás udělal čas!" Ve vykřičnících se ozývá sarkasmus a Gwent mu ukazuje na prázdnou židli hned vedle sebe. Eddie se snaží nevnímat, jak mu hoří tváře. To je zlé. Gordon výrazně podcenil svou roli na téhle misi. Začíná být strašlivě zřejmé, že tihle lidé fakticky představují vládu lodě. A zdá se, že Eddie je významný člen kabinetu.
Posadí se na nabídnuté místo, ihned se skloní nad svým žlutým poznámkovým blokem a čerstvě ořezanou tužkou, která byla na stole připravená, si začne čmárat nečitelné poznámky v úctyhodném pokusu učinit se neviditelným.
Gwent jeho snahu překazí zahulákáním: „Konečně jsme usnášeníschopní...," a odmlčí se, aby Eddieho počastoval obviňujícím pohledem, „...a tak se můžeme pustit do práce, která nás čeká. A je to pěkně špinavá práce. Zdá se," nakloní se nad stůl, „že máme mezi sebou podvodníka."

12

Jsou téměř čtyři hodiny ráno. Afortunado je teď naprosto šílené. Šílenství blížícího se zániku vrcholí.
Dokonce i zde, v temném koutě neosvětlené hospody, kde většinou vládne výrazně hrůzyplná atmosféra, aby odradila úplně všechny kromě nejzoufalejších hledačů anonymity, se samota stává nesmírně vzácným zbožím.
Do dveří se vřítí nějací flamendři, které ve tmě není vidět, a přinášejí si s sebou povznesenou náladu. Hrozivá atmosféra jim zjevně nevadí. Hlučně se nahrnou kolem Gordonova stolu, hlučně si objednávají pití, a tak se Gordon rozhodne odejít. Dostaví se na svou poněkud nepříjemnou schůzku o pár minut dřív. Dal by přednost tomu, aby dorazil přesně na čas a zkrátil zbytečnou dobu obav, ale tady už nemůže zůstat: rozdovádění spolustolovníci si vzali do hlavy, že v něm probudí nadšení. Hodí do sebe svůj těžký sladký likér a říhne si - je to jeho první panák za celý večer. Až dosud byl střízlivý, velice střízlivý, ale teď potřebuje trochu otupit své smysly, aby se dokázal vyrovnat s poslední zkouškou.
Vstane, protáhne se kolem nezvaných kumpánů u stolu a vyjde na ulici.
Šílenství tady jede na plný plyn, je naprosto zoufalé. Do šíleného ovzduší stoupá křik, písničky a jekot.
Je to dobré. Je nepravděpodobné, že by si ho někdo v tak hustém a bláznivém davu povšiml. Přesto se ale pro každý případ drží ve stínu. Nemá smysl, aby teď zbytečně riskoval.
Dorazí na roh uličky, která byla vybrána za místo schůzky. Táhne se za několika nejméně skrupulózními restauracemi ze všech bezskrupulózních podniků v Afortunadu a zápach hnijící potravy, kterou uznali za nepoživatelnou dokonce i v těchto pochybných pajzlech, údajně obvykle stačí na to, aby byla i zcela opuštěná. Gordon se zadívá do odporného přítmí. Asi v půli uličky rozpozná podivnou siluetu, která se natřásá jako šílená. Oči si postupně přivykají. Nějaká prostitutka tam baví klienta. Podle všeho klienta bez nosu.
Gordon pohlédne na hodinky. Je tady o sedm minut dřív. Tohle nevkusné natřásání určitě skončí dávno před domluveným časem jeho nadcházejícího dostaveníčka.
A opravdu, krátká série zvířeckého chropotu oznamuje úspěšný závěr transakce a během pár vteřin klient opouští rychlým krokem uličku, přičemž si jednou rukou přidržuje u nosu kapesník a druhou si zastrkává ochabující klacek. Za okamžik je následován objektem své nedávné vášně, který kolem sebe vehementně rozstřikuje vůni, jež je nesmírně silná, ale nicméně beznadějně neadekvátní k dosažení žádaného účinku. Gordon se zhluboka nadechne a vkročí do uličky. Snad to byla chyba, tohle místo, kde to páchne hnilobou, rozkladem a... smrtí. Možná je pochybený celý ten nápad. Ještě by z toho mohl vycouvat, když bude chtít. Jen by přišel o zálohu; možná o dvojnásobnou zálohu...
Na konci uličky uslyší kroky.
Ne. Tohle Gordon nemá v povaze. Měnit napůl provedený plán je nebezpečné. Možná smrtelně. Je to dobrý plán. Bude se ho držet.
Kroky se s klapotem přibližují. Kovové špičky bot. Aby se dalo do lidí kopat účinněji, říká si Gordon. Muž je zjevně profesionál, což je dobře. Přišel o čtyři minuty dřív. Naprosto dochvilný. To je taky dobře.
Hlavním zdrojem světla v uličce je jedna pouliční lampa, která stojí za mužovými zády, takže mu Gordon nevidí do tváře. Dokonce i když si proti jasnému světlu zastíní oči, spatří Gordon pouze temnou siluetu s dlouhými vlasy a svatozáří, což v něm vzbudí nelogický strach. Muž promluví: „Pan Gordon? Charles Gordon?"
To je neschopnost! V tomto ohledu naprosto špatně. „Žádná jména." Gordon zavrtí hlavou. „Velice jsem to zdůrazňoval. Velice."
„Omlouvám se." Je zdvořilý. To je dobře. „Máme toho dnes v noci moc. Nerad bych se dopustil nějakých dalších chyb." Nějakých dalších chyb? To nezní dobře. To zjevně naznačuje stav, který není dobrý.
Gordon přebírá velení. „Tak dobře. Vyvarujme se jakýchkoli potenciálních ‚chyb'. Můžeme s tím být velice rychle hotovi..."
„Bude dobré, když to půjde velice rychle."

Gordon nesnáší, když mu někdo skáče do řeči. Tentokrát si ale pouze skousne ret. „Velice rychle. Musí to vypadat jako amatérská nakládačka. Jedna rána do obličeje, jedna vzadu do hlavy. Modřina a boule. Žádné trvalé následky. Minimální bolest. Ujistili mě, že tohle umíte." Následuje příliš dlouhá, tísnivá pauza. „Tak zní smlouva. Chápete to? Umíte to takhle?" Muž si odkašle: „Umím to nejlíp ze všech."
„O tom mě právě ujistili. Jak chcete, abych se postavil?" Gordon zaslechne zvuk, který zní jako potlačený smích, z něhož jde hrůza. Začíná se cítit maloučko vystrašený. Ze smradu hnijících ryb se mu začíná zvedat žaludek.
Potom uslyší další kroky se stejným kovovým klapáním. Z druhé strany uličky. Gordon se vylekaně otočí. Druhý muž se skrývá ve stínu, ale nemá za sebou žádné světlo, a tak lze jeho tělesnou podobu snáze rozpoznat. Stejně jako ten druhý má dlouhé vlasy, které jsou leskle tmavé. Má tmavé brýle, pravděpodobně s infračerveným viděním. Na sobě má drahý oblek, jehož účinek totálně odbourává groteskní volba ponožek.
Zářivě růžové.
Také nese velkou tašku, kterou si odloží na zem. V tašce má nějaké nástroje. Objemné a kovové.
Gordon se otočí k prvnímu muži: „Tohle nebylo ujednáno." Jeho hlas má mrazivý tón. Proč by k simulaci krátké, předstírané nakládačky bylo potřeba dvou lidí? Co má v té tašce? Určitě je to jen náhoda a ty věci tu jsou navíc.
Další předlouhá pauza, dokonce ještě tíživější.
Oba muži se dívají jeden na druhého, ale tváří se uvolněně a nevýhružně. Vypadají téměř pobaveně, s jistým ironickým odstupem.
První muž, kterého Gordon považuje za vedoucího, se usměje a s přijatelně omluvnou uctivostí opět promluví: „Doufám, že vám nebude vadit, pane, jestliže můj kolega bude... proceduře přihlížet. Určitě si uvědomujete, že jde o profesionální obchod, a lidé se musí stále učit."
Gordonovu chápání řízení organizace to zní smysluplně. Přikývne. „To je pochopitelné."
„Pokud by vám to připadalo nevhodné..."
„Ne, ne. Jen ať se dívá."
„Tak dobře." Muž přejde k učitelskému tónu. Na ruku si začne navlékat koženou rukavici. „Máme zde subjekt, který požaduje jemnou nakládačku, která by však stačila k tomu, aby přesvědčila příslušné úřady, že byl zaskočen amatérským lupičem a skončil v bezvědomí."
„Mohli bychom se obejít bez výukové části?" Gordon pohlédne k ústí uličky. „Raději bych se vyhnul tomu, abychom vzbudili přehnanou..."
Muž ho zcela ignoruje a přistoupí k němu. „Rukavice představují základní prvek vaší ochrany. Nebudete riskovat, že si odřete kotníky prstů a zanecháte na subjektu kousíčky zrádné DNA." „Mohli bychom to přeskočit?"
„Při amatérském útoku lze očekávat menší množství neúčinných pokusných ran, po nichž zůstanou jen nepatrné oděrky..." stáhne svou ruku v rukavici.
„Tak moment, jenom jednu..."
Prásk. Na Gordonův obličej dopadne rána z boku, tvář mu hoří.
„Asi takhle."
Prásk. Prudká rána otevřenou dlaní mu dosedne na bradu a on se temenem hlavy praští o zeď. „A takhle. Nebo tak."
Gordon ječí: „Přestaňte!" Zvedne paži, aby odrazil přicházející ránu, ale muž je profesionál a Gordonovu obranu snadno zdolá, přičemž tentokrát ho udeří do ucha. „To stačí!"
Najatý útočník poodstoupí a uvolňuje si zápěstí. Gordon odhaduje újmu. Je relativně malá. Tvář mu lehce napuchla, vzadu na hlavě má zcela určitě otok a v uchu mu hučí. „To nebylo nutné. Odřeniny jsem si mohl udělat sám, dodatečně."
„Je mi líto, pane, ale zaplatil jste si za profesionálně odvedenou práci. Bylo by ode mne velice nevhodné, abych nechával tyto drobné detaily na neškoleném klientovi."
Gordon si osahává ucho. Na prstech má krev. „Ale to bolí." Lituje toho už v tom okamžiku, kdy mu ufňukaná slova splynou ze rtů. Je dospělý muž, světově uznávaný odborník ve svém oboru. Je multimilionář. Stačí tři facky a hned je zpátky v zoufalství šikany na školním hřišti.
Muž si ho několik vteřin pečlivě prohlíží. Zdá se, že je trochu uražený. „Jestli, pane, víte o službě, od níž bití nebolí, tak bych vám doporučoval využít jejich talentu." Kývne na učedníka, který zvedne tašku a má se k odchodu. „Cože? Co to děláte?"
„Jste zjevně nespokojený. Chápu to tak, že si zbytek nakládačky zařídíte sám."
„Ne, ne. Chci, abyste to dokončil." Kde by si v tak krátkém čase mohl objednat další profesionální zbití? Tihle lidé zrovna neinzerují ve Zlatých stránkách.
„Jste si tím jistý?"
„Samozřejmě. Omlouvám se za svou reakci... Myslím, že mě to trochu zaskočilo."
„Jste tedy zatím spokojený a necháte mě, abych vás zmlátil do bezvědomí?"
Gordon očima přejíždí z útočníka na jeho komplice a zpátky. „Inu, zní to poněkud brutálně, ale ano. Budu rád, když mi způsobíte bezvědomí. Ano."
Muž se ohlédne po svém kolegovi. Vymění si mezi sebou podivné úsměvy. Něco v tom úsměvu způsobí, že se Gordonovi chce utéct. Je to dítě, které má pořád v sobě. Měl by toho kluka poslechnout, a to hned. Ten kluk okamžitě pozná nepříjemnosti. Ale Gordon ho ignoruje. Drží se svého plánu. Muž si teď podle všeho pohrává se svou rukou. Snad do ní i něco bere. „Kdybyste se mi, prosím, postavil takhle ke zdi a trochu zvedl bradu, pane." V jeho hlase se ozývá znepokojivý tón. Těžko říct, o co jde. Nebere to dost vážně?
Gordon se postaví podle instrukcí a zatne svaly.
„Lepší je svaly nezatínat."

„Prosím?"
„Když ránu čekáte, tak to víc bolí. Když máte zaťaté svaly." Tohle už je spíš ono. Tohle je profesionalita, v niž Gordon doufal. „Fajn." Zatřese hlavou a pokusí se uvolnit. Když se cítí uvolněný do té míry, do jaké může rozumně v uvolnění doufat, přikývne a řekne: „Jsem připravený."
Zavře oči. Snaží se povznést do jogínské nirvány.
Nic se neděje.
Otevře oči: „Tady jde opravdu tak trochu o čas."
Uvidí, jak se k němu blíží pěst. Ve světle pouliční lampy se v ní něco zaleskne. Vypadá to podezřele, jako boxe...
Nos mu exploduje.
Vybuchne.
Rána mu dopadne na kobylku nosu a přepážka vy-buch-ne.
V hlavě se mu rozezvučí všemožné poplašné budíky. Nikdy neměl tolik myšlenek, tolik signálů a zpráv, které by se mu současně honily mozkem a soupeřily o okamžitou pozornost. Vítězem a prvním primitivním impulzem se stane myšlenka, že musí klesnout k zemi. Je zraněný. Spadni, ty blázne. Spadni! Jenže nemá sebemenší představu, kterým směrem by měl padat. Podle všeho už by klidně mohl být na zemi. Je dezorientovaný. Obrovská exploze nosu ho oslepila a on hlasitě křičí. Nechejte ho vydechnout. Mohl by se pokusit začít klesat, a přitom by ve skutečnosti vstával, což by byla katastrofa.
A pak je tu ten příšerný pocit, hrůzyplný dojem, který se milosrdně objevuje jenom párkrát za život: pocit hluboké ztráty, hlubokého smutku, že něco důležitého v něm, významná jeho část, je zničená, nenapravitelně zlomená.
Jeho smysly začínají s povinným informováním. Ruka nahmatá cosi vlhkého. Lepkavě vlhkého. Bolest v obličeji každou vteřinou zdánlivě roste a začíná být nesnesitelná, což je pravděpodobně pouhá iluze. Bolest se asi zmírňuje, ale jeho vědomí k ní získává přímější přístup. Jakžtakž se mu vrací vidění. Vidí světlo a proti světlu stín. Zdá se, že hluk ulice, křik šílících lidí se přibližuje. V ústech má divnou pachuť a lepkavý pocit. Slizovitou lepkavost. To je pokrok. Téměř všechny jeho smysly teď usilují o dokonalé zachycení vjemů. Jen jeden chybí. Kde je? Kam se poděl ten hnilobný zápach z ryb vyhozených do popelnic? Kam zmizel smrad?
Právě čich je tím z jeho smyslů, který zmizel bohužel navždy.
Gordon stojí v místě výbuchu. Neklesl k zemi. Něco ho zvedlo. Něco, co mu tvrdě tlačí na hrudník. Uvědomí si, že jeho prsty zkoumají obličej, ale nemohou najít nos. Tam, kde nos býval, je jen lepkavá kaše.
Potom nos spatří! Přímo před sebou. Musel tam být celou dobu. Hloupý nos, že se takhle schovává. Zbytečně mu nahání strach. Ale ne. To není jeho nos. To je nos někoho jiného. Na tomhle nose trůní černé brýle.
Uvědomuje si, že je asi v šoku. To není dobré. Musí se z toho dostat. Pravděpodobně je pořád ještě v nebezpečí.
Ústa pod nosem se pohybují. Ta pravděpodobně vytvářejí onen zvuk, který slyší pod ječící sirénou bolesti. Slova.
„Omlouvám se, pane. Říkal jste něco?"
Zdá se, že ta ústa požadují odpověď. Gordon se pokusí odpovědět: „Cože?" Dokáže však dát dohromady pouze: „Cbdže?"
„Připadalo mi, že něco říkáte. Ve chvíli, kdy jsem vás praštil. Znělo to jako „F d d" nebo snad „Cbd tt dltátt", ale nedokázal jsem to zachytit, protože to přehlušila rána, jak se vám rozštípla kost. Bylo to něco důležitého?"
Gordon se snaží přimět ústa k lepšímu výkonu. Pokusí se říct: „Jsem zraněný," ale horní patro má slepené a taky už nemá nos, takže z toho vyjde: „Hmsehm srbněbý."
Ústa si ho nevšímají: „Jenom mě trápilo pomyšlení, že byste si mohl stěžovat na moji profesionalitu. Proboha, vždyť by mě mohli vyhodit z práce." Ústa se usmívají. Kdesi za nimi se usmívají ještě jedna ústa. „Jestli si přejete, abych s bitím ihned přestal...,"
„Abnd! Bpšestt! Bpšestt!"
„...stačí to říct a my se sbalíme a odejdeme."
„Abnd! Bpšestt! Bpšestt obkapmšitě. Pdošt."
„Dokud mi to ale nesdělíte nějakou srozumitelnou formou, musím předpokládat, že chcete, abych svou práci dokončil."
„Bné!"
„Bné? Znamená to ‚ne'?"
Gordon cítí, že tlak na prsou polevil. Kolena mu podklesnou, ale podaří se mu zůstat stát. Potřebuje si zachovat trochu důstojnosti, což znamená zůstat vzpřímeně stát. Zatřepe hlavou, aby si ji pročistil. Odplivne si. Odporná zarudlá kaše dopadne na dláždění s tlumeným žuchnutím a zůstane tam. Gordon vzhlédne.
Zrak se mu trochu pročistil. Pod očima má pořádný otok, ale může je silou dostatečně otevřít, aby si mohl prohlédnout oba muže stojící proti němu.
„Tak dobře, pane Gordone. Konec legrace." Legrace? Konec legrace? „Jde o ty peníze, co jste vyhrál v kasinu. Bylo to administrativní pochybení. To děvče mělo zmáčknout tlačítko pod přepážkou, ale někdo do ní strčil. Tlačilo se tam strašně moc lidí. To máte ale smůlu."
Gordon promluví. Namáhavě, ale dostatečně srozumitelně: „Ne. Smůlu má kasino."
„Ale no tak, poutníče. Víte přece, komu ten podnik patří. Vy si opravdu myslíte, že by vás nechali odejít s necelými padesáti miliony? Tihle lidé?"
„Vy šašci. To přece nemůžete udělat. Víte, kdo já jsem?"
Muži se na sebe vzájemně usmějí. Líbí se jim Gordonova odvaha. S odvážným chlápkem, kterej má koule, je daleko větší zábava. „My moc dobře víme, co jste zač. Jste pan Charles Perry Gordon. A úplně nejkrásnější na tom je, že tady ani nejste!"
Svaly v Gordonově obličeji, napjaté úsilím, aby udržel otevřené oči, náhle povolí. To je zlé.

„Vidím, že jste docela v obraze. To je dobře. Vy už nejste na planetě. Jste na vesmírné lodi. Nikdy se už nevrátíte. Byl to mimochodem skvělý plán. Málem jste nás přiměl k bláznivé honičce na Projekt, což by nebyl zrovna jednoduchý výkon, to vám teda povím. Jenže pak jste to posral. Vlastně jste se prozradil jedním telefonním hovorem. Hrozné, co? Dokonce jste si zaplatil, abychom vás zmlátili. Není to ani dvě minuty, co jste mě prosil, abych to udělal. To bylo opravdu nádherné. Přísahám, že to byla pekelná noc, a klidně vám přiznám, že jsem už o svém povolání začínal pochybovat. Už mě unavovalo. Celou noc nás jeden darebák za druhým prosí, abychom jim neubližovali. A pak přijdete vy a vrátíte nám radost z práce. Zase nám z ní uděláte zábavu. Přísahám Bohu, Charlie, že jsem s vámi omládl. A na oplátku vám rovnou tady na místě slibuju, že mám plně v úmyslu vás ušetřit veškeré další nakládačky, kterou mám nařízenu na vás provést. Potřebujeme se domluvit na jediném: převedl jste peníze?"
„Jestli jsem...?"
„Převedl jste peníze? Poslal jste peníze na jiný účet?"
„Ne."
„Ale no tak. Vy mi lžete, Charlie. Půjde nám to mnohem líp, když budete spolupracovat."
„Čestně..."
„Jak si asi umíte představit, podstatnou část mé práce tvoří schopnost poznat, kdy mi lidi lžou. Umím číst v obličeji. Je pravda, že tváře, v kterých si čtu, většinou mají nos, ale stejně bych řekl, že mi lžete."
„Je to pravda."
„Tak dobře. Nechtěl jsem to s vámi přehnat. Chci tím říct, že už jste dost zbědovaný. Jste v šoku, potřebujete lékařské ošetření a tak dál. A navíc jste nás ještě výtečně pobavil. Jenže teď mě k tomu nutíte. Tohle jsou holá fakta: my ty peníze najdeme. Dokonce i tehdy, když budete nesmírně chytrý, což pravděpodobně jste, vystopujeme je a bezpečnostní heslo zhekrujeme. Jsme velká zločinecká organizace, na to nezapomínejte. A potom budeme potřebovat dvě věci, aby se nám peníze vrátily. Dokážete sledovat ten vláček, nebo jste pořád ještě mimo?"
„Přesně tak. Vy něco potřebujete. Něco, co mám já a co vy nemáte. A proto jste jen směšný klaun. Legrační, hloupý poddruh klauna. Ty peníze nemůžete získat bez otisku dlaně a snímku sítnice. Bez otisku mé dlaně a bez snímku mé sítnice. A jediný..."
Gordon se dívá, jak mužův pomocník vytahuje z tašky pochvu se samurajským mečem a konečně pochopí strašlivou pravdu.
„Přesně tak, Charlie. Vezmeme si vaše aktiva. Vaši ruku a vaše oko. Zbývá nám dohodnout se pouze na tom, jestli to uděláme pre nebo post mortem."
„To je šílené. Budu spolupracovat. Vezměte mě k terminálu. Budete mít peníze zpátky během pár minut."
„Věřte, že bych vám rád vyhověl, když s váma byla taková zábava a vůbec, jenže takhle to nejde dělat." Asistent s máchnutím nabídne meč muži, jako by to byla součást nějakého hrůzného magického aktu. Gordonův mučitel meč převezme a vytrhne jej z pochvy. „Berte to realisticky, Chucku. Vy už vlastně neexistujete. Nejste tady. Dokonce se ten příběh nedostane ani do žádné knížky, příteli. Není to dokonce ani zločin."
„Fajn. Podívejte, padesát milionů je spousta peněz..."
„Nestačí to, Charlie. Na financování toho bláznivého scénáře, který se mi chystáte načrtnout a v němž tady my tři unikneme někam na jachtu, kde nás nikdy nikdo nenajde a budeme žít na šampaňském a v objetí nádhernejch kund, to nestačí. Nemyslíte si, že fantazírování o takovém scénáři slýchám dennodenně? Věřte mi, neexistuje místo, kde by vás nenašli. Vím to, protože jsem jedním z těch, kteří taková hledání provádějí."
Gordonovi sklouzne zrak k hlavní ulici.
„A nekažte náš vztah myšlenkami na něco takového, Charlie. Nedostal byste se ani do půli cesty a bylo by opravdu nedůstojné, kdybychom vás museli zkopat."
Ne, ne. Gordon by tenhle vztah zkazit nechtěl. Musí tu myšlenku zaplašit.
„Před deseti minutami jsem stál mezi těmi lidmi, musím s hanbou přiznat, že mě znechucovalí. Cítil jsem se nadřazený. Nechtěl jsem nic jiného, než se dostat od nich pryč. A teď..." Do pohmožděných očí se mu nahrnou slzy. I když slzy nad sebou samým. Je to vážně dojemné. „Co chcete vědět?"
„Banku, číslo účtu, heslo. Kód banky si už najdeme sami, tím se neobtěžujte."
Gordon vytáhne notes a pero a začne psát. „Tohle jste měl na mysli, když jste poznamenal, že mě ‚chcete ušetřit'?"
„Vy si nemyslíte, že by vás tohle nějak šetřilo? Chtěl byste raději přihlížet, jak vám vyšťouchávám oči? Myslíte si, že za normálních okolností dávám na výběr lidem, kteří mě označují za - jak jste to říkal? - šaška? Hlupáka? A kdo ví, co ještě? Poslyšte, já ale nejsem bez slitování. Jste katolík?"
Gordon zavrtí hlavou.
„Já ano. Ne tak oddaný, jak bych měl, ale přece, rozumíte. Tady jde, jak bych to řekl, o náboženskou záležitost. Když jste nám teď předal informace, nabízí se otázka, jestli je to možné považovat za jistou formu sebevraždy, neboť vy víte, že jakmile z vás všechno vytáhneme, tak vás zabiju. Chápete? Ale není to možné. Je to v klidu. Vyjasnil jsem si to s knězem."
Gordon přikývne a podá mu papír. Vzhlédne ke hvězdám a naposled se nadechne. Snad v těch slovech opravdu nachází jistou útěchu, neboť svou poslední pokřivenou myšlenku věnuje nebi. Doufá, že pokud skutečně existuje, nepouštějí tam Mexikánce nebo lidi s naslouchátky.
Ta myšlenka mu stále ještě běží hlavou, když hlava udeří o zem.

13

„Zdá se, že máme mezi sebou podvodníka."

Červená se Eddie?
Hučí mu v hlavě?
Jako včelí úl v létě.
Má sucho v ústech?
Nemohl by tam kvést ani kaktus.
Matně si uvědomuje, že kapitán povstal ze svého místa a začal se
procházet za jeho zády. S jistotou očekává, že ho zezadu nabere do hlavy baseballovou pálkou.
Dokonce i Gwentův dunivý hlas jen těžce proniká bušením v Eddieho uších. „V tomhle bodě se hypotézy setkávají se skutečností. Tohle je
nejtvrdší test teoretického modelu. Je jasně stanoveno, co máme v takové situaci dělat. Teď ale nejsme u rýsovacích prken. Otázka zní: můžeme v praxi aplikovat směrnice, které nám vytyčil tady Charles?"
Přes Eddieho se přelije vlna zatuchlého dechu páchnoucího po kávě. Kapitán se k němu skloní a rukou se mu opře o rameno.
Asi se předpokládá, že by měl Eddie přerušit ticho. Má však bohužel příliš suchá ústa, sušší než svěrač velblouda stíženého zácpou, a bojí se, že by si mohl jazykem strhnout kus horního patra, kdyby se jím pokusil pohnout.
Kdosi ho zachrání. Je to jeden spolucestující z dopravní rakety: počestně vyhlížející chlápek v kolárku. „Myslím si, že je trochu kruté, Berwicku, abychom to naložili na bedra panu Gordonovi."
„Já myslím, že ne, otče," afektovaně protáhnou fialové rty karbolové slečny Peckové. „Konec konců to je docela krutý trest a konec konců to byl pan Gordon, kdo ho doporučil. Potřebujeme jen vědět, jestli ho pořád ještě považuje za uskutečnitelný."
„Promiňte, prosím," pípne hlásek, který tam evidentně není. „O jakém trestu přesně diskutujeme?"
Eddie se ohlédne na člověka, který promluvil. Je to na ježka ostříhaný muž s ostře řezanými čelistmi, který vypadá mezi bezkrevnými svědomitými tvářemi kolem stolu zcela výjimečně a nepatřičně. Má obrovskou postavu. Strašně obrovskou. Jeho zápěstí hrozí roztrhnout manžety saka. Na ramenou má takové ty obzvlášť vyvinuté svaly, které se nedají odlišit od krku a způsobují, že hlava vypadá poněkud vyšinutá z měřítka. Eddie přemítá, jak člověk asi získá takovéhle svaly. To pravděpodobně musí zvedat hlavou závaží. Proč? Za jakým účelem? K čemu se hodí takový zvláštní talent ve skutečném světě? Eddie se vlastně jen v duchu snaží toho muže zbezvýznamnit, umenšit jeho případnou hrozbu, vyhnout se přemýšlení o tom, jak snadno by ho mohl muž přerazit jednou rukou vedví a zároveň přitom hltavě chlemtat svalový vyživovací nápoj s čokoládovou příchutí.
Celý trestní zákoník zjevně četli jen ti sečtělejší členové výboru. Což jsou všichni kromě Eddieho a pana Svalnatého zátylku.
Muž, jenž vystavuje na odiv jako scholastickou trofej zbytečnou pleš, která by jistě šla léčit, vyštěkne podrážděně: „Ale no tak, pane Styxi. Vždyť je to v knize." A otráveným gestem ukáže na několik vázaných svazků uprostřed stolu, jako by si je jenom ten nejmenší a nejpitomější z primátů nedokázal během ospalého odpoledne na koupališti uložit dokonale do paměti.
Svaly v Styxově tváři se hrozivě zachvějí. Jak se s tím vyrovná? Bude si dávat závaží na čelisti i zevnitř? Ať je to jakkoli, tohle nepatrné bezděčné gesto stačí k tomu, aby muže, který pronesl urážku, umlčelo.
„Charlesi?" vybídne ho Gwent, který mu pořád stojí za zády. Eddie odolá pokušení zkontrolovat si ucho, zdali mu z něj neteče krev. „Třeba byste rád osvětlil našemu vedoucímu bezpečnostní sekce, jak se to má s léčebnou procedurou v případě, kdy se někdo z nevyvolených vydává za jednoho z Vyvolených."
Teď už se nedá uniknout. Tanec je zcela evidentně u konce. V Eddieho unavené, usouzené duši se zvedá nezvyklá zloba. Prokoukli ho, posmívají se mu a pohrávají si s ním a on už toho teď má docela upřímně dost. Už se toho zlomyslného popichování nehodlá dál účastnit.
„Tak dobře. Všichni jste se výborně pubertálně pobavili. S opovržením jste mě přimáčkli ke stolu jako nějaký zbaběle se plazící hmyz a šťouchali a rýpali jste do mě, zatímco já se jen svíjel a kroutil. Ale než schválíte brilantně nastudované a dobře informované rozhodnutí, abyste mě předhodili těm děsivým vzteklým vlkům, které držíte na vodítku, dovolte mi, abych vám řekl toto: nikdo tady není lepší než já. Nikdo z vás. Možná nejsem ten nejchytřejší člověk na palubě. Možná neumím trousit ty neproniknutelné takzvané „žerty" v mrtvých středozemských jazycích, kterými se všichni poplácáváte po svých apartních sečtělých zadnicích a z kterých získáváte deprimující útěchu a cítíte se jako rezervoáry hluboce neužitečných znalostí. Nezasloužím si ale vaše předstírané nadřazené opovržení. Ani nepřijímám vaše právo vynášet soudy o mých lidských hodnotách. Nejste ode mě o nic lepší. Ani jeden z vás. Nikdo z vás není ani o kousíček lepší člověk, než jsem já."
Eddie si uvědomuje, že během svého projevu v jedné chvíli povstal, což je chyba, protože z poněkud zkoprnělých pohledů a pootevřených čelistí kolem stolu cítí, že se nějak míjí s tématem, že nějak přemrštěně zareagoval, a přeje si, aby byl zůstal sedět a trochu se odklidil ze středu pozornosti.
Zasáhlo ho to náhle jako střela z kuše do jeho přepracovaných, nafouklých střev: on není tím „podvodníkem", o kterém se mluví.
Gwentova slova o „podvodníkovi mezi námi" nebyla vytržena, jak se Eddie domníval, z Knihy trestů, které hrozí zajatým darebákům. Mluvil o jiném podvodníkovi: o takovém, který dokonce ani není s nimi v místnosti.
Tady se nerozhoduje o Eddieho osudu. Přinejmenším se o něm nerozhodovalo alespoň zatím, dokud nepronesl to, co muselo ze zpětného pohledu vyznít jako poněkud bizarní, ne-li psychotický projev.
Posadí se a snaží se najít bod, na který by se mohl dívat, ale žádný takový tu není: nemůže se dívat nikam.
Přímo cítí, jak se celý výbor kroutí, jako by to byla jediná osoba. Kapitán Gwent se pořád ještě hrbí nad Eddiem, až si konečně povzdychne jako vítr ženoucí se tunelem a napřímí se, přičemž mu mohutně zaprští v kolenou. „Charlesi,"

poplácá Eddieho otcovskou rukou po rameni, takže mu málem zlomí klíční kost, „...máte naprostou pravdu. Všichni jsme vaše tvrzení přijali, měli jsme dostatečný prostor k debatě a teď není vhodná doba, abychom vás volali k odpovědnosti." Gwent se otočí a osloví svalovce: „Trest, pane Styxi, je tím samým trestem, který je připravený pro všechny podvodníky, kteří - a teď cituji - (nenapravitelně přestoupí lodní kodex a ohrozí misi'." Zdvořile se usměje na Eddieho s uznalým oceněním slov Charlese Gordona, jako by chtěl sám sobě i ostatním přítomným připomenout, že v této hlavě pracuje plně funkční mozek, který dokáže výborně provádět řídící práci. Vypne svůj úctyhodný hrudník: „Je to vynalézavé: nepermanentní suspenze života."
Nepermanentní suspenze života. To Eddiemu nezní dobře. Nezní to jako něco, na co by se člověk mohl těšit, pokud by ho někdy odhalili jako provinilce proti lodnímu řádu a narušitele mise.
„Nepermanentní suspenze života," opakuje kněz. Podle Eddieho názoru zbytečně. „Pěkná fráze. Která ale skrývá dost chmurnou a barbarskou skutečnost."
„Dovolte, abych vás všechny ujistil," skočí mu do řeči oběť zcela zbytečné dobrovolné mužské plešatosti, „že procedura je bezbolestná a nesmírně účinná."
Eddiemu se to vyjádření moc nelíbí. Tohle je zjevně doktorská řeč. „Bezbolestná" a „procedura" jsou v ústech chirurga oxymóra. A výraz „nesmírně účinná" je lékařský ekvivalent kouzelného vyjádření z vojenského prostředí: „přijatelné ztráty".
„„Nesmírně účinná' nezní moc slibně, Piersi." Farářovy myšlenky zjevně běží souběžně s myšlenkami Eddieho.
„V oblasti chirurgických zákroků neexistuje žádná ‚nulová chybovost', otče Lewisi, dokonce ani v dnešní době."
Doktor si rukou pročísne chlupatý potkaní kožíšek na temeni lebky. „Ale když vyloučíme masivní selhání techniky spojené s náhlou a totální ztrátou veškerých mých znalostí a dovedností, dostáváme se téměř k takovému číslu. Výkon by dokázalo provést i malé děcko pouze s kapesníkem navlhčeným éterem a s cirkulárkou."
S cirkulárkou? Eddieho obavy mají své opodstatnění.
„Myslím, že zkušenostem doktora Mortona můžeme plně důvěřovat," burácí Gwentův dunivý hlas. Eddie si přeje, aby si dobrácký kapitán stoupl někam jinam. Nejlépe na palubu nějaké jiné lodi. „O tom není sporu. Spor můžeme vést o jiné otázce: smíme jako civilizovaní lidé uvažovat o tom, že vezmeme jinému člověku život, byť pouze dočasně a způsobem, jenž lze plně refundovat?"
Eddie by se rád do tohoto tématu dále nepletl.
Mluví se zde o věcech, u nichž má pocit, že se nacházejí za hranicí jeho bezpečnostní morální zóny, a tak by opravdu rád udělal to, co Eddiemu přísluší, a stáhl se tiše z diskuse. Jenže z výsledku téhle rozpravy zjevně vzejde precedent. Precedent, který může do značné míry ovlivnit jeho budoucí sociální postavení výrazně antisociálním způsobem. Jak k tomu ale může přispět, aniž by riskoval odhalení? Jakýkoli argument, který předloží, nebude v souladu s Gordonovým stanoviskem, které je zde podle všeho zákonem.
Do debaty se ještě jednou vloží otec Lewis, který se pravděpodobně nejvíc ze všech na palubě blíží lidské bytosti, a zachrání Eddiemu tvář: „Nepřemýšlíme o této otázce poněkud příliš abstraktně? Mám tím na mysli, že o narušiteli nevíme naprosto nic. Vyhodnotili jsme nějakým smysluplným způsobem nebezpečí, které představuje? Třeba může naopak celé komunitě nějakým významným způsobem prospět."
Kapitán se milosrdně vrátil do čela stolu. „Jenom dvě poznámky, otče: nepatří mezi Vyvolené. Už to samo o sobě znamená, že pro potřeby komunity je postradatelný, a pokud vám to zní elitářsky...," Elitářsky? Zkus třeba hitlerovsky, „...pak je mi líto, ale jak už při mnoha příležitostech řekl zde přítomný pan Gordon: jsme pionýři na nové a výjimečně nebezpečné frontě. V podmínkách, které si vyžadují krutá pravidla, jež budou přísně vynucována."
Farář pohlédne na Eddieho způsobem, který by Eddie raději neviděl. Kapitánova brilantní řeč mu rychle odcizuje jediného potenciálního spojence, kterého mohl Eddie na celé lodi získat. Eddie zkoumá nejtemnější zákoutí v šatníku svých výrazů tváře, aby si vzal na sebe něco vhodného, ale nakonec zůstává nahý. Farář se opět obrátí na Gwenta: „A ta druhá poznámka, Berwicku?"
„Sotva na tom pochopitelně záleží, když vezmeme v úvahu nezvratný fakt primárního odůvodnění, ale pro pořádek - a jako balzám pro vaše svědomí, otče - uvedu, že ten člověk je profesionální kriminálník, disponovaný k tomu svými chromozómy díky nevhodným technologiím genového screeningu pod jistými přespříliš indeterministickými jurisdikcemi. V několika případech se prokazatelně uchýlil k vraždění jako k prostředku k zahnání nudy. Je na útěku před veškerými právními systémy na zeměkouli. Navíc je odpovědný za předčasný odchod ryzího člena komunity Vyvolených, za kterého se v současné době vydává. Patří rozhodně k tomu druhu zločinců, kteří by jen těžko mohli být horší."
„To znamená, že je velice poddajný," usměje se farář s těžkým smutkem ve tváři. Eddie se na něho rovněž usměje, pochopitelně tak, aby mu dal najevo své sympatie. A jeho úsměv je pochopitelně dezinterpretován jako arogantní samolibost.
„Je mi líto," troubí Gwent, „že vám nemohu nabídnout něco trochu méně jednoznačného. Třeba politického vězně nebo náboženského disidenta." Zbytečný výsměch na účet Lewisova světonázoru. „Jenže takhle se věci mají. Sotva můžeme riskovat kontaminaci naší komunity, našeho genofondu, tímto Kainovým synem, ne? Jaká jiná alternativa nám tudíž zbývá? Já žádnou takovou neznám.
„Nemohli bychom..." Eddie cítí, jak po něm šlehají pohledy všech přítomných. Všichni čekají další paranoidní výbuch. Eddie sebere veškerý svůj důvtip, který mu ještě zůstal, a pokračuje: „Řekl bych, že takový návrh je na první pohled až příliš samozřejmý, ale nemohli bychom ho poslat zpátky dolů?" Rozhlíží se, kdo by ho podpořil, ale setkává se pouze s rozpačitými pohledy.
Do řeči mu skočí Pecková, která cítí na obzoru malý triumf: „Poslat ho zpátky dolů?"
„Na Zemi." Rozpaky přetrvávají. Pecková zaútočí: „Nezabilo by ho to... tak trochu?" Eddiemu je jasné, že téměř jistě

kráčí do obrovské smrtící pasti, ale pořád ještě nevidí ty čelisti, které by se měly sklapnout. „Pokud ho pošleme pomalu, tak ne. Co třeba ve zdviži?"
Jako první se zbaví zaražených rozpaků kapitán. Obrátí oči v sloup, jako by právě pochopil pustě vychytralý, obskurní žert. „Aha, už to chápu. Ne, Charlesi. Odstartovali jsme. Jsme na cestě. Oficiálně jsme zahájili misi před více než sedmi minutami."
Odstartovali? Loď se vydala pryč z oběžné dráhy Země a zamířila ke hvězdám na nejambicióznější cestu, kterou kdy lidstvo podniklo? A tato historická událost přešla bez povšimnutí a nestála ani za lakonické oznámení? Ani za plechově znějící fanfáru v lodním rozhlase a sborový pokřik hip hip hurá?
„Zapomněl jsem vás upozornit, že plné televizní zpravodajství ze startu se právě JZM-izuje. Nechtěli jsme posádku rozptylovat cvrlikáním těch chytrolínů, co si říkají ‚novináři'. Domnívali jsme se, že bude lepší včas vyklouznout bez zbytečného povyku starých médií."
„Jasně. To dává smysl," řekne Eddie. Ale není mu to jasné a nedává mu to smysl. Vyklouznout bez pozornosti televizních kamer je jedna věc. Ale vydat se na tak významnou cestu bez jakéhokoli oznámení, bez rozloučení se vším, co člověk nechává za sebou, to nevypadá moc pěkně. Nic z toho, jaký tito lidé mají k celé misi a k samotné lodi postoj, nevypadá moc pěkně. Za normálních okolností existuje mezi posádkou a plavidlem pouto, na které se dá spolehnout: je tu vztah, úcta. Ba víc: náruživost. Tady ale nic takového není. Cistě chladná funkčnost bez jakýchkoli emocí. Loď je pouhý stroj, úplně jako každý jiný. Působí to poněkud... nepatřičně. Neuctivě.
Gwent něco vpisuje do jakési úředně vyhlížející dokumentace. „Opravdu jsem nečekal, že se podobná záležitost vyskytne tak brzy, jestli vůbec, ale už to tady máme. Děkuji vám všem za vaše příspěvky, i když skutečností zůstává, že v téhle věci nebylo v žádném případě na vybranou. Oficiálně podepisuji rozhodnutí suspendovat život...," nahlíží do papírů. Je ohavné, že jméno toho člověka vůbec nezná. Není pro něho důležité. „Paula San... co je to? Nemůžu to přečíst. Ten člověk píše jako chromá kobyla... Myslím, že je to Pablos. Doktore Mortone," přisune papír k dr. Plešatci Mužnému, „teď je to už ve vaší kompetenci." Potom pohlédne autoritativně napříč přes stůl. „Takhle to v našem světě od nynějška chodí. Fungujeme pod novým originálním systémem, který je logičtější, jednodušší a výkonnější než kterýkoli jiný společenský řád, jenž byl až dosud vytvořen. Bude to fungovat, a bude to fungovat dobře, pokud se ho budeme přísně držet. Schůze skončila."
Gwent vstane. Eddie tak trochu očekává nějaký potlesk, možná i výstřední „Sieg Heil", ale ozývá se jen všeobecné skřípání židlí.
Eddie chce vyklouznout co nejrychleji, jak jen to bude možné, a vzbudit co nejmenší pozornost, ale hlučný výkřik z kapitánova hrdla mu zkříží plány. „Charlesi! Mohl byste na chvilinku?"
Eddie své povzdechnutí zamaskuje jako zívnutí a zamíří ke kapitánovi v těžko odůvodnitelné naději, že by jej to mohlo přimět ztišit hlas a zabránit opozdilcům zdržujícím se ještě v místnosti, aby zaslechli to, co nemůže být nic jiného než ponižující pokárám.
Jeho úsilí však není odměněno.
„Charlesi," pokračuje Gwent, jako by mluvil těsně vedle sbíječek pracujících na opravě vozovky, které přitom slyší pouze on. „Promiňte, že jsem vás takhle předhodil psům."
Eddie se ztěžka usměje a odpoví: „To nic, kapitáne." Jeho hlas je na hranici slyšitelnosti, neboť i tímto způsobem se snaží kapitánovu hlučnost snížit na úroveň, která by šla označit alespoň za „trapnou".
„Ehm? Vy to ale pochopíte. Musel jsem je trochu dostat do varu, pokřtít je ohněm, et cetera." A potom dodá něco, co napřed zní jako „jaksi taksi", ale ukáže se, že jde o krátkou frázi v jazyce, který zanikl dávno před vynálezem střelného prachu. Eddiemu se podaří pochytit jedno slovo, „ipso" nebo „ipse", a jeho bídné vzdělání ho vede k přesvědčení, že to znamená něco jako „tudíž" nebo „už tím", což je podle Eddieho upřímného přesvědčení mrtvé dokonce už i v překladu.
„Když odhlédnu od toho," burácí dál Gwent, „byl váš krátký proslov poněkud, no... zvláštní."
Eddie se nenápadně rozhlédne kolem sebe, přičemž ví už dřív, než ji spatří, že Pecková číhá nedaleko v předstíraně živém rozhovoru, ale veškerou pozornost upírá k němu a čeká, aby hladově slízala smetanu jeho ponížení.
„Pochopil jsem tu pasáž, kde jste říkal, že ‚nejste ode mě o nic lepší', i když bych zapochyboval o vašem užívání pádů. Akuzativ je víceméně v pořádku, ale mám podezření, že vaše volba genitivu je mylný pokus přiblížit se rádoby lidovému výroku. Přesto považuji za důležité, že vznikl takto arbitrární, umělý hodnotící systém, který jsme byli nuceni přizpůsobit validní interpersonální perspektivě."
Eddie se mračí a snaží se vypadat zaujatě, bradu si orámoval palcem a ukazováčkem, přičemž náhodně přikyvuje, ale není si jistý, jestli je to ještě vhodné. Nadává mu ten člověk, nebo co?
Potom to přijde: „Co ale měl sakra znamenat ten žvást o žertech v mrtvých jazycích?"
Kapitán se na něho dívá, jako by skutečně očekával nějaké rozumné vysvětlení. Potom to Eddiemu zčistajasna dojde. Docvakne mu to jako andělské zjevení. Chce se mu klesnout na kolena a plakat radostí. Důvodem, proč se neustále nachází na pokraji rizika, že bude odhalen jako podvodník, jímž ve skutečnosti je, a důvod, proč ho pořád ještě nevystřelili do vesmíru odpadní rourou rakety, je jeden a týž.
Všichni tihle lidi se domnívají, že je mnohem, mnohem chytřejší, než ve skutečnosti je.
Dokonce i Pecková!
Nedá se říct, jak dlouho bude možné tenhle omyl udržet při životě, ale teď má Eddie alespoň prostor, v němž se může pohybovat, úhel, z něhož může útočit. Jediné, v čem musí vytrvat, je výstřední chování. Předrážděné mozky hyperinteligentních lidí, které má kolem sebe, si už podle potřeby doplní vysvětlení. Je to nebezpečná hra, ale je to alespoň hra.
Nasadí sebejistý úsměv a zopakuje to, co s jistou nadějí pokládá za správnou ozvěnu posledního kapitánova

latinského citátu: „Ipso dixit, Berwicku, ipso dixit." Není to ve skutečnosti zrovna stoprocentně přesné, to ale není příliš důležité. Pokud je Eddieho domněnka správná, tak všechny nepřesnosti se budou považovat za slovní hříčky.
Kapitán vypadá na chviličku zaskočeně a potom se jeho rysy uvolní do úsměvu plného porozumění. „Moc chytré, Charlesi," poplácá Eddieho po rameni. Eddiemu se podaří včas sebrat síly a zabránit tak tomu, aby ho kapitánova ruka odhodila přes konferenční stůl. „Ipso dixit, skutečně."
Eddie se usměje na Peckovou, která své rozčarování sama zakrývá předstíraným úsměvem.
„Pokud mě teď omluvíte, kapitáne, šel bych si prohlédnout loď." Existuje pouze jedna část lodi, kterou má v dané chvíli Eddie v úmyslu prozkoumat: strop nad svým polštářem. A to jenom na pár krátkých okamžiků. Ale denní příděl trápení ještě není u konce.
„Řekl bych, že bychom tam měli jít oba dva, nemyslíte?" Jít tam? Jít kam? Tohle je odvrácená stránka toho, když si lidé myslí, že mu to pálí. „Myslíte?"
„No tak, já jsem podepsal rozkaz a bez ohledu na to, jaká je realita, je to vnímáno jako výsledek vašeho doporučení. Může to být jistě nepříjemné, ale domnívám se, že je důležité, aby se dalo dosvědčit, že jsme byli svědky procedury."
Chce, aby s ním Eddie sledoval operaci. Operaci cirkulárkou. Pravděpodobně se štědrým množstvím prolité krve. Z Eddieho obličeje určitě musí vyzařovat jistý neklid, protože kapitán mu nabídne útěchu: „Mě samotného ta představa taky moc netěší, Charlesi. Ale přísně vzato bereme lidskou bytost a oddělujeme jí hlavu a páteř od zbytku těla...," a zbytek věty už Eddie nevnímá.
Slova útěchy znějí dál, ale zrovna tahle jsou neobyčejně neúčinná. Oddělujeme jí hlavu a páteř od zbytku těla. A to je bezbolestná procedura? Jak asi potom vypadá bolestná procedura? Oddělení hlavy a páteře za simultánního tlučení nabroušeným klavírním kladívkem do očí?
A tohle má být osud, který Eddiemu hrozí? Kapitánův hlas se opět navrátí do Eddieho vědomí, „...pochopím, jestli odmítnete. I když je třeba říct, že budete vypadat poněkud nedůtklivě. Což není dobré."
„Nedůtklivě? Ale ne. Jakmile ale jednou uvidíte ektomii hlavy a páteře, jako byste ji viděl tisíckrát." Eddie se pokusí o vítězoslavný úsměv. Ale nepodaří se mu to. „Takže půjdete?"
„Nemohl bych si to nechat ujít."

14

V posledních několika hodinách Eddie posbíral mnoho odporných vzpomínek - vlastně si pravděpodobně zdvojnásobil celou svou sbírku mládeži nepřístupných výstupů -, ale obrázky z operačního sálu jsou natolik hrůzné a živé, že se bojí, že ho v bdělém stavu nikdy neopustí. A to ještě operace nezačala.
Nejde jen o to, že sama operace slibuje vyhlídku na podívanou jak z krváku Tobeho Hoopera. I když, zcela upřímně řečeno, pohled na člověka, jehož vykosťují jako obrovského pstruha, nestojí příliš vysoko na Eddieho žebříčku nejlepší divácké zábavy. Ne, hrůza plyne především z přísné atmosféry věcnosti, která všude vládne a ostře kontrastuje s hororovou scénou, k níž se schyluje.
Technicky dokonalá, neosobní čistota operačního sálu a přehnané pohodlí vyhlídkové galerie, která do něj shlíží a na níž je usazený Eddie, čekající, až začne představení. Kožená křesílka se sklápěcími stolečky a docela neuvěřitelně s držáky na sklenice v opěradlech. V rohu dokonce stojí prodejní automat. Čistě pro případ, že by vám došly brambůrky nebo křupky uprostřed nějakého komplikovaného lámání kostí.
Eddie už pěkně dlouho nejedl a je ve velkém, obrovském pokušení koupit si kuřecí vývar.
Ale co když přivezou pacienta při vědomí? Jak se asi bude cítit, když vzhlédne a spatří Eddieho na divácké galerii, jak usrkává z šálku kouřící polévky?
Eddie proto zůstane sedět a modlí se, aby mu v žaludku neškrundalo. Snaží se nevypadat příliš uvolněně, třebaže křesílko je ohavně pohodlné a on je strašně, strašlivě unavený.
Pořád se musí hlídat, aby si nepřehazoval nohu přes nohu, což by taky nevypadalo moc pěkně. Bojí se, že v nejhorším může v nějakém obzvlášť strašlivém okamžiku usnout a začít chrápat. To je to poslední, co by potřeboval, aby se lidé rozhlíželi a syčeli na něho, zatímco by dole otevírali hrudní koš.
Menší výhodou je, že se mu podařilo zaujmout místo dost daleko od kapitána Gwenta, který sedí v jakémsi ekvivalentu královské lóže. Pořád na Eddieho kývá, aby si šel sednout k němu, ale až dosud se Eddiemu daří předstírat, že si toho nevšiml. Už tak je dost zlé si to tady odsedět, i bez toho, aby se člověk musel úzkostlivě starat o výraz své tváře.
Někdo si sedá do křesílka vedle Eddieho, třebaže je kolem spousta volného místa, což nijak nepřekvapuje.
Eddie se ohlédne doleva. Je to kněz. Otec Lewis. Eddie se ztuha usměje a kývne na pozdrav.
Kněz jeho úsměv neopětuje. Po chvíli prohlásí: „Nemyslíte si, že je to přinejmenším trochu barbarské?"
Pochopitelně, že je. Eddie by s Lewisem tak rád souhlasil. Jenže jako C. P. Gordon nemůže. Musí to šílenství hájit. „Je to kapitánovo rozhodnutí, otče. Jestliže s tím začneme polemizovat, vypukne anarchie."
„Obviňujete kapitána, ale jste tady nahoře a vyjadřujete mu podporu. Sledujete realizaci výkonu. Překvapuje mě, že s sebou nemáte háčkování." Eddieho vysvobodí z této potenciálně mučivé výměny názorů rozruch za jeho zády přicházející z míst kapitánovy lóže. Eddie se otočí, aby zjistil, co se děje. Styx, šéf bezpečnosti se svalnatou šíjí, hovoří se vztekle vyhlížejícím Gwentem. Eddie ze všech sil napíná uši, aby zjistil, o co jde, ale nedokáže nic zachytit. Je to dost podivné, ale Gwent asi musí tlumit hlas, když je rozčilený.
Konečně Gwent pokyne hlavou a Styx pospíchá pryč. „Dámy a pánové," vrací se kapitánův hlas ke své obvyklé hlasitosti. „Procedura byla... odložena. Předpokládaný subjekt se stal dočasně nedostupný. Pochopitelně bude opět přizván, jakmile zjistíme místo jeho pobytu." Eddie se ohlédne na Lewise. Ten člověk utekl. To je dobré. „Je třeba, abyste věděli, že tento jedinec je schopen extrémního násilí. Jen při pokusu o pomíjivý pocit nespoutanosti si vzal na

svědomí životy přinejmenším pěti mužů z bezpečnostního týmu pana Styxe." Gwent si povzdychne, náhle vypadá unaveně. „A dal jasně najevo, že má plně v úmyslu zabíjet dál. A často. Měli byste se seznámit s jeho podobou." Gwent kývne k obrazovce na stěně. „A za každou cenu se mu vyhnout."
Eddie se otočí, aby se na obraz podíval.
Poznává tu tvář.
Je to tvář muže, jehož lehkomyslně považoval za „hodného" zabijáka.
Pan Růžový ponožka osobně.

15

Eddie je v jedné z mnoha lodních restaurací. Doufá, že nepatří k těm lepším kulinářským podnikům na palubě. Dlouhými lavicemi, umakartovými stolky a zločinecky mizerným jídlem připomíná spíš školní jídelnu. Byla ale nejbližší, kterou dokázal cestou z divácké galerie najít. Vlastně jedinou, kterou dokázal najít. Je příšerně unavený, blízko totálnímu vyčerpání, ale neodváží se vrátit zpátky do svého apartmá. Chce zůstat na veřejnosti. Na co možná nejveřejnější veřejnosti, dokud se spolehlivě nedozví, že pan Růžový ponožka je bezpečně zpátky pod zámkem.
Taky by měl mít hlad. Nedokáže si vzpomenout, kdy naposled jedl. Ale do jídla na talíři jenom šťouchá.
Rád by si dal ke svému jídlu i něco k pití. Nejspíš něco hodně ostrého. Jenže vedoucí konzumace - tak znělo opravdu označení profese na vizitce servírky - se jen zasmála, když si objednal. Na Výkvětu vůle nemají žádný alkohol. Žádné stimulanty, žádná sedativa. Žádná narkotika. Jedinou povolenou aktivitou uměle povzbuzující stav mysli je půlhodinka v nově vyprojektovaných konejšivých budkách. Jsou to kabinky rozeseté po celé lodi a podle všeho poskytují zážitek jakési smyslové deprivace s pomocí elektronické „soulové skladby" dunící z reproduktorů, „přirozeně indukujících alfarytmické vlny v mozku". Tedy údajně. Eddiemu to nepřipadá jako bůhvíjaký odvaz, ale byl ochotný to vyzkoušet. Jenže do konejšivé budky se člověk bohužel musí předem objednat. Mnoho dní předem. Eddie je objednaný na patnáct po sobě jdoucích turnusů na příští středu. Pokud bude tak dlouho žít.
Snaží se odvést mysl od nepřeberných strastí tím, že se probírá Gordonovými papíry, ale moc mu to nepomáhá. Čím víc si v nich čte, tím víc je přesvědčený, že je ten člověk šílenec. Jeho projevy zjevně hraničí s fašismem. A Eddie by řekl, že je dokonce na špatné straně té hranice. Například je zde nepředstavitelné složitý popis nesmírně detailních předpisů o tom, kdo a s kým by měl mít povoleno se pářit, a kdy. Zákony na šoustání! A nikoli pouze teď, pro tuhle generaci: pro všechny budoucí generace zrovna tak. Lidi, jejichž rodiče se ještě nenarodili, už mají určeného k páření partnera, o kterém nemá jeho dědeček ještě ani páru. Účelem je pravděpodobně zachovat genofond v dobrém stavu a zamezit vedlejším efektům plození v omezeném okruhu osob. Budoucí generace by to mohlo pěkně potrápit. Ale Eddiemu to ošklivě připomíná ultrapravicové programy rasové čistoty. Ošklivě moc.
Ale jsou tu ještě horší věci.
Veškeré funkce na palubě nejsou pouze doživotní: dědí se v rodině. Děti mají určené své povolání už dřív, než se narodí. A jejich děti se narodí, aby je vystřídaly. A jejich děti budou pokračovat dál. Dál a dál. Idea je následující: odstranit destruktivní a nákladnou soutěživost a zachovat pořádek. Argumentuje se tím, že dítě, které je od narození trénované pro svou budoucí funkci, bude ve své práci úspěšnější a nebude ztrácet čas získáváním zbytečných dovedností.
Na Eddieho vkus je to dost zlé i v případě, že vaši rodiče budou mít slušné postavení, ale loď je taky závislá na práci spousty nekvalifikovaných dělníků. Narodit se s vědomím, že jediné, čeho můžete v životě vy i všechny vaše děti dosáhnout, je funkce vedoucí konzumace v podělané podřadné kantýně... Není to nic jiného než uměle zavedený kastovní systém. Přesahuje to veškeré chápání.
Je jasné, že se nedokáže navždy držet Gordonových tezí. Bude muset nějak vymyslet změnu postoje. Třeba by se mohl dát C. P. Gordon na náboženství nebo něco podobného.
Eddie cítí, že se židle vedle něho odsunula. Pořádně znervózní, nemá vůbec náladu na nějaká překvapení. Sevře příbor a je připraven bodnout. Netuší, jak účinný může být plastikový nůž a vidlička proti vybroušeným smrtícím dovednostem školeného zabijáka, ale je opravdu přichystaný je použít.
„Jsme trochu nervózní, že ano, pane Gordone?"
Eddie si oddechne. Je to zase otec Lewis. Eddie se zadívá na svůj nůž a vidličku, jimiž mává. „Ne, ne. Takhle se drží příbor v Rio de Janeiru." V duchu se poplácá po zádech za využití informace ze svého zkoumání Gordonova životopisu.
„Aha."
Lewis ho pozoruje divným pohledem. Nespolkl mu to. Eddie odvrátí zrak. „Myslím, že pociťuji jisté napětí."
„Napětí? Inu, jistě. Kriminálníci volně se pohybující po lodi. To úplně stačí k tomu, aby každý počestný člověk znervózněl."
Kriminálníci a počestní lidé. Posměšná narážka na Gordonovy teorie supertříd. Rozumná řeč, pomyslí si Eddie. Pokrčí rameny. „Překvapuje mě, že vás potkávám tady." Proč? „Opravdu?"
„Domníval bych se, že vaší vybrané chuti by měla lépe vyhovovat některá z lepších restaurací. Přinejmenším jedna z těch s výhradním přístupem členů výboru."
Opravdu? Na palubě jsou restaurace, kam nesmí kdokoli? To dává jistý hrůzný smysl. „Bude to dlouhý výlet, otče. Mám za to, že nakonec vyzkoušíme úplně všechny restaurace."
„Bezpochyby. Ti z nás, kteří mohou. Ach! Vidím, že se kocháte svým vlastním dílem," kývne směrem ke Gordonovým papírům.
„Jenom si v něm něco ujasňuji, otče."
„Ano. Nechtěli bychom, aby se nám tam teď vloudila nějaká chyba, že ne?"

Jdi někam. „Ne."
„Musím říct, že se to dobře čte."
To je pochopitelně sarkasmus, ale Eddie pro každý případ stejně řekne: „Děkuji." Přál by si, aby ho kněz nechal na pokoji, alespoň do doby, než se mu podaří vyřešit, co s tím vším bude dělat. S tím pokusem vydávat se za jiného člověka, s nímž v tolika zásadních věcech nesouhlasí.
„Plán na dokonalou společnost."
Eddie cítí, že jako Gordon by se měl skutečně nějak bránit. „Je to velice obtížná mise, na niž se vydáváme, otče. Pochopitelně musíme mít nějaká pravidla..."
„Ano, pravidla musí být. I když některá vaše pravidla se zdají být poněkud... extrémní."
„Myslíte?" To by nemusel být špatný začátek. Třeba se Eddiemu podaří vypátrat některé Gordonovy excesy.
„Například?"
„To opravdu nevím, kde začít. Například mě trápí ta Sexuální rekreační centra."
Sexuální rekreační centra? „Co je s nimi?" Eddie zatím na žádná Sexuální rekreační centra nenarazil.
„Církev by proti tomu pochopitelně měla námitky z toho důvodu, že pod módními názvy a teoriemi se skrývá docela obyčejný bordel."
A sakra. „Bordel? Aha."
„Ale vzhledem k vašim drakonickým regulacím pohlavního spojení má možná takové zařízení své oprávnění."
„Tak tak. Alespoň tohle uznáváte." „Ne tak docela. Nesouhlasím ani s regulací pohlavních styků. Nepřipadají mi jako nic jiného než nová forma archaického systému předem dohodnutých sňatků, které většina civilizovaných národů už velmi dávno postavila mimo zákon. Ale snažím se to podat jednoduše."
Eddie znovu trochu zašoupe jídlem po talíři. „Jen pokračujte."
„Jak jsem řekl, teoreticky zde jsou důvody pro existenci státem řízených nevěstinců. Jenže muži a ženy, kteří... provozují tyto služby, si tuto činnost zvolili. Je to jejich rozhodnutí. Jsem realista. Akceptuji, že na to mají právo."
„To je od vás velice křesťanské."
Lewis se k němu otočí zpříma. Do očí se mu nahrnou slzy. „Jak ale můžete. .. jak může kdokoli z nás odsoudit ke stejnému životu jejich děti?"
Eddie skutečně neví, co by měl na to říct. Děti se mají rodit k prostituci? Kdo by tohle mohl hájit?
„Povězte mi, pane Gordone, jaký je rozdíl mezi tímhle a čistým zlem."
To Eddie nedokáže. Něco ale říct musí. „Otče Lewisi, pokud nesouhlasíte s... se zdejším systémem, proč jste sem nastoupil?"
„Vy se domníváte, že kněz provozuje své řemeslo jenom mezi přesvědčenými? Já tady jsem kvůli tomu, abych věci změnil. Vím, že to nebude snadné. Systém, který jste tady zavedl, je vůči změnám pořádně odolný. Ale změní se, pane Gordone." Lewis se zvedne. „Neočekávám od vás, že byste to pokládal za něco jiného než laciný sentiment, ale to, co jste vykonal, je ďáblovo dílo. A bude tomu učiněna přítrž."
Eddie se nedívá, jak kněz odchází. Civí dál do svého talíře, na němž vidličkou vrší brambory z prášku kolem napůl sněženého mletého steaku.
Ten hajzl Gordon. Kde je mu teď konec? Pravděpodobně užívá svoje miliony k financování táborů nucené sterilizace krátkozrakých. Nebo kandiduje na světového prezidenta na kandidátce Kukluxklanu.
Něco vedle něho začne pípat. Eddie ten zvuk chvíli toleruje, ale postupně mu začne jít na nervy. Rozhlédne se kolem v naději, že pachatele zahanbí a přiměje k akci. Všichni ostatní se ale dívají na něho. To on pípá.
Prohlédne si sako. Jeden knoflík na něm bliká. Přemýšlí, co by to mohlo znamenat.
Pokusí se to ignorovat, ale pípání odmítá skončit.
Založí si paže přes hrudník, ale pípání nejde zdusit.
Pokusí se na knoflík poklepat, ale ten bliká dál. Opakovaně a tvrdě ho mačká, ale jeho proklaté pípání ne a ne přestat.
Chystá se ho utrhnout ze saka a zadupat nohou, když tu se k němu nakloní někdo z lavice za ním a řekne: „To je oranžový kód, poutníče."
„Správně," usměje se Eddie. „Tak oranžový kód, co?" Co to sakra je oranžový kód?
„Komunikační budka je támhle."
Eddie se zadívá směrem, kterým mu muž ukazuje. Skutečně tam stojí jakási budka. Ponechá si na tváři svůj úsměv a doufá, že se mu podaří pochopit víc.
„Zmáčknete jenom oranžové tlačítko. To je všechno."
„Jo, já vím," lže Eddie. „Jenom jsem chtěl dojíst své..."
„Ale to je oranžový kód."
„Ach ano. Správně." Eddie vstane a přejde k budce. Oranžový kód? Odkdy znamená oranžová vysoký stupeň naléhavosti? Červený kód, to ano. Jakou barvu má potom něco „ne tak důležitého"? Kód lila?
Dostane se k budce a zmáčkne oranžové tlačítko.
Na plazmové obrazovce se objeví tvář. Šéf bezpečnosti Styx. Monitor není širokoúhlý, takže se mu na něj nevejde celá šíje. „Pane Gordone? Omlouvám se, že vás vyrušuji."
„To je v pořádku, pane Styxi. Jen jsem si odskočil něco zakousnout. Co se děje?"
„Jde o vaše apartmá, pane."
Co se mohlo stát v jeho apartmá, aby to proboha ospravedlnilo oranžový kód? Našli snad jeho ponožky nebo něco takového? „Co je s ním?"
„Bylo bohužel zničeno."
„Zničeno?"

„Strašně zničeno."
„Hned tam jsem."
Eddie zůstane zírat na monitor a čeká, až Styx přeruší spojení. Když začne být jasné, že to neudělá, Eddie zopakuje: „Hned tam jsem," a odchází. Koutkem oka vidí, jak ho Styx při odchodu pozoruje. Zjevně se předpokládá, že Eddie na konci hovor ukončí.
Kolik ještě zbývá chyb, než se úplně prozradí jeho krytí?
Ten hajzl Gordon.
Když se dostane ke dveřím restaurace, udeří mu do břicha křeče. Pořád má ještě strašný hlad. Pohrává si s myšlenkou, že se vrátí, popadne studený karbanátek a dojí ho cestou, ale ze dvou důvodů se nakonec rozhodne, že to neudělá. Nechce riskovat, že by na výzvu oranžového kódu reagoval příliš uvolněně. A za druhé byl ten karbanátek stejně nechutný.
Což je poněkud škoda.
Neboť jde o poslední jídlo, které kdy Eddie bude jíst.

16

Eddie si začíná osahávat plán lodi. Podaří se mu najít cestu zpátky do svého apartmá a jenom šestkrát přitom zabloudí. Po chodbách kyvadlově jezdí mikrobusy na elektrický pohon a převážejí pasažéry mezi stanicemi tranzitní dráhy. Síť tranzitní dráhy protkává celou loď a pro delší cesty je výhodnější.
Za předpokladu, že nenastoupíte do špatného vagonu, který jede špatným směrem na špatnou palubu, k čemuž má Eddie podle všeho talent.
Na soudní prohlídku Eddieho apartmá dohlíží sám pan Styx, což je z několika důvodů lehce znepokojující. Když Eddie vystoupí na konci chodby z mikrobusu, Styx vzhlédne. „Pane Gordone," zaburácí, „myslel jsem, že jsem dal jasně na srozuměnou, že jde o oranžový kód."
„Jistěže jste to dal najevo, pane Styxi. Omluvte mě, já... já jsem vyčkával v záloze." Eddie doufá, že to bude dostatečná omluva. Konec konců, pořád ještě je komunitní plánovač na téhle misi. „A co člověku pomůže, když se bude nimrat v menším vloupání do bytu? Nebylo by lepší věnovat síly vysledování toho vraždícího uprchlíka?"
„Je to součást stejného vyšetřování, pane."
Cože?
Styx Eddiemu pokyne, aby vstoupil do apartmá. „Máme důvod se domnívat, že to byl právě náš uprchlík, který tohle spáchal."
Eddie vstoupí do dveří. Jakákoli nepatrná naděje, jíž se dosud mohl chlácholit, že pan Růžový ponožka se tady ocitl čirou náhodou nebo že pronásledoval nějakého jiného ubožáka, zmizí spolu s burácením jeho břicha.
Pokoj je úplně zničený. Nábytek je roztřískaný, jeho šaty jsou rozřezané a dokonce i stěny jsou pomazané nenávistnými vzkazy vyvedenými divnou hnědou barvou.
Styx si všimne jeho zaváhání. „To je krev, pane."
„Krev?"
„Z bezpečnostního strážce, kterého jsem vám sem přidělil, aby vás hlídal."
„Ten strážce je mrtvý?" Styx pochmurně přikývne. „Dočista. Mají pro vás ty vzkazy nějaký význam?"
Eddie přejíždí očima zeď. Pár nehezkých sprostot. Slovo „prase". Výhrůžka smrtí: „Chcípni!" Chystá se zavrtět hlavou, když v tu chvíli uvidí zeď nad krbovou římsou. Je to okouzlující pohled. Usměvaví kostlivci z oslav Mexického dne mrtvých mají v lebkách zaboďnuté nože. A nad nimi je napsáno šíleným písmem krví: „Jdu si pro tebe, Eddie."
„Nenapadá vás nic?" naléhá Styx. Eddiemu se podaří zachrčet zápornou odpověď: „Nrgch."
„Nevíte, kdo by mohl být ten Eddie?"
Eddie znovu něco zamrmlá.
„Používal to jméno už i dřív. Když jsme ho měli ve vazbě. Má na toho Eddieho pěknou pifku a chce ho rozčtvrtit, ať je to, kdo je to." Styx se zahledí na vzkaz a zavrtí hlavou. „Tím Eddiem bych tedy byl určitě nerad."
Eddie se mdle usměje: „Já taky."
„Už jsem vám přidělil jiné apartmá." „Děkuji."
„Nebude samozřejmě přesně podle vašeho vkusu." Podle jeho vkusu? Dokud stěny nebudou pocákány nenávistnými vzkazy napsanými ještě teplou krví jiného člověka, bude to podle Eddieho vkusu. A přitom to neznamená, že by měl do toho apartmá skutečně jít a v nějaké dohledné době v něm zůstat sám.
„A mimochodem..."
Eddie se zastaví u dveří a otočí se: „Ano?"
„Byl tady pro vás dopis." Styx zaloví v kapse.
„Dopis?"
„Bohužel jsme ho otevřeli. Pro případ, že by měl význam pro vyšetřování." Podává mu přeložené psaní na modrém papíře. „Myslíme si, že nemá. Omlouvám se."
Eďdie přijme dopis, vykročí z místnosti a konečně se nadechne.
A jak se nadechuje, ucítí vůni. A dokonce i za těchto napjatých okolností ho ten pach naplní radostí.
Karbolové mýdlo.
S trhnutím otevře obálku.
Dopis je stručný a velice hřejivý.
Sejdeme se v růžové zahradě, v 1:00 hod. A podpis zní prostě P. P.

V zahradě. Na lodi je rozsáhlá zóna vegetace s umělým sluncem a v tuto hodinu pravděpodobně i s umělým měsícem. Má nepřeberné množství funkcí: pomáhá například s regenerací kyslíku a doplňuje umělou recyklovanou potravu posádky.
A pak ještě tu, o níž se brožurka nezmiňuje: poskytuje perfektní scenérii pro romantickou schůzku.
Eddie dopis opět očichá, něžně si ho zastrčí do náprsní kapsy a zamíří chodbou k nejbližší stanici tranzitní dráhy. Myslí se mu honí všelijaké myšlenky. Rychle probírá všemožná vysvětlení, proč asi navztekaná slečna Pecková najednou změnila názor. Může za to jeho neodolatelné kouzlo? To sotva. Praštila se do hlavy? To je mnohem pravděpodobnější. Nebo...
Nebo náhle zjistila, že jí byl Eddie přidělen jako sexuální partner! Ano! Tohle by dávalo smysl. Přišla na to a chce z toho vytěžit co nejvíc.
Eddieho nenapadne, že by dopis mohl představovat léčku, způsob, jak ho vylákat samotného na opuštěné místo. Že by mu ho mohl podstrčit někdo, kdo s ním má špatné úmysly. Velice špatné úmysly.
Ještě si píská melodii Hoagyho Carmichaela, když přijíždí vůz tranzitní dráhy a on do něho nastupuje.
A to je poslední věc, na kterou si vzpomíná.
Je to ta poslední věc, kterou si zapamatuje na velmi dlouhou dobu.

ČÁST TŘETÍ

Generace X

17

Ti, kdo mu líčili
příběhy chmurné
sebe postrašili,
jeho však ne.
(John Bunyan: Poutníkova cesta)

Eddiemu se nic nezdá, ale nenachází se ani ve skutečnosti.
Je na lesní mýtině, ale stromy nevypadají příliš přesvědčivě. Detaily jsou pěkné. Ranní slunce vysílá skrze větve mlžné svazky paprsků. Pěkné zátiší, pomyslí si Eddie. A velice hodnověrná ohnisková vzdálenost, když se dívá klenbou listí přímo do slunce.
Leží na lůžku z měkkého listoví. Snad by měl vstát, ale zdá se, že by to v téhle chvíli představovalo příliš veliké úsilí. Kromě toho je to dobré místo. Nic mu zde nehrozí. Ozývá se zpěv nějakého ptáka. Je tady v bezpečí. Je v klidu a v bezpečí.
V křoví za jeho zády to zašustí. Zaměří tím směrem zrak. Z jakéhosi důvodu nevypadá teď nápad, že by pohnul hlavou, nijak bůhvíjak skvěle. Spatří bělostné hříbě, jak lačně pije skloněné nad křišťálovou bystřinou. Natočí se z profilu k Eddiemu a Eddie zahlédne náznak parůžku rašícího z jeho čela. Mládě jednorožce. Rozkošné.
Jednorožec Eddieho v jeho velice uvolněném rozpoložení nijak nepřekvapuje. Nic by ho nepřekvapovalo. Ani nymfa, která se nad ním sklání, hledí mu do tváře a má na sobě květinovou korunu, titěrný proužek průhledné látky a soustředěný výraz. Eddie se na ni usměje. Zdá se, že ji to těší. To je dobré. Je velice, převelice krásná a Eddie ji chce potěšit. Nymfa promluví. Má divný přízvuk. Těžko zařaditelný.
„Myslím, že by se to dalo považovat za reakci."
Eddie má pocit, že ji poznává, ale jeho paměť není příliš... nedokáže tak úplně přesně zapálit všechny... jak se říká těm věcem uvnitř spalovacího motoru? Těm válcovitým věcičkám? Rty nymfy se opět pohnou, ale hlas k nim nemá zrovna synchronizovaný.
„Víte, kdo jste?"
Pochopitelně, že ví, kdo je. Usměje se a pokusí se přikývnout, ale dokáže jen nepatrně naklonit hlavu. Snad by ho to mělo vylekat, ale neleká ho to.
Nymfa se na okamžik zatváří podrážděně. Opravdu nepříliš nymficky. Potom se opět usměje. Neúplným úsměvem.
„Nechtěl byste to opravdu zkusit a povědět nám, kdo jste? Slovy?" A třebaže se usmívá, rozhodně lze v jejím hlase vystopovat nádech netrpělivosti.
Tak je to jasné. Eddie předpokládá, že tohle je jeho osobní ráj, takže je docela smysluplné, že se tady o něho stará netrpělivá nymfa. Eddie se pokusí říct: „Tohle je nebe, ne?", ale vyjde z toho jen zmatlaná směs zvuků. Samohlásky se souhláskami se promíchají a skončí na špatných místech, ve špatném pořadí. A jeho hlas zní podivně. Jako by vycházel odjinud. Odněkud zpod vodní hladiny. Jako by mu ani nepatřil. S tím by si měl zcela určitě dělat starosti, ale zcela určitě si je nedělá.
Ozve se jiný hlas, mužský: „Co říkal?" a vedle nymfy se najednou naklání satyr se špičatýma ušima a chlupatýma nohama, zjevně zdejší boss. Eddie ho samozřejmě poznává. Je to ten chlápek z posádkové bezpečnosti. Slik? Styk? Ne, Styx. Co ten dělá v Eddieho nebi?
Nymfa střelí po satyrovi zničujícím pohledem. „Říkal..." a úplně přesně zopakuje neuspořádanou směs zvuků, které právě splynuly z Eddieho rtů.
Satyr se podle všeho nesmírně soustředí. Soudě podle jeho tváře, dělá to velice často. „To je francouzsky, ne?"

Nymfa šlehne po satyrovi krátce očima a obrátí pozornost zpátky k Eddiemu: „Nepodléhejte panice. Dost dlouhou dobu jste nemluvil. Můžete jednoduše zakoušet jisté menší problémy s opětovným seznamováním se správnými svaly a s jejich správnou funkcí. Buď to vězí v tomhle, nebo máte zkrátka tak rozmlácenou hubu, že je mimo veškerou možnost nápravy. Jen zůstaňte v klidu a zkuste to znovu."
Dost dlouhou dobu? Co to může znamenat? Eddie se pokouší zalovit ve změti své paměti. Co přesně se mu naposled přihodilo? Nic? Nic mu nedochází? Tak dobře. V pořádku. Kterou poslední událost si pamatuje?
Lovení v paměti si zjevně vyžaduje delší čas, než by mělo, protože nymfa se už zase tváří podrážděně. „Vaše jméno?" ptá se zbytečně sarkastickým tónem. „To by na vás nemělo klást příliš velké nároky. Ze všech otázek, s nimiž se budete muset nějak vyrovnat, nebude dotaz ‚Co jste zač?' rozhodně tím nejtěžším."
Co je zač? Ale to je těžká otázka. A nymfa má pravdu, nemělo by tomu tak být. Eddie ví, jak se jmenuje, je mu to jasné, jenom si nedokáže vybavit, jak přesně ta slova v jeho jméně jsou. Opět vyzkouší svůj hlas. Tentokrát zní lépe. Je pořád divný a vzdálený, ale určitě je to jeho hlas a zvuky vycházejí ve správném pořadí. „Já... já si nejsem jistý. Nějak se mi nedaří své jméno někam zařadit."
„To je v pořádku. Nemáte žádnou paměť. Vrátí se vám během několika minut. Říká vám něco jméno Morton?"
„Morton?"
„Doktor Piers Morton?"
Do Eddieho pamětí vplouvají tváře. Ten zbytečně plešatý muž. „Ano! Doktor Morton? Je tady?"
Zdá se, že jeho reakce nymfu rozrušila. „Doufáme, že ano. Jste to vy." Eddie zaváhá. Nezní to vůbec dobře. Potom do mozaiky jeho paměti bolestivě zapadne jeden střípek. Nebyl tím, za koho jej považovali. Nebo spíš byl někým jiným, než kým ve skutečnosti byl. Nebo tak nějak. Jenže ten někdo jiný, ten, jímž byl, ale ve skutečnosti nebyl, určitě nebyl doktor Morton. Jak by se něco takového mohlo stát? Doktor Morton byl přece doktor Morton.
Eddie má určitě popleteně zkřivený obličej, protože nymfa ho znepokojeně pozoruje. „Už se vám to vrací?"
„Myslíte, jestli se mi vrací to, že bych měl být doktor Morton? To ne. On je on. Já nejsem on. To on. Já jsem někdo úplně jiný."
„Dobře, uklidněte se. Co všechno si pamatujete? „Pamatuju si..." Eddie se snaží jednotlivé obrazy propojit, ale všechno se mu míchá do sebe. Pamatuje si na cizí městečko. Fortuna? Afortunado! Vzpomíná si na něco o širokém rozbitém okně, což má nevysvětlitelně ošklivé asociace. A na kasino. Nic z toho nevypadá na pěknou vzpomínku. A potom ještě něco podivnějšího: jak zírá shůry na planetu Zemi a vlasy mu čechrá prudký vítr. A pak je tam raketa. „Raketa! Byl jsem v raketě!"
„Bingo."
Eddie se dostává do ráže. „Obrovská raketa. Výlupek...? Výrůstek...? Ne! Výkvět vůle! Jmenovala se Výkvět vůle."
Nymfa se tváří zaskočeně: „Jmenovala?"
I satyr vypadá zaskočeně: „Raketa se nějak jmenuje? Tedy kromě toho, že je to raketa?"
Nymfa sáhne někam nad jeho hlavu. Eddie se pokusí hlavou pohnout, aby viděl, co dělá, ale nedokáže to. Nymfa mu říká: „Vymažu vám celý systém."
„Vymažete mi systém?" Ať to znamená cokoli, nezní to zrovna jako nějaká pěkná věc, kterou by měla krásná lesní nymfa dělat v Eddieho osobním ráji. Ucítí, jak mu náhle žilami projde znepokojivá studená vlna. Tvář se mu bezděčně zachvěje.
„Nacházel jste se pod vlivem docela silných sedativ. Tohle by vám mělo pročistit hlavu."
„Kde to jsem?" Ať je, kde chce, Eddie si uvědomuje, že to asi nebude ráj, což je víc než depresivní.
„V raketě. Jste pořád v raketě."
„Já jsem v raketě?"
„Na... Výkvětu vůle? Ano."
„Ale co ten jednorožec?"
„Jednorožec?" Nymfa střelí podezíravým, znepokojeným pohledem po satyrovi, pak se vrátí k Eddiemu: „Nevšimla jsem si, že by tady byl jednorožec."
„Tamhle," mrskne Eddie očima doleva. Mládě jednorožce je pořád ještě pozoruje. „U té křišťálové studánky."
„Aha! Vy jste připojený na virtuální prostředí. To je standardní procedura po..." pohlédne stranou, „...po tom, co jste prodělal."
Cože? Co Eddie prodělal? Nemohlo to asi být nic pěkného, když to vyžaduje silná sedativa a ještě k tomu pobyt mimo realitu, než začnou mít dojem, že by se už s ní mohl vyrovnat. Paměť se mu po malých kapkách vrací, ale není v ní nic, co by mu mohlo ozřejmit takové zacházení. „Co se mi stalo?"
„Jste si jistý, že jste už na takovou zprávu připravený?"
„Ne. Jak bych měl vědět, na co mám být připravený?"
„To je správná poznámka. Jak bych vám to asi měla říct, abych vám neotrávila celý den? Pamatujete si na nehodu?"
„Na nehodu? Ne. Na jakou nehodu?"
Satyr pozdvihne obočí, opravdu se mu obě zvednou vzhůru: „Na vážnou nehodu."
Nymfa popadne satyra hrubě pod svalnatou paží a s překvapivou silou ho odvádí pryč. V Eddieho oběhovém systému musí ještě vířit nějaká sedativa, protože mu připadá zábavné, jak lesní nymfa satyra postrkuje, přičemž je zcela nepochybné, že by mu to mělo dělat pořádné starosti. Něco si ty tajemné lesní bytosti spolu šeptají, ale moc to neumějí. Eddie slyší každičké slovo.
Nymfa syčí: „Pane Styxi, nechal byste to laskavě na mně? Nepotřebujete píchnout nějaké steroidy?"
„Ale no tak, Osloová... Myslím, že si každou chvilku všimne, že se mu stala pěkně vážná nehoda. V každým případě v okamžiku, kdy začne hledat ruce a nohy."

Ruce a nohy? Eddie se podívá na své tělo. Má všechno. Paže, nohy, plná výbava. Ohne prsty. Výborně. Všechno vypadá skvěle. O čem to ti dva mluví? Ruce a nohy?
Šepot je teď téměř neslyšitelný, ale zní to, jako by nymfa chrlila nějaké nenymfické výhrůžky a nadávky.
Poté se objeví opět v jeho zorném poli a přes rameno jí nahlíží satyr s pošramoceným egem. Nymfa vyzkouší na tváři výraz, který nevypadá jako moc dobře nazkoušený. Eddie předpoldádá, že má asi vyjadřovat soucit, ale spíš připomíná reakci na akutní poruchu trávení. „Došlo k jisté nehodě. Podrobnosti přesně neznáme. Co ale víme naprosto jistě, je to, že jste utrpěl jistá... zranění."
Před slovem „zranění" nastala až příliš dlouhá odmlka. Eddie se domnívá, že očekává nejhorší, ale mýlí se. Jeho očekávání ani zdaleka nevystihují to nejhorší. „Jaká zranění?"
„Rozsáhlá zranění.
„Rozsáhlá zranění?"
Satyr se stupidně usmívá: „Rozsáhle rozsáhlá zranění."
Aniž by spustila oči z Eddieho, nymfa ohne paži v lokti a zasadí jím jedinou pořádnou ránu satyrovi, který stojí za ní, a na místě ho srazí k zemi.
Eddie si znovu prohlíží své tělo. Bezpochyby vypadá výtečně. Vlastně lépe než kdy dřív. Jistě, nachází se přece ve virtuálním prostředí, což mohlo výrazně ovlivnit jeho vnímání vlastního těla. Ale ze všeho má prostě báječný pocit. Nezdá se, že by cítil nějakou bolest. „Jak moc rozsáhle jsou ta zranění rozsáhlá?"
Nymfa se pokusí nasadit si výraz hodné zdravotní sestry: „Inu, pokud jde o horní polovinu těla, tak hlava, srdce a páteř zůstaly neporušené."
„A?"
Povzdech oznamující špatnou zprávu: „Žádné další ‚a' už není."
Už není žádné další „a"?
„Moje hlava, srdce a páteř? To je všechno, co ze mě zbylo?"
„To je všechno, co zbylo z vašeho původního já. Berte to ale pozitivně. Jsou to ty nejdůležitější součásti."
„Moje hlava, srdce a páteř?" dokáže Eddie pouze opakovat, jako by ho právě vykradli, a snaží se nemyslet na všechny ty věci, které chybí na ubohém seznamu majetku, který mu zůstal.
Nymfa sklopí oči: „Vlastně se teď cítím špatně."
„Vy se cítíte špatně?"
„Nebyla jsem k vám ve všem stoprocentně upřímná."
„V čem?"
„V rozsahu vašich zranění.
Zranění snad byla horší, než naznačila? Jak je to možné? „Jak.., jak moc přesně jste nebyla upřímná?"
„Nebyla jsem upřímná přesně z třiceti tří a jedné třetiny procenta. Ve skutečnosti nemáte vlastní srdce."
„To tedy... mám jenom svoji hlavu a páteř? To je všechno?"
„Snažila jsem se vám tu ránu ulehčit."
„Tak to se vám moc nepovedlo."
„Pokud vás to utěší, máte pořád všechny své vlasy."
„Skvělé. Nesnesl bych pomyšlení, že bych tak náhle přestal být pohledný."
„Myslím, že se asi nacházíte v šoku."
„Proč bych měl být v šoku?"
„Mám vás vrátit pod sedativa?"
Ano! Jen do toho! Plnou parou! Narvěte toho do mě, co se tam vejde!
„Ne, ne. Musím... potřebuju čistou hlavu. Chci říct, že doufám, že jste mi teď nelhala. Mám pořád ještě hlavu?"
„Samozřejmě, že máte hlavu. Podívejte, měla bych vám dát sedativa. Vím, že je těžké si na něco takového zvyknout, a za normálních okolností to děláme mnohem pomaleji. Jenže my nemáme čas. Není prostě..."
„Jak... jak jsem naživu?"
„Byl jste uchován v jakési suspenzi. Ve sklenici."
„Ve sklenici? Jako zavařenina?"
„Myslím, že jde v podstatě o jakýsi zavařovací proces. Poslyšte, domníváte se, že už jste připravený na to, abych vypnula umělé prostředí? Jenom..."
Nymfa natáhne paži k vypínači nad hlavou. Existuje jen velice málo vzácných okolností, za nichž by Eddie nevyužil své polohy k amatérskému zkoumání bradavek. Tohle je jedna z nich.
„Ještě moment. Uchován? Jak dlouho jsem byl uchován?"
„Nejsme si jisti. Jako všechno na téhle idiotské raketě, i systém datace se nám podělal."
„Přibližně?"
„Přibližně? Já opravdu nevím. Hodně dlouho."
„Definujte ‚dlouho'. Týdny? Měsíce? Roky?"
„Spíš staletí."
Staletí?

18

Ať už je to způsobeno umělou drogou, která proudí jeho pravděpodobně silně zkráceným oběhovým systémem, nebo přírodními omamnými látkami, jež produkuje to, co zůstalo z jeho mozku, aby se dokázal vyrovnat s šokem, Eddieho

vědomí nedokáže tu představu příliš dobře vstřebat.
Staletí.
Jak je to možné? To není možné. Staletí? To je hodně, strašně moc let. Vlastně to jsou stovky let. Není to snad přímo učebnicová definice pojmu staletí? Stovky let. Desítky desetiletí. Několik generací. Jak je to možné? Vždyť ten bezpečností šéf Styx je pořád ještě naživu, ne? Satyr? Nevypadá ani o trošičku starší, pár set let sem, pár set let tam. A pak ta nymfa. I tu Eddie zná. Má něco přes dvacet, maximálně. Někde se jenom stala nějaká chyba. Nějaká obrovská, pitomá byrokratická chyba, jako všechny ty obrovské, monstrózní, pitomé byrokratické chyby, které Eddieho v životě neustále pronásledují jako šílené fanynky chystající se po něm skočit. Všechno bude nakonec v pohodě. Všechno se to vytříbí a skončí sklíčenými omluvami a nabídkami na odškodnění. Určitě.
Skutečnost se ale prodírá do popředí. Les se zkrabatí a zbortí se do sebe. Jednorožec na něho zamrká a propadne se do zapomnění. Ptačí zpěv zhoustne a promění se v jednotvárné hučení umělého osvětlení a vzdálené vrnění motoru.
Eddie leží na operačním sále. Nad hlavou vidí v rozptýleném světle operačních reflektorů ochoz pro přihlížející.
Je zde i nymfa se satyrem. Jenom už to nejsou tak mytické postavy. Jsou oblečení do povědomých poutnických uniforem: žádné chatrné prádélko, žádná rozeklaná kopýtka. Všechno je neobyčejně lidské.
Ale oba jsou podivuhodně, nesmírně zvláštně zelení.
Vlastně všechno je zelené.
A - Eddie to nedokáže tak docela vyjádřit slovy - všechno je to... takové nějaké chvějivé. Šustivé. Mihotavé, rozdrkocané. Téměř jako by...
Téměř jako by...
Jako by se Eddie díval na svět skrz jakousi silnou vrstvu slizovité zelené hmoty.
Když si to uvědomí, přelije se přes něho chladivá vlna šokujícího poznání.
Protože se na svět dívá skrz jakousi silnou vrstvu slizovité zelené hmoty.
Otevře ústa a zavrtí v té šlichtě jazykem. Celou hlavu má obklopenou, ponořenou do lepkavé zelené šlichty.
Pochopitelně nemá smysl, aby křičel. Křik není rozumná volba. Ničeho by tím nedosáhl a navíc to není zdvořilé.
Ale Eddie přesto křičí.
Křik nevychází z jeho úst, nýbrž z reproduktoru umístěného někde v rozšíření prsní kosti. Nebo spíš z místa, kde by se jeho prsní kost rozšiřovala, kdyby ještě měl prsní kost.
Bývalá nymfa se nad ním sklání zeleně. Kýve hlavou a říká: „Jen do toho, Piersi, všechno to ze sebe vykřičte."
Jenže Eddie to nemůže všechno ze sebe vykřičet. To by tady všichni zůstali celý zbytek života, kdyby měl ze sebe vykřičet všechno. Taky by k tomu potřeboval silnější reproduktor. Několik reproduktorů. S basreflexem, speciálním reproduktorkem pro vysoké kmitočty a surround efektem. Potřeboval by zařízení, které by zvládlo rockový koncert na stadioně.
Takže nic. Jen jediný, symbolický výkřik, nesmyslný záchvat bezdechého lapání po vzduchu, jak se snaží zvyknout si na hnusný pocit mazlavé tekutiny probublávající mu ušima, očima, nosem - a to je všechno. Záchvat vzteku odezněl. Je teď dostatečně klidný - nikoli šťastný, ale dostatečně klidný - a požádá co nejpřívětivěji, zda by ho někdo nemohl z té šlichty vyndat, přičemž nezapomíná na své dobré vychování a přidá „kouzelné slůvko".
Někdejší nymfa se přinutí grimasou vyjádřit ponurou faksimili soucitu, kterou se Eddie pohotově naučí nenávidět, a vysvětluje mu, jak je to právě v danou chvíli nemožné a že je tudíž málo pravděpodobné, že by v dohledné budoucnosti bylo něco takového uskutečnitelné.
Eddieho nový elektronický hlas bez ohledu na to s jistou úpěnlivou bezodkladností žadoní, že by velice ocenil, kdyby mu hlavu vyndali ze slizovité hmoty, v níž je v současné době ponořena, a zdůrazní tuto naléhavost vychrlením několika vulgárních výrazů ze sexuální oblasti.
Žena, jejíž naprostý nedostatek kvalit lesní nymfy je čím dál očividnější, vzdá své ubohé pokusy chovat se k němu jako k pacientovi a vybuchne sopečnou erupcí urážek a výtek vůči jeho chování. Naléhá na něho, aby pochopil nevyhnutelné okolnosti, v nichž se ocitl, a vyrovnal se s nimi v co možná nejkratším čase.
Eddiemu to připadá jako špatný vtip. Má hlavu ve slizovité šlichtě. Od téhle chvíle bude mít celou hlavu už navždy ponořenou v zelenkavé mazlavé šlichtě.
Tak dobře.
Zelenkavá mazlavá šlichta, tak je to.
Jak zlé to je?
Vlastně to není až tak zlé. Pravděpodobně existuje milion horších věcí, do kterých můžete mít nastálo ponořenou hlavu. Třeba sračky. Nebo dokonce průjmový sračky. Nebo zvratky s nestrávenými kousky. Radioaktivní odpad. Kašovité radioaktivní sračky dochucené zkaženými psími zvratky s nestrávenými kousky. Měl bys snad raději hlavu ponořenou v něčem takovém, Eddie? To ne, panečku.
„Promiňte." Eddie se omlouvá. Omlouvá se za svou zlostnou reakci na vyhlídku, že bude už navždy ponořený do soplovitého slizu. Tohle je Eddie, kterého známe. Je na dobré cestě k uzdravení.
Omluvy jsou natolik neodůvodněné a dojemné, že překročí prakticky nezdolatelný vysoký práh rozpaků nymfy, která není nymfou, a ona musí na chvíli stočit pohled jinam. Když se na něho opět zadívá, její podrážděnost je tatam a její výraz má tak blízko k vyjádření soucitu, jak je to jen bez užití protetických pomůcek silného líčení možné. „Nemusíte se omlouvat. Jsem si velice dobře vědoma, že to je všechno...," snaží se nalézt vhodné slovo, ale nezdaří se jí to: „...pro vás nové. A jak jsem již říkala, za jakýchkoli jiných okolností byste strávil týdny pod sedativy a my bychom vás uměle odstavovali po několik měsíců, kousek po kousku. Jenže si takový luxus nemůžeme dovolit. Nemáme k dispozici žádné měsíce. Pravděpodobně nemáme ani týdny. Potřebujeme vás, doktore Mortone. Potřebujeme vás ihned. Existence celé kolonie spočívá na vašich bedrech."

Opět sklopí oči, protože Eddie pochopitelně nemá žádná bedra, a tak se i on pokusí, jak nejlépe to dokáže, odvrátit zrak, protože cítí rozpaky za ni.
To je ale věc. Oni Eddieho potřebují. Ať už z jakéhokoli důvodu, ti lidé ho vyhledali, aby je zachránil. Jistě, pravděpodobně ho vyhledali jenom proto, že ho považovali za někoho jiného, a on bezpochyby jejich naděje drasticky zklame a nechá všechny na holičkách, ale v dané chvíli je nepostradatelný. Potenciálně hrdina. Nebo dokonce spasitel, výhledově. Nezvyklý pocit.
„Tak dobře," sbírá Eddie síly. „Mám hlavu ve šlichtě. No a co?" Není třeba promýšlet širší souvislosti něčeho takového, například jak bude jíst nebo čím je nahrazeno dýchání. To teď není důležité. „Hlavní otázka nyní zní: mohu se pohybovat?" Dokonce ani elektronická syntéza jeho hlasu nedokáže z té otázky odstranit jisté zachvění.
„Domníváme se, že ano."
Oni se domnívají? Je to jen jedna z možností, že by se mohl hýbat? „Zkuste zvednout hlavu."
Eddie to zkusí a dosáhne nepatrného pohybu v horizontálním směru. „Myslím, že se vám to může podařit lépe.
Eddie to zkouší. Je to těžké. Nesmírně, strašně těžké. Náhle si uvědomí výhody, které mu byly až doposud skryté, spočívající ve skutečnosti, že můžete uzvednout tíhu vlastní hlavy. Snaží se nevnímat srkavý zvuk lepkavé tekutiny pleskající mu kolem uší. Ví, že si zřejmě může pouze představovat, jak se mu zvedá žaludek, který ve skutečnosti nemá. Napíná veškeré úsilí. Ale nikam se nedostává. Snaží se znovu ze všech sil.
A najednou to funguje. Pootočí krkem a shlíží dolů na to, co by v lepším případě nemuselo být jeho nové tělo, ale téměř určitě jím je.
Nemůže mu klesnout srdce. Jeho vnitřnosti nemohou předvádět žádné veletoče. Žádné už totiž nemá.
Tělo, které si prohlíží, je kovové. Trup obsahuje postranní trubicovité obruče, které vytvářejí jakési oválné těleso, takže v místech, kde bývalo břicho, vystupuje značná vypouklina. Údy jsou přizpůsobené motivu kovových trubek, které jsou v místech kloubů přerušeny čímsi, co vypadá jako varhánkovitý měch z harmoniky.
Nevypadá to příliš jako lidské tělo. Připomíná spíš velké žebrovité vejce s rukama a nohama. Úplně jako Hupity kurva Dupity.
„Je to dobré," podotkne nevhodně nenymfa. „Motorické funkce se vám pěkně rozbíhají."
Eddie zasyčí: „Co to mám do prdele tady pod krkem?" Ale buď si ještě neosvojil všechny jemnosti svého nového hlasového systému, nebo tento systém nedokáže takové hlasové finesy přenést, protože z něho vyjde opět týž bezbarvý hlas jako obvykle.
„To je vaše nové tělo. Říkáme mu ‚obrodný komplet'. Líbí se vám?" „Jestli se mi líbí?"
I v elektronické modulaci hlasu zřejmě toho zbylo dost, co prozrazuje Eddieho hrůzu, protože instantní dryáda sebou lehce trhne a po až příliš krátké chvilce nabídne chatrnou lichotku: „Je to moc hezká barva."
„Moc hezká barva?" Barva by se v téhle chvíli neocitla zrovna příliš vysoko na Eddieho seznamu žádoucích tělesných vlastností, i kdyby neviděl všechno zeleně, jako že všechno zeleně vidí a asi už navždy vidět bude. „Moc hezká barva?"
Je to sytě, zářivě modrá."
No dobře. Sytě, zářivě modrá. Vzrušující. Budu odhánět nahý supermodelky dlouhou tyčí."
Slyxův dvojník, který hrál předtím satyra, zavrtí užasle hlavou. „To si nemyslím, poutníče. Když vás uvidí ženský, tak se z toho pozvrací, kamaráde." Žena napřáhne zaťatou pěst a Styx ucukne: „Nemlaťte mě zase, Odoová."
Bývalá nymfa pozdvihne obočí a nakročí směrem k němu.
Styx couvá s rukama zdviženýma v sebeobraně a přidá dojemné: „Prosím!"
Eddie si pořád prohlíží své tělo. Nezačíná být ani trochu přitažlivější. Namísto rukou má obrovská klepeta. „Jen se na mě podívejte. Vypadám jako obrovský sršní hnízdo s navěšenými údy. Mám místo rukou klepeta. Klepeta! Nic lepšího jste nesvedli? Tohle představuje vrchol, k němuž jste dospěli po staletích vědeckého pokroku tvořeného nejušlechtilejšími mozky, které Země dokázala nabídnout? Klepeta?"
„Podívejte, doktore, myslím, že zrovna vám bych to nemusela říkat, ale to, v čem se nacházíte, je naprosto exkluzivní technologický kousek. Umíte si představit, jak asi bylo složité propojit to všechno s těmi nejjemnějšími nervovými zakončeními, která reagují na sebemenší impulsy z vašich přeživších synapsí, abychom vám poskytli jisté zdání mobility? Abychom vám opět poskytli jistý život? Dovedete si vůbec představit, jaké máte štěstí?"
Štěstí? Panebože. Říká mu, že má štěstí. To už zachází příliš, přespříliš daleko. To už se Eddieho dotýká na nejcitlivějším místě, štěstí? Eddie?
„Štěstí," praská jeho reproduktor a veškerý smutek se v něm teď kumuluje k bodu výbuchu. „Vy mi říkáte, že mám štěstí? Vy si myslíte, že jsem šťastný?"
„Ano, máte štěstí. Určitě máte štěstí. Nechtěla bych se zaplétat do čísel ohledně neúspěšných pokusů, jimiž jsme prošli, než jsme se dostali do tohoto stádia, ale bylo jich hodně, pane. Hodně. A kdyby nebylo neúnavného odhodlám a vytrvalosti celé skupiny dobře motivovaných poutníků, kteří neměli v téhle ani v žádné blízké oblasti žádné vzdělání, byl byste dodnes jen hlava ve sklenici. Nechtěla bych zmiňovat slůvko ‚nevděk'..."
„Nevděk? Ó ne, já nejsem nevděčný. Já vám děkuju, děkuju, děkuju. Odedávna jsem chtěl vypadat jako geneticky zmutovaná brambora, kterou spolkla anakonda. Tento sen se mi vyplnil. Neumím si představit, proč jste se obtěžovali poctít touhle milostí moji skromnou osobu. Proč jste mě jednoduše nepřipojili k dětskýmu autíčku na baterie a nevrazili mi dálkový ovládání mezi zuby?"
„Vrátil byste se raději zpátky do sklenice? Opravdu to chcete? Dal byste přednost tomu, že strávíte zbytek věčnosti v podobě nepoživatelného chlebíčku z nočního bufetu?"
Zpátky do sklenice. To je pravda. Tohle ve skutečnosti je: přerostlý zavařený mořský hlemýžď. Eddie si povzdychne, což dopadne jako dlouhé elektronické zachroptění, a pokusí se položit si hlavu zpátky na operační stůl, představuje to

však příliš velké úsilí. Už si ulevil. „Máte pravdu. Oživili jste mě. Není vaší chybou, že vypadám jako pomačkaná vzducholoď. Je to jenom šok, to je všechno. Chci říct, jak jste mohli...? Všechno to přišlo tak náhle."
„To je pochopitelná reakce. Slabošská, ale pochopitelná. Teď bych chtěla vědět, jestli můžete pohnout i něčím jiným než krkem."
„Já pohnu sotva jím."
„Ano, v tom vás omezuje vaše helma. Zkuste něco velmi odlehlého. Třeba levou nohu."
Eddie zírá na své levé chodidlo. Je to obdélníkový kus kovu připojený k noze kotníkem z rypsové gumy. Pokouší se rozpomenout na postup, jakým se hýbe chodidlem, ale zdá se, že jde o složitou vzájemnou součinnost stahování a uvolňování svalstva v celé noze. Svalstva, které tam už není. „Je to zbytečný. Nemůžu ani..."
„Zkuste to!"
Soustředí se z plných sil. Cosi pocítí. Škubnutí. Noha se ale nehýbe. Snaží se s ní pohnout silou vůle. Žíly na čele se mu vyboulují. A dostává se mu odezvy. Silně pocítí pohyb. Ale noha se nepohne. Zvláštní. Matně si uvědomuje hlasitý nepříjemný zvuk. Jekot.
Mrskne očima ve směru vytí. Klepeto na pravé ruce se zakleslo Styxovi do rozkroku a nemilosrdně tam tiskne.
„Panebože! Já...," panikaří Eddie. Pokusí se svou pravu ruku uvolnit a ucítí, jak sebou trhne levé koleno. „Omlouvám se! Asi nedokážu...,"
„Zastavte tu bolest!" křičí Styx. „Zastavte tu bolest!"
Osloová zápasí s klepetem. „Má strašnou sílu!"
„Zastavte tu bolest! Svatá matko sedmibolestná, už to zastavte!"
Eddie se snaží soustředit. Snaží se vrátit k chybnému impulsu a nějakým způsobem ho zvrátit. „Jenom se všichni uklidněte. Nechte mě to vyzkoušet a..."
„Zabijte ho!" ječí Styx. „Pro lásku Boží! Zabijte toho hajzla, než mi je urve!"
A s obrovským úsilím vůle to Eddie dokáže. Pohne levou nohou v opačném směru a klepeta se prudce rozevřou. Styx se se strašlivým zaúpěním zhroutí na podlahu a něžně si hladí své naběhlé koule, jako by to byla čerstvě narozená dvojčátka.
Nachází se mimo zorné pole Eddieho, tiše vzlyká a Eddie se domnívá, že pravděpodobně bude prozatím lepší nepokoušet se o tak složitý manévr, aby se posadil. „Je v pořádku?"
„Neřekla bych." Osloová očima loupne po Styxovi. „Jste v pořádku, pane Styxi?"
„V pořádku? Jen se na ně podívejte. Vypadají jako dva přezrálý melouny. Zabijte toho hajzla. V každým případě ho zabijte."
Osloová se vrátí očima k Eddiemu. „Bude v pořádku."
„Skutečně?"
„Bude skoro stejně dobrý, jako by byl nový, jen co mu přestanou tak svítit. Takže, doktore Mortone. Zjevně tu máme pár drobných počátečních problémů s vašimi motorickými funkcemi."
„Ano, asi jste mě v tomhle ohledu špatně sdrátovali. Moje pravá ruka si například myslí, že je levá noha. To by se jistě dalo označit jako drobný počáteční problém."
„Nedělejte si s tím starosti. Musíte připustit jistou malou okrajovou chybovost. Ta mrňavá nervová zakončení vypadají všechna stejně. Budete se jen muset přeučit, jak máte používat své tělo."
„Jak dlouho to asi bude trvat?"
„S tím je lepší nespěchat." Osloová se dotkne ovladače mimo zorné pole Eddieho a operační stůl se pomocí servomotorů začne pomalu naklánět. „Dám vám na to tudíž celou hodinu."

19

Za necelé dvě hodiny už Eddie ovládá své nové reflexy s dostatečnou obratností, aby nepředstavoval akutní smrtelné nebezpečí pro každého člověka v okruhu třiceti metrů, a vynoří se z operačního sálu.
Pohybuje se s veškerou přesvědčivostí čerstvě zrozeného koloucha, který byl procpán mlýnkem na kávu a jehož pak znovu poskládal slepý hodinář s Parkinsonovou nemocí. Pravou nohu má přidrátovanou téměř
správně: koleno je ve skutečnosti loket, ale to je v celkové situaci jen drobné nedopatření. Zato zbytek...
Ta mrňavá nervová zakončení vypadají všechna stejně.
Jako by se učil chodit pozpátku po prstech s hlavou vraženou do zadku.
Musí se soustředit na ty nejjemnější detaily každého pohybu a nedůtklivá slečna Osloová nemá moc trpělivosti. Při sebemenším zaváhání ho popohání.
Ujde tak docela značný kus, než si všimne svého okolí.
Pokud si pamatuje, všechno vypadá stejně. Je to pochopitelně zelené, ale jinak naprosto stejné. Stejné chodby. Stejné dveře. Stejná světla nad hlavou. Není si jistý, co vlastně čekal. Nějakou změnu. Třeba jen dekoraci. Nové tvary. Patrný důkaz obrovského technologického pokroku. Třeba pohyblivé chodníky. Silová pole místo dveří. Ale ne. Interiér vypadá přesně stejně jako ve chvíli, kdy jej viděl naposledy.
Může být pravda, že byl pryč celá staletí?
Když se blíží k záhybu chodby, přichází proti nim zpoza rohu Styx. To je záhada, protože ho právě opustil na ošetřovně, kde dostal dávku sedativ, kňučel a na oteklých varlatech měl ledové obklady velikosti kokosových ořechů. Ale přesto je tady, kypící zdravím, volně si vykračuje, aniž by v jeho chůzi bylo vidět sebemenší náznak bolesti.
Eddie zmateně zvolá: „Styxi?" a muž se zastaví, aby se na něho podíval, a se vzrůstajícím úžasem si prohlíží jeho kovové tělo.

„Co jste sakra zač, poutníče?"
„Styxi? To jsem já. Nepamatujete se?"
„Ne. Ale odteďka si vás pamatovat budu, kamaráde. Vy jste určitě něčí noční můra. K čemu sloužíte? Ke strašení dětí?"
„Jak se mají vaše koule? Jsou už v pořádku?"
„Moje... koule?" Styx sklopí zrak ke svým slabinám a potom oči pomalu zvedne zpátky k Eddiemu. Vypadá, jako by se nemohl rozhodnout, jestli se má rozčilit, nebo se začít bát, nebo zareagovat nějak úplně jinak. Trochu taky působí dojmem, že by mu toto rozhodování mohlo zabrat celý zbytek dne. Eddie si skrz svou zelenkavou slizovitou clonu všimne, že Styx má uprostřed čela vytetované nebo snad vypálené obrovské písmeno B.
Rozpačité ticho přeruší podrážděně Osloová: „Pokračujte, pane Styxi." Musí to ale dvakrát zopakovat, aby Styxe vytrhla z jeho upřeného civění. „Pane Styxi!"
„Madam! Provedu, madam!" Styx naposled znechuceně zavrtí hlavou a odchází.
Eddie se za ním dívá: „Jáne..."
„Jsou to trubci."
„Trubci?"
„Trubci. Pěstují se rovnou v plně dospělé podobě..."
„Teorii znám. Ale trubcování bylo už dávno zakázáno jako kazová procedura. Nenašel se způsob, jak zabránit intelektuální degeneraci, prohlubující se s každou novou dávkou. Jak jste se s těmito zásadními závadami vypořádali?"
Osloová se otočí Styxovým směrem a Eddie se tedy s mimořádným úsilím také otočí a dívá se.
Styx stojí u dveří s nápisem „Sem". Tlačí se do nich, opírá se o ně značnou silou. Když se mu jednoznačně odmítnou podvolit, o několik kroků poodstoupí a vrhne se proti nim, přičemž chroptí bolestí z tvrdého nárazu. Ještě otřesený se zvedne na nohy, poodstoupí o pár kroků a vrhne se proti dveřím znovu s obnoveným elánem.
Osloová se otočí a odchází: „Nevypořádali."
Se vzrůstajícím obdivem pozoruje Eddie Styxův marný, ale neochabující boj s nepovolnými dveřmi. Ten muž zjevně nemá ani ponětí o kapitulaci. Pravda je, že stejně tak zjevně nemá ve své mentální výbavě sebemenší prostor pro laterální myšlení ani pro obyčejný rozum. Jeho neutuchající úpornost je přesto svým způsobem obdivuhodná.
Osloová vyštěkne ještě s větší netrpělivostí, než představuje její normu: „Doktore Mortone!" Odkudsi vytáhla hydraulický zdvižný vozík. „Už toho mám dost. Nastupte si na vozík."
Eddie se šourá k vidlici zdvižného mechanismu. „Neměli bychom mu pomoct?" Začínají v něm narůstat obavy ze Styxovy nezměrné houževnatosti, která zjevně vyústí v neodvratnou tělesnou úhonu.
„Pomoct mu, aby si otevřel dveře?"
„Krvácí, Osloová." Eddie opatrně nastoupí na vidlici vozíku.
„No a? Tak ať si krvácí. Je to jeho krev."
„On nekrvácí jenom trochu. Krev mu stříká z nosu i z uší. Pořádně."
„Je to trubec, Mortone. Když se rozbije, vypěstujeme si jiného." A tato necitelná poznámka se stala posledním vyjádřením k tématu. Osloová nastartovala motor vozíku a znepokojivou rychlostí odváží Eddieho pryč.
Spíš z podráždění a frustrace nad chladnokrevností Osloové než z nějakého upřímného pokusu vyrovnat si účty překřičí Eddie motor vozíku: „A nejmenuju se Morton!"
Osloová okamžitě a bez varování vozík zastaví. Eddie se musí zachytit klepety, aby nepřeplachtil chodbou. I tak se na vidlici nebezpečně zhoupne. Netuší, jak odolný je ochranný obličejový štít jeho helmy, nebo co by se stalo, kdyby se rozbil a zelená šlichta mu všechna vytekla na podlahu, ale rozhodně se necítí být připravený k tomu, aby to vyzkoušel. Všimne si, že pravým klepetem ohnul tyčku, za niž se zachytil, a se značným vypětím vůle se mu podaří stisk uvolnit.
Osloová přejde dopředu, aby se na něho podívala, a ve tváři se jí zrací bojovná grimasa: „Cože?"
„Už jsem vám to říkal. Nejmenuju se Morton. A nejsem žádý doktor."
„A kdo teda do prdele jste?" Aha. Ty nejrafinovanější otázky hned na začátek, co? Kdo vlastně ve skutečnosti je? Není tím, za koho jej považují, už dvakrát se přestěhoval. Měl by být Charles Percy Gordon, kterého omylem považují za doktora Mortona, jenže ani jím není. Je Eddie O'Hare, který se vydává za Charlese Percyho Gordona, jehož si jakýmsi způsobem spletli s doktorem Piersem Mortonem.
Otázka zní: kterou z těch person dokáže Eddie smysluplně udržet při životě?
Je teď v té situaci docela bezbranný. Většina jeho fungujících součástí pochází z lodní výbavy. Je v samé své existenci závislý na neutuchající dobré vůli někoho, kdo tady velí. To určitě není pozice, v níž by si mohl dovolit udělat nějakou chybu.
Eddie proto udělá to, co umí nejlíp. Eddie se sesype.
„Vlastně si nejsem tak úplně jistý, kdo určitě jsem, jenom chovám dost silné přesvědčení, že určitě nejsem doktor Morton." A protože to zní stejně beznadějně, jak ponuře beznadějné to ve skutečnosti také je, Eddie doplní ještě beznadějnější nemotornost: „...Asi." A jelikož Osloová si ponechá před svou odpovědí příliš dlouhou a příliš nepříjemnou odmlku, Eddie to ještě zhorší tím, že připojí na půl úst zamumlaný nesmysl: „...V mnoha ohledech."
Osloová vyčká, dokud Eddie zcela neutichne, potom mu přiloží dlaně z obou stran kolem helmy, jako by chtěla stisknout tváře: „Tak dobře, doktore Mortone. Chci, abyste mě teď pozorně poslouchal, protože je to velice důležité. Je to otázka života a smrti. Vedu vás představit jednomu člověku. Je to náš psychiatrický poradce. Jeho názor je velice důležitý. Tenhle člověk vás bude muset prohlásit za schopného práce, než vás budeme moci využít, doktore. Budete se proto muset pokusit chovat jako zdravý člověk. Jasný? A jestli začnete říkat, že jste někdo jiný, obzvláště někdo jiný, kdo si není úplně jistý, kdo tak úplně je, nedomnívám se, že by to mohlo projít jako přijatelná úroveň zdraví, dokonce ani v rámci naší mise." A zakončí svou tirádu krátkým sílícím popleskáním Eddieho po straně helmy, aby zdůraznila každičké slovo: „Vnímáte mne, doktore Mortone?"

Poslední plácnutí způsobí v prostoru kolem Eddieho hlavy výrazné a dezorientující začvachtání.
Ve chvíli, kdy ji ujistí: „Každé slovo, Osloová," vozík se dá opět do pohybu a míří k osobní tranzitní dráze.
Jejich cíl zjevně leží daleko. Buď to, nebo tranzitní systém funguje s nesmírně sníženou efektivitou. Nebo existuje ještě třetí alternativa: že nesnášenlivá, uzavřená mlčenlivost Osloové způsobuje, že se cesta zdá být nesnesitelně dlouhá.
Ať už je důvod jakýkoli, Eddie náhle zjišťuje, že má čas na přemýšlení, což jistě vůbec ničemu nepomůže.
Za posledních pár hodin na Eddieho dolehla spousta příšerných věcí. Nebo spíš si uvědomil, že na něho dolehla spousta příšerných věcí. Přišel například o většinu svého těla včetně těch nejoblíbenějších částí, jakými bylo srdce, plíce nebo penis. Je nejapně zadrátovaný do neodpustitelně ošklivého náhradního kovového těla, před kterým by s křikem prchla i jeho vlastní matka. Ztratil všechno, co kdy měl, nehledě na to, že přišel i o všechny lidi, které kdy znal, a zničehonic se ocitl o několik staletí od vlastního života. Ale ze všech tragédií, nesnází a nepříjemností mu největší utrpení působí ta zelenkavá šlichta. Vlastně ne šlichta sama: s životem ponořeným do lepkavého slizu se už smířil. Vadí mu ta vytrvalá zeleň. Zjišťuje, že si přeje víc než cokoli jiného, aby to nebyla právě zelená. Zjišťuje, že touží po nějakém technologickém zázraku, který by umožnil, aby tu zelenou šlichtu nahradila, řekněme, šlichta modrá. Nebo - mohl by si dovolit takto snít? - šlichta průzračná, bezbarvá.
Je zvláštní, že se v myšlenkách zabývá právě takovými depresivními tužbami. Existují přitom mnohem důležitější starosti, jimiž by se měl zabývat s větší naléhavostí. Snad je ta směšná fixace na konkrétní barevný odstín jeho nového monochromatického světa způsobem, jímž se Eddie brání připustit si naléhavější záležitosti.
Například jak se stalo, že se ocitl v tomhle stavu.
Nebo ještě naléhavěji: kdo nebo co ho do něj dostalo.
Zůstává však ve své maniakální posedlosti alternativně pigmentovanou šlichtou, dokud Osloová znovu nepromluví.
Vystoupili už mezitím z vozu tranzitní dráhy. Stojí u dveří. Osloová vyštěkne rozkaz: „Slezte z toho vozíku."
Eddie se soustředí na klepeta, jemně uvolní stisk a poměrně sličným pohybem sestoupí z vidlice. Téměř se nezapotácí.
Osloová ho opět popadne za helmu, otočí mu jí, aby se jí díval přímo do tváře, a vztekle šeptem zavrčí svou otázku: „Tak naposledy. Kdo jste?"
Eddie se nedomnívá, že by jeho helma byla určená k pootočení tak daleko do strany a bojuje se strašnou představou z nejhoršího snu, jak mu šlichta čůrkem vytéká z trhliny v krčním kloubu a on lapá po dechu jako odulá ryba vyhozená na břeh. „Jsem doktor Piers Morton."
Osloová se téměř usmívá: „A já vás velice ráda poznávám."
Přiloží dlaň k senzoru dveří a vejde do místnosti. Eddie vzdá zjišťování, jestli nemá narušenou helmu a vydá se za ní svým nejlepším pokusem o sebejistou chůzi.
Není to ani tak docela neúspěšné úsilí: téměř úplně mine rám dveří.
Za pracovním stolem sedí muž, pravděpodobně onen muž, na něhož musí Eddie zapůsobit svým mortonismem, a soustředí svou pozornost někam pod úroveň horní desky. Zjevně si jejich příchod uvědomuje, ale zdá se, že ho víc zajímá činnost pod stolem.
I když Osloová ví, že on ví, že je tady, a taky ví, že ví, že ona to ví, oznámí svou přítomnost oslovením: „Otče?"
Otec zvedne ukazováček, aniž by vzhlédl. Osloová se pokusí zabránit, aby jí unikl podrážděný povzdech, ale ve svém pokusu selže.
Otec promluví pod stolem: „Už skoro... téměř... ano... jen do toho, do toho... můžeš... Ano! Ach ano! Nádherný! Zaplať pámbu." Spokojeně si povzdychne a vzhlédne s blaženým úsměvem na tváři.
V tu chvíli Eddie pocítí mocný záchvěv v místech, kde míval srdce. On toho muže poznává. Otec Lewis. Přátelská tvář. Někdo, koho má Eddie skutečně rád. Pocit poněkud vybledne, když se Eddiemu vrátí paměť úplně a on si vzpomene, že ten dobrý otec se příliš nezajímá o něho, neboť si myslí, že Eddie je jakýsi ubermensch, co chrlí spoustu nesmyslů, a ultrapravicový fašistický nácek, nemilosrdný hajzl. Pocit pak zmizí úplně, když Eddiemu naskočí logické uvažování a uvědomí si, že vzhledem k uběhlým staletím to nemůže být týž muž, a při bližším pohledu - třebaže skrz zelenkavý rosol - jsou jeho rysy sice podobné, ale přece jen lehce zdeformované.
Tenhle muž je vzdáleným potomkem otce Lewise. Eddie byl současníkem jeho předků. Eddiemu ta myšlenka připadá zneklidňující, čas skutečně pokročil. Hodně. Ani on sám není zrovna skvěle uchovaná starožitnost.
Otec se odsune na židli od stolu a usměje se na Osloovou. „Takže jste přivedla našeho oživláka, Bernadetto?"
„Přesně tak. Otče Lewisi, seznamte se s doktorem Mortonem." Otočí se k Eddiemu a dodá se zaťatými zuby a úsměvem Barbie: „Doktor Piers Morton."
Otec předstoupí před pracovní stůl a podá mu ruku. Nastane krátká odmlka, dlouhá jako mezi dvěma kapkami z téměř nekapajícího kohoutku v temných ranních hodinách, během níž kněz i Eddie zírají na Eddieho nešťastná klepeta. Otec Lewis ale přeruší rozpaky tím, že nakonec vezme klepeto do ruky a srdečně s ním Eddiemu potřese. „Jak se máte, Piersi?"
Osloová drmolí s očividně neupřímným nadšením: „Má se výborně. Je to frajer. Je na tom mnohem líp, než jsme předpokládali v našich nejoptimističtějších předpokladech. Absolutně přijal celou situaci, je šťastný a těší se, že se pustí do díla, že ano? Doktore?" „Předpokládám, že umí mluvit sám, ne?"
„Umí mluvit, umí se pohybovat, pamatuje si své jméno - všechno. Můžeme už jít?"
„Můžete si říct, že jsem pedant, a dát mi koule do průvanu, Bernadetto, ale já bych to rád slyšel přímo od našeho pacienta." Lewis se nakloní k Eddiemu a usměje se s nacvičeným soucitem: „Jak se cítíte, doktore Mortone?"
Něco ve vroucím výrazu knězovy tváře nutí Eddieho říct mu pravdu. Něco neodolatelného.
Pokusí se přidržet verze Osloové. Pustí se do toho s radostným nadšením: „Cítím se naprosto..." Jenže se nedokáže setkat s knězovým zkoumavým pohledem. Sklopí oči i hlas. „Ne moc dobře, otče." Osloová se otočí a cosi nakopne.
Kněz účastně nakloní hlavu. „V jakém smyslu ‚ne moc dobře', doktore Mortone? Jak ‚ne moc dobře'?"

„No...," vcucne Eddie trochu šlichty. „Především si nemyslím, že bych byl doktor Morton."
Slyší, jak si Osloová popuzeně povzdychne a naříkavě zakňourá: „Neprosila jsem vás snad, abyste se o tom nezmiňoval?"
Eddie vzhlédne. Domnívá se, jen se domnívá, že vidí, jak knězi tuhne úsměv. Pokud však k tomu vůbec došlo, kněz se pohotově zotaví a jeho hlas dál kvílí chápavým tenorem: „Dobře. Jestliže nejste doktor Morton, kdo potom jste?"
„Já jsem..." Kdo? Co je zač? Eddie O'Hare, prvotřídní, dokonale netalentovaný černý pasažér? Tak zpátky do zavařovačky, ztroskotance. „Já jsem..." Kdo tedy? Charles Percy Gordon, beznadějný prvotřídní pitomec? Ach ano, pravděpodobně zoufale potřebují právě jeho nebezpečné šílenství. Tak ale kdo? Kdo? „Já jsem... To je složité."
Kněz očima loupne po Osloové a pak se vrátí k Eddiemu. „Je to složité? Jak složitá může být otázka: ‚Kdo jste?' Co myslíte?"
Eddie si přeje, aby dokázal potlačit stupidní nutkání povědět pravdu. Jeho dosavadní zkušenost nezvratně ukazuje, že říkat pravdu s sebou nese problémy. Vždycky. Pavučina, do níž se Eddie chytá, je vždycky utkána z pravdy. „Podívejte, já jsem..., těch posledních pár hodin bylo dost pekelných. Potřebuju se trochu nadechnout."
„Na takové ukňourané potrhlé nesmysly nemáme čas!" praští do čehosi Osloová s pořádným vztekem. „Musíte se z toho.., ať už je to, co je to,... okamžitě dostat!"
Kněz pozvedne smířlivě ruku. „Bernie, Bernie, Bernie. Zkuste si to trochu představit. Ten ubožák právě povstal z chemicky vyvolaného dlouhodobého komatu, které trvalo několik generací, aby zjistil, že mu zbylo méně tělesných částí než vykuchanému měkkýši. Myslím, že se nemůžeme divit, že je trochu popletený. Co říkáte?"
„Na druhou stranu musíme zvážit skutečnost, která je čím dál pravděpodobnější, totiž že jeho mozek je už navždy zavařený a že bychom možná mohli očekávat víc rozumu od vykuchaného měkkýše."
Otec Lewis se opře zadkem o desku pracovního stolu a založí si paže. „Než se ale uchýlíme k téhle poněkud... defétistické diagnóze, myslím, že bychom měli zkusit trošku duchovního a filosofického vedení, ne?"
„Duchovního a filosofického vedení? Od mužskýho, který instaluje špionážní kamery, aby šmíroval ženský při svlékání?" Osloová informované pokývne směrem k monitoru ukrytému pod stolem.
Knězův klidný úsměv se ani nezachvěje. „Všude jsou duše, které potřebují spásu, Bernadetto." Zvedne se a vyprovází je ke dveřím. „Dokonce i v dámských sprchách."

20

Eddie netuší, kam mají namířeno, a musí se těžce soustředit na každý sebenepatrnější detail veškerých svých pohybů. Nicméně se mu podaří najít kousek duševního prostoru, aby mohl přemýšlet o svých společnících. Kněz cvrliká předvídatelné otřepané fráze o tom, jak by Eddie toho neměl očekávat příliš mnoho v příliš krátké době, jak se mu propojí místa v paměti, až k tomu nadejde čas, jak se mu pohyb stane druhou přirozeností: nic, co by vyžadovalo příliš mnoho pozornosti nebo reakci, kromě trochy souhlasného mručení a občasného, i když brutálně obtížného přikývnutí.
Má stejně zvláštní přízvuk jako Bernadetta Osloová: podivně protahované samohlásky a ostrá, výrazná „t" a „k", která tvoří z většiny vět staccatový kulomet. Eddie si představuje, že se ten přízvuk asi rozmohl na celé lodi. A jelikož má Eddie chameleónský charakter, bezpochyby mu záhy rovněž propadne, pokud mu něco takového elektronické hlasivky dovolí.
Osloová s Lewisem jsou si také znepokojivě podobní v některý rysech tváře. Hlavně kolem nosu a vysedlými lícními kostmi. Je to divné, protože mengeleovský genetický diverzifikační program dávno zesnulého pana Gordona byl navržen tak, aby takové vedlejší efekty pohlavních spojení v uzavřené skupině nedopustil. Jenže program měl na druhou stranu fungovat pouze v horizontu tří generací, přinejhorším pěti. Je pravděpodobně zcela nevyhnutelné, že jisté dominantní vlastnosti nakonec během - kolika? - přinejmenším deseti generací převáží.
Díky bohu zde není žádná známka - alespoň u těchto dvou - vrozené stupidity. Oba vypadají chytře a zaujatě. A třebaže o otcově morálce mohou panovat jisté pochybnosti - je jisté, že Osloová pouze žertovala o skrytých kamerách? -, nepostrádá sebedůvěru a bystrý úsudek.
Proč zde tedy není vidět žádný technický pokrok? Každý člověk, který by od šestnáctého století dál prospal sto nebo více let, by se probudil do nevysvětlitelného nového světa. Tady nevyměnili ani směrové ukazatele.
A z tohoto postřehu ihned vyplývá další. Většina oficiálních ukazatelů, které jsou na dohled, má na sobě logo s názvem rakety. Eddie byl jistě pod silným vlivem drog a v umělé realitě, ale netvářila se snad nymfa se satyrem překvapeně nad názvem Výkvět vůle?
Osloová s otcem Lewisem se zastavili a Lewis se dívá na Eddieho nevraživě, jako by od něho očekával nějakou reakci. Eddie vyzkouší nejednoznačné zachrchlání: „Umhm?"
Lewis si povzdychne a zopakuje svá slova: „Říkal jsem, že to pro vás možná je nepříjemná zkušenost, ale domnívám se, že byste se jí měl postavit tváří v tvář. Stojíme u místnosti, v níž jste strávil většinu z těch desetiletí, kdy jste nebyl mezi námi. Myslím, že by vám to mohlo pomoci přijmout svůj... status, když to uvidíte na vlastní oči. Jste na to připravený?"
Eddie pohlédne na nápis nade dveřmi. SKLADIŠTĚ SUSPENDOVANÉHO PERSONÁLU. Nádherné. Mohlo by to snad být chladnější, kliničtější nebo neosobnější? Rozmýšlí se, že by přikývl, potom si to ale rozmyslí: „Jsem připravený, otče."
Lewis udeří dlaní do senzoru dveří a vstoupí do potemnělé místnosti.
Jakmile si Eddieho oči zvyknou, uvědomí si, že místnost prostupuje podivné, neskutečné světlo. Eddiemu pochopitelně připadá jako sytě zelené, ale pravděpodobně je spíš modré.
Někdo cvakne vypínačem a ostré spodní světlo ozáří polici s řadou obrovských, válcovitých a nahoře zakulacených sklenic. Na první pohled je jich něco přes dvacet. Na dalších stěnách mohou být ale další police.

Sklenice jsou naplněné barevnou tekutinou - tentokrát téměř jistě zelenou.
A ve sklenicích jsou hlavy. ,
Lidské hlavy.
Není to zrovna místnost, kterou byste chtěli navštívit před opulentní večeří. Ani před spaním. Na rovinu řečeno, vlastně nikdy.
Hlavy plovou v tekutině, každá je spojena se stočenou páteří, vybíhající do špičky ke dnu sklenice.
Ve tvářích se zračí cosi zvláštního... ty výrazy. Nevypadají, jak si Eddie představoval, jako medicínské preparáty nebo mrtvoly určené k pitvě. Vypadají nějak skutečněji, méně voskově. Vypadají jako živé. A všechny mají stejný výraz. Kde ten pohled už viděl? Ten nešťastný úsměv? Někde...
A do mozku se mu ten obraz prodere. Muž vyhozený na ulici z obrovské výšky. Harry? Ne. Harrison. Harrison Dopple. Výraz: šklebivé překvapení.
Všichni vypadají překvapeně. Napjaté úsměvy v zelenkavém slizovitém přísvitu.
Lewis promluví: „Takhle jste vypadal i vy."
Eddie je za to vytržení ze vzpomínek vděčný a šourá se dál.
Lewis mu ukazuje na prázdnou sklenici. Několik sklenic okolo je také prázdných. „Vidíte?" řekne.
Prázdná sklenice, kterou mu ukazuje, skutečně nese nálepku „Dr. Piers Morton". Jako by to nebyl dostatečný důkaz, Lewis přejede po úhledném štítku dlaní a počítačový hlas potvrdí: „Dr. Piers Morton". Načež začne vypočítávat jeho kvalifikaci a pracovní zásluhy.
Eddie si prohlíží další prázdné sklenice v okolí. Většinou to jsou doktoři. Dokonce je zde několik dalších doktorů Mortonů s různými křestními jmény. Chtěl by se zeptat, co se stalo s nimi, ale má silné podezření, že to dobře ví. Že všichni selhali při pokusech o resuscitaci, že šlo o potenciální nájemníky, v Eddieho ošklivé tělesné schránce, neuspěli. Což by vysvětlovalo, proč ho Osloová považuje za „šťastného".
A potom spatří další sklenici, obydlenou sklenici zastrčenou za své předchozí bydliště. Je na ní nálepka „Komunitni plánovač Charles Perry Gordon". A hlava uvnitř je postižená onou nikoli nezbytnou mužskou plešatostí. Tohle je skutečný doktor Morton.
Eddie by si to měl nechat pro sebe, ale mozek má pořád ještě propláchnutý sedativy a je tím objevem, oním prvním setkáním s konkrétním důkazem své někdejší existence, nanejvýš vzrušený: „Tady! To jsem já!"
Pokusí se ukázat na sklenici, ale provede to svým přirozeným instinktem, a tak místo pozvednutí paže jeho mozek vyšle signály, které mu vyhodí levé koleno prudce do vzduchu a pravá noha se mu ohne téměř do pravého úhlu. A touto neohrabanou kombinací pohybů zahájí své vrávorání směrem ke sklenicím.
Bojuje s rovnováhou, snaží se naklánět různé části těla do opačných směrů, zabránit nepředstavitelné, nepopsatelné kolizi, ale dokáže toho jen velmi málo a je příliš pozdě, a tak, se strašlivou nevyhnutelností, se pomalu vychýlí přes kritický bod, za nímž už není návratu, a upadne mezi bezmocné hlavy v nádobách.
Když otevře oči, ostatky několika někdejších členů posádky, kteří přebývali ve sklenicích, se kutálejí po podlaze a pořád si uchovávají teď již zcela adekvátní výraz šoku.
Nádoby jsou naštěstí natolik pevné, že pád vydržely.
„Promiňte." Eddie se uklidňuje a snaží se dostat na nohy. „Promiňte. Rozrušilo mě to. Tam," ukazuje nemotorně, ale s mnohem menší destruktivností. „To jsem já, tamhle."
Osloová s Lewisem se oba skloní nad sklenicí a zírají na ni, ale podle všeho jim to nedochází.
„Komunitni plánovač Gordon. To je ono. To je moje sklenice."
Aniž by se napřímila, Osloová k němu otočí hlavu: „Vy se opravdu
nedáváte do pořádku dvakrát skvěle, že ne?" Učitelským ukazováčkem namíří na prázdnou sklenici: „Tohle jste vy..."
Stejně pomalým, přehnaným gestem ukáže na sklenici s Gordonovým jménem: „V téhle sklenici je něčí hlava. Chápete ten rozdíl? Hlava... žádná hlava? Prázdná... plná? Vy... Gordon?"
„Říkám vám, že to je moje jméno! Dali na sklenice špatně štítky."
Lewis zavře pevně oči. „Dali na sklenice špatně štítky?"
Osloová trvá na svém: „To není možné." Zní to ale nepříliš přesvědčivě.
Lewis oči opět otevře. „Není to možné? Bernadetto, když si uvědomíte, že průměrný člen posádky na téhle misi by se musel několik století pořádně biflovat, aby si vydobyl zařazení do duševní kategorie ‚idiot', považoval bych za velmi obtížné nevzít Piersovu teorii v úvahu."
„Charlesovu," opraví ho Eddie zbytečně. „Říkám vám, že se ve skutečnosti jmenuji Charles."
Osloová ho popadne svým oblíbeným způsobem oběma rukama po stranách helmy. Jistá část Eddieho, která už pravděpodobně nemůže existovat, to začíná považovat za příjemné. „Podívejte, pokuste se si to v té své šlichtě srovnat: jestli nejste doktor Piers Morton, znamená to jít zpátky do sklenice, jasný?"
Zpátky do sklenice? Eddie se podívá na řadu civících, rozšklebených hlav. „To byste neudělali. To by byla vražda."
Byla by to vražda? Můžete čistě technicky zavraždit hlavu s páteří? „...Nebo tak něco."
„My nepotřebujeme nějakého nicotného komunitního plánovače," a v jejích ústech zní označení té profese jako ještě sprostější slovo, než jak vždycky znělo Eddiemu. „Potřebujeme doktora. Potřebujeme doktora Mortona. Jsou lidé, hodně lidí, kteří nechtějí ani jeho. Lidé, kteří si myslí, že je omyl vracet kohokoli z vás. Tak si to teď opravdu pořádně rozmyslete. Opravdu pořádně. Jste doktor Morton, nebo se hodláte opět vřadit mezi zavařeniny?"
Eddie nemůže mít v ústech sucho. Je to jen takový pocit. Opět se nechal unést a udělal něco po pravdě. Pravda nebývá tou nejlepší zbraní, když je člověk účetním ve světě bez peněz, kde předstírá, že je inženýr společenských věd, a když přitom jeho přežití závisí na tom, aby byl doktor.
Otec si povzdychne s ošklivou kadencí definitivního ortelu: „Myslím, že si všichni uvědomujeme, že se chytáte

posledního stébla, Bernadetto. Tady náš přítel není dobrý doktor. Těžko by to mohlo být zřejmější. Vím, že to je rozčarování. Může se dokonce ukázat, že to pro nás všechny bude znamenat smrtelné rozčarování. Přesto ale nemá smysl, abyste se snažila vzkřísit mrtvého koně bičováním. Naší hlavní prioritou musí být správné naložení tady s..., říkal jste, že se jmenujete Charles? ...správné naložení tady s Charlesem, ne? Budeme ho muset zkusit nějakým způsobem vypáčit z té schránky, aniž bychom mu potrhali citlivá nervová zakončení nebo přetrhli křehkou, choulostivou míchu."
Vyhlídka na strávení zbytku života v modré kovové schránce Hupity Dupityho a věčné srkání zeleného rosolu náhle už Eddiemu nepřipadá jako tak špatná volba. „Moment - všechno se mi to vrací - lékařská fakulta... rande se sestřičkami... zábavné kanadské žertíky s mrtvolami. Ano: já jsem doktor Morton! Asi jsem musel dostat ránu palicí do hlavy - nebo spíš ránu do celého zbytku těla, a tak mě to na chvíli celého popletlo."
Lewis se usměje s hadí zdvořilostí: „Promiňte, Charlesi..."
„Piers! Jmenuju se Piers! Podejte mi stetoskop! Podejte mi deset kubíků anbulistního adrenalinu! Kde je ten vozík s pacientem!? Hejbněte kostrou, lidi!"
Osloová Eddieho přeruší dřív, než mu dojdou všechna špatně zapamatovaná klišé z televizních seriálů z nemocničního prostředí: „Řekněme si to natvrdo, otče Lewisi: Piers nebo Charles, nebo co je to za pitomce, právě přežil operaci, během níž jsme ho napojili do tohoto kompletu. Jaké reálné vyhlídky máme, že se nám tohoto malého zázraku ještě někdy podaří dosáhnout?"
„Řekl bych, že to bude někde kolem nuly."
„Kolikátý je to pokus? Patnáctý?"
„Sedmnáctý. Jednadvacátý, pokud budete počítat nezdařené pokusy na opicích."
„Já tvrdím, že tenhle člověk je doktor Morton."
„Jsem! Opravdu!"
Lewis zavrtí hlavou. „Chápu vaše zklamání, Bernadetto. Jistě jsme v zoufalé situaci a žádná sebenepatrnější pomoc nemůže uškodit, ale...
„Já mohu pomoci. Jsem si jistý, že mohu hodně pomoci. Stačí mi říct, v čem je problém."
Lewis se usměje staženým úsměvem, jako by uděloval poslední pomazání. „Je mi to opravdu líto, Charlesi. Dospěli jsme do krize. V této chvíli potřebujeme v misi někoho s jistými tajemnými schopnostmi, které již dlouho postrádáme."
„S lékařskými schopnostmi?"
„Mnohem tajemnějšími než něco takového. Potřebujeme člověka, který by dokázal rozluštit hieroglyfické čmáranice, jimiž byli Originálové zvyklí zaznamenávat data."
„Hieroglyfické čmáranice?" Eddie se snaží odvrátit pohled od sklenic. Jaké hieroglyfické čmáranice? „Proč by měl doktor umět luštit hieroglyfy?"
Osloová s Lewisem teď vypadají ustaraně. Kněz mu odpoví: „Doufali jsme, že starodávné lékařské učení zahrnovalo i výuku těchto zašlých tajemných nauk."
Že by mluvili o latině? Nebo o klasické řečtině? Mohla by snad Eddieho existence opravdu záviset na těch mrtvých středomořských jazycích, které tolik nenáviděl?
„Mohl bych to vidět? Máte nějakou ukázku těch hieroglyfů?"
„Inu... ano." Lewis máchne paží směrem ke dveřím. „Jsou všude."
Eddie pohlédne na dveře. Je to obyčejný nouzový východ. Ale žádné divné symboly nejsou ani na něm, ani nikde kolem. Pomalu mu začíná docházet, že Lewis neukazuje na nic tajemnějšího a záhadnějšího než na nápis přímo na dveřích. Na dvanáct velkých písmen, která tvoří slova „Nouzový východ".
Nějakým záhadným způsobem ztratila posádka Výkvětu vůle během generací schopnost číst.

21

„Mluvíte o tom nápisu na dveřích, ano?"
Lewis přikývne.
„Na tom nápisu stojí: ‚Nouzový východ'."
Lewis s Osloovou si vymění kradmé pohledy. „Chcete mi říct," přikročí k němu Lewis, „že ty symboly dokážete rozluštit?"
„Ano."
„Lže," vloží se do toho chladně Osloová, ale v jejím hlase je náznak toho, že touží po nesouhlasu. „Pochopitelně, že lže. Nechce zpátky do sklenice."
„Samozřejmě, že nechci...," Eddie se to ani nedokáže přimět vyslovit. „Samozřejmě, že chci žít. Ale nelžu. Číst umím."
Eddie se horečně rozhlíží po místnosti. „Vidíte támhleten nápis nad reproduktorem? Stojí tam: ‚Lodní rozhlas'. A tady nad klávesnicí: ‚Teplotní anulace'." Ale zdá se, že to Osloovou s Lewisem nepřesvědčilo. To je šílené. Jak může člověk dokázat, že umí číst, dvěma analfabetům?"
Lewis dostane nápad. „Tak dobře." Otočí se a vybere si jednu ze sklenic: „Kdo je tohle?" Eddie přečte štítek.
Lewis přes něj přejede dlaní a počítač potvrdí to, co přetlumočil Eddie.
Osloovou je těžké přesvědčit. Třeba Eddie nájemníka sklenice poznal nebo se hlava podobá někomu, s kým se Eddie kdysi znal. Přinutí je, aby proceduru desetkrát zopakovali, dokud ani Lewis není víc než spokojený. „To stačí, Bernadetto. Umí to."
„Budu tedy žít, nebo co? Žádný spěch. Jen bych rád věděl, co si sbalit s sebou na příštích padesát let. Budu potřebovat ponožky, nebo ne?"

Lewis odpoví nepříliš povzbudivě: „Prozatím vás necháme v tom kompletu, prozatím."
Osloová se zeptá: „Myslíte, že bychom se měli přesto pokusit představit ho jako doktora Mortona?"
Lewis přikývne: „Domnívám se, že by mohlo být snazší prodat oné - ehm - odpadlické frakci doktora Mortona než jakéhosi Charlese, agenta s teplou vodou."
Eddie chce už už protestovat, že komunitní plánovač byla vlastně důležitá funkce, ne-li přímo životní poslání, ale zarazí se včas. Zdá se, že plánování v téhle misi nedospělo k nějakým obzvlášť zdařilým výsledkům. Rozhodně by mu nechtěl přikládat nepřiměřenou váhu.
Osloová ho odhaduje pohledem. „Jste ochoten to podstoupit? I kdybyste byl skutečný doktor Morton, nebude to žádná lehká procházka."
„Já jsem skutečný doktor Morton."
Osloová se téměř usmívá: „Určitě má v sobě mortonovské rysy."
„Já jsem přímo doktor Morton. Překypuji mortonovstvím."
„Tak dobře," poplácá ho Lewis po kovovém rameni, „vítejte na palubě, doktore. Svolám okamžitě plánovací zasedání. Je načase, abyste se seznámil s ostatními Rodiči Poutníků. Bernadetto, mohla byste ho odvést do zasedací místnosti plánovací komise číslo jedna, aniž byste přitom zdemolovali nějakou palubu?" Osloová přikývne. „Vydláždím vám cestičku, Piersi. Promluvíme si trochu, ne? S vámi se setkáme v patnáct nula nula." Lewis je opustí.
Osloová si prohlíží Eddieho zkoumavým pohledem. Eddie se zeptá: „Co je?"
„Nechápu vás, pane. Když jste přišel... no, vypadal jste tak... tak hloupě, řekla bych."
„Díky."
„A přitom dokážete rozluštit hieroglyfy. Kde jste takové dovednosti získal?"
Tohle je ožehavá půda. V Eddieho zájmu je budovat si výjimečnou hodnotu. Jestliže přijdou na to, že téměř každá z těch hlav umí skoro určitě číst, a to dokonce oproti Eddiemu v několika jazycích a bezpochyby mnohokrát rychleji, už jim nebude připadat jako bůhvíjaká výhra. A třebaže je Eddie pravděpodobně tím nejhorším lhářem v celém známém vesmíru, dozajista potřebuje veškerou možnou pomoc.
Pokusí se pokrčit rameny, ale to je pro jeho schránku příliš jemný pohyb, a tak začne mávat rukama. „Absolvoval jsem čtení. Na Oxfordu jsem měl dvojitou jedničku. Ze čtení a psaní. S červeným diplomem." „Psaní?"
„Ano. Nerad se chlubím, ale opravdu umím ty klikaté hieroglyfy i vytvořit."
Zdá se, že Osloovou to nezaujalo. Vůbec ji to nezaujalo. Dívá se na něho, jako by byl něco odporného, co si právě vyšťourala z nosu a co tam nemělo co dělat. Něco s ektodermální kostrou a křivýma nohama. A s prvotřídním opovržením ho uzemní: „K jakému užitku taková pitomost je?" A má pravdu, říká si Eddie. Mohl by docela dobře být po stovky světelných let jediné živé stvoření, které by si mohlo přečíst to, co napsalo. Osloová vzdá čekání na Eddieho odpověď, otočí se a zamíří ke dveřím. Eddie se vydá za ní, ale jedno ze jmen na prázdných sklenicích mu padne do oka. Jméno, které je mu povědomé. Povědomé, ale nikoli v příjemném smyslu slova. Paulo San Pablos. Zkoumá cáry své nehotové paměti, ale nic nenachází. Potřebuje nějakou nápovědu. Poznal by to jméno, kdyby prohrabal truhlu s jeho osobními věcmi. Nebo spíš by poznal ty ponožky.

22

Cesta tranzitní dráhou opět trvá nevysvětlitelně dlouho.
Slečna Osloová samozřejmě není právě fanaticky oddaná fanynka nezávazné společenské konverzace a Eddieho dotazy ohledně složení plánovací komise, jejích jednotlivých členů a jejích frakcí (což zní Eddiemu znepokojivě) se setkávají s odmítavým mručením, krčením ramen a poznámkami: „Však už brzy uvidíte." Což zrovna nepomáhá, aby čas bůhvíjak ubíhal. I tak se ale zdá, že cesta trvá dvakrát tak dlouho, než by měla.
Eddieho mentální mapa lodní topografie nebyla nikdy příliš dokonalá, ale přesto se snaží sledovat, kudy vůz jede. Pokud ho zdání neklame, vše objíždí obrovským obloukem; jezdí sem a tam, vrací se několikrát po stejné trase. Docela zbytečně. Pokud se ovšem dramaticky nezměnilo dispoziční uspořádání celé lodi.
Ale proč by někdo měnil dispoziční uspořádání lodi a nezměnil přímo cestu hlavní dopravní tepny vedoucí napříč?
Už se chystá zeptat Osloové, jestli neví o nějakých vnitřních strukturálních změnách, když v tu chvíli vůz do čehosi naboural, což způsobí, že se mu doslova přetrhne nit myšlenek.
Vůz se nakloní, ozve se strašlivé zaskřípění a děsivé úpění krouceného kovu, a než zhasnou světla, Eddie ještě stačí zachytit pohledem, jak Osloová sahá po záchranném postroji a uvazuje si nohu k opěradlu sedadla. Potom už se ale Eddie řítí přes celou délku vozu. Eddie se sám neumí přikšírovat. Dokonce ani není schopný přimět své tělo k nezbytným reakcím, které by je dokázaly včas chránit před nárazem. Náraz však nečeká a dopadne tvrdě, kov na nepoddajný kov, a Eddie se odrazí až na opačný konec vozu s takovou silou, že se mu podaří roztřískat několik sedadel. Po celou tu dobu myslí na svůj rosol, aby se mu nerozbila helma, aby sliz zůstal uvnitř, i když nemá sebemenší představu, co by se stalo, kdyby mu opravdu vytekl.
Dopadne s posledním skřípavým zvukem a modlí se, aby to skřípání pocházelo z nějaké součástky ve voze a ne z nějakého jeho orgánu, který nedokáže cítit, nebo, prosím, panebože, z jeho helmy nebo z pečetě na jeho helmě nebo z bezpečnostního hledí. Ticho nastane náhle a je ohlušující. Pak přijde další hrůzyplné skřípění týraného kovu. A další ticho.
Potom uslyší Osloovou: „Jste v pořádku?" Eddie si myslí, že ano. „Myslím, že ano." Je v pořádku ona? „A vy?"
„Je mi fajn. Jenom chvilku vydržte. Bude to dobré." Dobré? Vysokorychlostní transportní vůz byl právě zasažen něčím zevnitř lodi. Doprava probíhá uvnitř lodi. Chráněná desítkami vrstev lodního trupu. Co mohlo způsobit takovou nehodu? Něco velmi zlého, to je jisté. Něco velkého a zlého. Nic, co by mohlo spadat do kategorie „v pořádku" nebo

někam do její blízkosti.
„Co se stalo?"
„Nedělejte si starosti. Stává se to často." „Stává se to často?"
„Bude to v pořádku. Za minutku budeme zpátky na trati." A na ta slova se neklidně rozsvítí nouzová světla. Eddie se válí ve změti zpřelámaného železa a roztrhaných látek. Rozhlíží se kolem sebe po nějaké zrcadlové ploše a náhle si uvědomí, že se ještě neviděl v zrcadle, což mu připadá jako divné opomenutí. Netuší, jak vypadá jeho helma zvenčí. Svými mrtvými klepety ani nedokáže nahmatat její tvar. Snad se té konfrontaci se svou tělesnou podobou podvědomě vyhýbal. Možná je to nějaká forma popírání vlastní existence. S námahou se vztyčí.
Vůz je vykloněný asi dvacet stupňů ze své horizontální osy. Osloová je pořád ještě přikšírovaná, a tak Eddiemu připadá, že přikšírovat se je pravděpodobně moudrá věc. Najde si opěradlo sedadla, které dosud nezničil, a zlehka se zaklesne klepety za kovové madlo v horní části. Zvolá: „Vidíte dobře na mou helmu?"
„Co jestli vidím?"
„Mám v pořádku helmu?"
„Helmu?"
„Je v pořádku?"
„Helmu máte na hlavě."
„Je tedy nepoškozená?"
„Nepoškozená?"
„Není prasklá nebo něco takového? Nevytéká mi z ní rosol? Mám všechnu tu šlichtu pořád pohromadě?"
„Helma je v pořádku. Musím ale říct, že se velmi obávám o hlavu, která je uvnitř."
Eddie přemítá o možnosti, že by se pokusil přejet si jedním ze svých klepet přes hledí, aby zjistil, jestli zůstane suché, ale nakonec se rozhodne to nedělat. Není připravený riskovat špatný odhad potřebné síly na tento manévr a skončit tak, že by si propíchl helmu vlastním neohrabaným pařátem.
Nit, na níž visí jeho život, mu nyní připadá strašně tenká; je zcela závislý na svém vypůjčeném kovovém těle a na nenáviděné, ale přesto drahocenné rosolovité šlichtě.
Ozve se další mohutné zaskřípění kovu a vůz sebou opět škubne. Zdá se, že je neporušený a ve vodorovné poloze. Světla se opět rozsvítí. Ozve se táhlé zakňučení, motory tranzitní dráhy opět naskočí a náhle se dají do pohybu.
Eddie nechce být v pohybu. Chce z vozu okamžitě vystoupit. Uvolní sevření držadla na opěradle sedadla a vydá se kolébavou chůzí k záchranné brzdě.
„Co to děláte?"
„Jdu ten zatracený vůz zastavit."
„Proč?"
„Proč? Právě nás potkala nehoda, proti níž vypadá Hindenburgovo fiasko jako škrábnutej nárazník. Vy si myslíte, že je tahle věc bezpečná?"
„Doveze nás tam."
„Jak to můžete vědět?"
„Už jsem vám to řekla: tohle se stává často."
„Což je skvělý důvod pro to, abychom odtud vypadli."
„Netýká se to jen tranzitní dráhy. Týká se to celé lodi. Stává se to úplně všude."
„Stává se to po celé lodi? Tak to vám povím, Bernadetto, že by se to nemělo stávat po celé lodi. To by se nemělo stávat vůbec."
„To víme. Říkala jsem vám, že máme problémy."
„Ale proč? Co je to? V čem tkví příčina?"
„Domníváme se, že jde o strukturální poškození způsobené nehodou."
Nehodou? „Loď měla nehodu?"
„No, jednou jsme měli velkou nehodu."

23

Eddie má s celým svým zbývajícím tělem pouze jediný velký spojovací bod: kloub mezi hlavou a páteří. Krk. A ten ho strašlivě bolí. Náraz vozu tranzitní dráhy mu způsobil jediné zranění, které mohl utrpět: hyperflexi krku.
Bolest spojená s paličatým odmítáním Osloové jakkoli osvětlit charakter „nehody" způsobila, že Eddie dorazil do zasedací místnosti plánovací komise číslo jedna v ohavné náladě. Není tudíž připravený na citový náraz, který mu připraví pouhý pohled do místnosti.
Zasedací místnost plánovací komise číslo jedna.
Schůzovní místo Rodičů Poutníků.
Je to jeho první skutečné setkání s jeho někdejším životem. Místnost se zjevně v průběhu věků nijak nezměnila. Stůl z leštěného dřeva, židle i koženými opěradly, všechno vypadá, jako by to právě vybalili z dodávky. Na všech místech jsou připravené tytéž žluté poznámkové bloky, tytéž ostrouhané tužky. Proč? Zachovávání zastaralého rituálu, říká si Eddie. Schopnost zaznamenávat tužkami do bloků smysluplné poznámky musela vymizet už strašně dávno. Kultura neztratí schopnost číst a psát přes noc.
Otec Lewis povstane, aby ho přivítal.
Eddie se rozhlédne kolem stolu. Komisi tvoří jen hrstka lidí, přitom to bývaly desítky. Možná je to pouze mimořádné zasedání. Snad jsou ostatní sekční vedoucí zaneprázdnění někde jinde a pokoušejí se opravit škody způsobené

nehodou.
Druhá alternativa je naprosto nemyslitelná. Že by to mohli být všichni z vedení, kteří zůstali naživu.
Otec Lewis ho představí. Je to velice oslavná tiráda. Eddie by byl rád, kdyby to tolik nepřeháněl. Aby vyhověl tomu obrazu, musel by mít mozek Alberta Einsteina, hlas Franka Sinatry a taneční schopnosti Margot Fonteynové.
Potom mu Lewis začne představovat jednotlivé Rodiče. Jako první mu představí ženu. Eddieho opět popíchne pocit, že ji odněkud zná. Ale vzpomínka nenaskočí, dokud Lewis neřekne její jméno. „A toto je naše vědecká sekční vedoucí Trinity Pecková..." Zbytek představování se utopí v Eddieho filmu s erotickou koupelí, který mu v duchu naskočí, doprovozený záplavou čichové vzpomínky na karbolové mýdlo. Pecková. Jezábel Pecková. Poprvé ve své nové existenci Eddie zažívá něco, co se podobá štěstí.
A tato žena je jejím vzdáleným potomkem. Podobnost je to úžasná. Má vystouplé lícní kosti a podobný nos jako zbytek současné posádky. Má ale ony povědomě záhadné rty: tenké, a přesto plné. Má soudcovsky zdvižené pravé obočí. Má černé vlasy. Černé jako Stalinova duše.
Vlasy má stažené dozadu a spletené do jakéhosi zvláštního účesu složeného ze čtyř trojúhelníků: jednoho vzadu, dvou po stranách a jednoho nahoře; ten se podobá antireflexnímu filtru na počítačovém monitoru. Klobouk je také černý, stejně jako nepohodlně těžké vlněné šaty vlnící se jí volně kolem těla. Jediná barva, kterou na ní lze zahlédnout, je náznak jakési bílé jarmulky ukryté ve stínech konstrukce na hlavě. Eddiemu připomíná vdovu z renesančních Benátek. Nebo jeptišku.
Eddie se na ni zeširoka usměje. Úsměv není opětován.
Pecková zvedne obočí do plné výše nejpřísnějšího mravního odsudku a nosní dírky i oči se jí zúží v krutém výrazu. Mluví překotně a bez zanícení. „Chci, abyste hned od počátku věděl, že jsem rozhodně proti vašemu oživení tímto způsobem. Vy jste, pane, chodící mrtvola, ohavnost v očích Božích a ďábelské sémě satanovo. A není to pouze můj názor - mám plné papežské oprávnění vás nenávidět."
Inu, starý šarm Peckové stále ještě žije a zabírá. Eddieho směšné a od počátku sotva víc než chatrné naděje, že by mohl v té ženě vzbudit aspoň nějaký karbolový vztah, vyhlížejí najednou ještě chatrněji. Ohavnost v očích Božích? Ďábelské sémě satanovo? Zdá se, že je to hodně daleko od výrazu „intimní přítel". Pohlédne na otce Lewise, který mu odpoví pobavenou grimasou. Potom se podívá opět na Peckovou, která svírá růženec a tiše si prozpěvuje nějakou modlitbu, pravděpodobně určenou jemu. Snad je to předehra nějakého vymítání ďábla. Ta žena má funkci vedoucí vědecké sekce? To pak žádný div, že se loď nachází v potížích.
Lewis mu představuje další lidi kolem stolu. „Myslím, že jste se už setkal s některými kopiemi šéfa naší bezpečnosti. Apton Styx."
Další ze Styxových trubců se zvedne, aby se s ním přivítal. Snad se to Eddiemu jen zdá, ale má pocit, že zahlédne v jeho oku lesk. Jiskru jakési tiché, vnitřní inteligence. Styx mu podá ruku a řekne: „Jsem rád, že vás poznávám, Aptone."
Ne. To se Eddiemu opravdu muselo jen zdát. „Ne, to vy se jmenujete Apton."
„Skutečně? Já se tak taky jmenuji."
Trubcův úsměv je tak srdečný a nefalšovaný a všeobecné opovržení všech přítomných v místnosti vůči němu natolik patrné, že Eddie cítí, že by měl udělat nějaké přátelské, kamarádské gesto. Bez dostatečného soustředění se napřáhne, aby potřásl nabízenou rukou, zapojí špatné impulsy, bezděčně udeří svou mocnou paží nešťastného Styxe nečekaně mohutnou silou a způsobí, že Styx přeletí přes stůl mezi ramena dvou civících členů komise naproti, aby už v bezvědomí přistál ve sloupu prázdných židlí naskládaných na sebe u stěny.
„Já..., ‚omluvy' asi nebudou nic platné... Byla to jen bezděčná reakce. Moje nervová propojení ještě nejsou v úplně dokonalém pořádku." Styx chroptí a nemotorně se pokouší vyprostit z hromady pobořeného nábytku, což způsobí jen to, že na něho padají další masivní židle s koženými opěradly a nadále maří jeho vyproštění. „To mu nikdo nepomůže?"
Ale nikdo se o to ani nepokusí. Je to trubec. Méně než člověk.
„Nedělejte si s tím starosti," utěšuje ho Lewis. „Je to pro něho dobrý trénink. Mohlo by mu to vytříbit reflexy. Pokračujme. Náš komunitní ředitel. Kapitán Gwent."
V čele stolu sedí mladý adolescent: neučesaný, nemytý, s hustou kšticí mastných vlasů zakrývajících mu zprava tři čtvrtiny obličeje posetého uhry. Nohy ve špinavých teniskách má zkřížené na stole a oloupává si kousky odchlíplé gumy na špičce. Tenhle exemplář Lewis přece nemůže nazývat vůdcem mise. Jenže adolescent opravdu kývne na přízvisko „kapitán". Pravou rukou předstírá, jako by v ní měl zbraň a naznačí s ní útok na Eddieho, přičemž celou akci doprovodí zvukem střelby. „Tatata-ta" prováděné vtáhlými tvářemi. „Jsi odprásknutej, poutníče. Ale zjézetemujeme celej ten scénář s potřásáním rukou, ókáčko? Ale jen jestli to můžeš zvládnout bez toho divokýho běsnění, jasný?"
„Vy jste kapitán?" Eddie se snaží potlačit výkřik nevěřícného úžasu a na poslední chvíli se mu podaří změnit modulaci hlasu na tón, který, jak doufá, bude naznačovat spíš překvapenou, ale přesto imponující reakci. Jeho elektronické hlasivky však způsobí, že to zazní jako výkřik idiota.
Mladík se ušklíbne a zablesknou se mu rovnátka. „Jasňačka šoustačka," a rozhihňá se, přičemž asi tři hodiny vystrkuje střídavě mezi zuby jazyk.
Kolik tomu klukovi může být? Třináct? čtrnáct? „Nechci být hrubý, ale nejste trochu... mladý na funkci misijního velitele?"
Osloová si odfrkne a vloží se do toho se stopou škodolibé radosti. „Vlastně je trochu mladý na pevnou stravu. Ale jak bezpochyby víte, naše funkce jsou díky tomu brilantnímu slepičímu mozečku, co naplánoval tuhle misi, dány na přísně dědičném základě a otec kapitána Gwenta poněkud sobecky zemřel před několika týdny, dřív než se jeho syn a dědic naučil pořádně chodit na toaletu."
Kapitán učiní směrem k Osloové gesto, které je dozajista hodně neslušné, ale Eddiemu nic neříká.
„Pro takové případy ale přece existovala nějaká řešení." Eddie se snaží vydolovat z paměti něco ze svých skrovných

znalostí. „Neměl by někdo dočasně převzít řízení? Vedoucí komunitní plánovač?" Do prdele, to by byl přece Gordon, ne? A Eddie je Gordon, samozřejmě. Ta myšlenka ho udeří poprvé: kde je Eddieho současný protějšek? Ten, kdo má v této době toto postavení, musí být Eddieho přímý potomek! Ovoce jeho lůna. Nebo přinejmenším lůna, které kdysi míval. Jeho sémě bylo automaticky uloženo do genové databanky. Pokud to neštěstí, které ho potkalo a dovedlo do současného stavu, nebylo tak devastující, že by se jeho sperma nedalo vyextrahovat.
Rychle se rozhlédne kolem stolu, ale žádné rodinné rysy nevidí.
„Žádný vedoucí komunitní plánovač tady není, doktore," vloží se do toho Lewis poněkud zbrkle, bezpochyby v obavě, že by Eddie nemusel zachovat svou část role. „Nikdo takový se tady za života přítomných nikdy neobjevil."
Eddieho postavení nikdo nezastupoval, co paměť sahá? Proč? Jak k tomu mohlo dojít? Je zřejmé, že tihle lidé se dosud drží plánu komunity vypracovaného před tak dávnými časy. Pořád dodržují nařízení o dědičném postavení až k naprostému šílenství. Kdy došlo ke zlomu ve struktuře velení? A jestliže bylo zrušeno místo vedoucího plánovače, co vzešlo z Eddieho lůna?
„Moment," chápe se Osloová nabídnuté zbraně. „Chcete říct, že dítě by nemělo velet? Alespoň do doby, dokud pořádně neodmutuje? Že to odporuje zákonům?"
„Jak jsem už řekl, existovala pro takové případy opatření. Nejsem si jistý, kdo je na řadě po vedoucím komunitním plánovači."
Osloová vstane a bouchne do stolu. „Nemohl byste to pro dobro lodi zjistit?" Dokáže se stěží ovládnout. Eddie pochybuje, že by někdo kolem stolu byl nadšený službou pod tímto zoufale nedospělým puberťáckým nešťastníkem, ale dokud má ve svých rukou nezpochybnitelné velení, nezdá se být moudré, aby se člověk proti němu postavil.
Osloová přesto odvážně vytahuje svou vlajku na stožár: „Někde to musí být zapsáno. Někde v písemnostech."
„Bude to v lodní chartě." Která bude pochopitelně uchována v centrálním počítači. A člověk nemusí umět číst, aby komunikoval s počítačem. Tak proč to nevědí? Oni snad nemluví s počítačem? Je už i tahle dovednost zapomenutá? Jak by tohle mohl Eddie zjistit, aniž by znehodnotil svou užitečnost?
„V lodní chartě? Kde je lodní charta?" Zoufalství Osloové začíná působit trapně. Eddie si neumí představit, co asi mladý kapitán, bezpochyby nekompetentní a odpudivý, mohl provést, že v té ženě vyvolal takový stupeň bezuzdné nenávisti. Ze všech členů komise by přitom měla mít nejméně námitek: jí samé je sotva dvacet.
„Ou! Tak hele!" mladík sklouzne špinavou obuví ze stolu a přetočí tělo do polohy, kdy dřívější pozici bot zaujmou jeho lokty. „Dáte si dvacet
v konejšivý budce, dámo. Jestli tady chceš začínat vzpouru, Oslová, můžeš si to provádět ve svým takříkajíc volným čase. Jasňačka?"
Nedůtklivá slečna Osloová se zjevně netěší tomu, že by dostávala rozkazy v tu nejvhodnější dobu od těch nejlepších nadřízených. Tento rozkaz nespadá ani do jedné z těch kategorií, a když opět usedne a nasadí si kamuflující úsměv, Eddiemu to připadá, jako by očima vraždila.
„Výborně. Mohla bych vás naposled požádat, abyste mi neříkal Oslová?"
„Hele, promiň, Oslová. Netušil jsem, že tě to sere. Odtedka ti budu říkat ‚Oslofilka Oslopyjka'."
„Děkuji vám, kapitáne," vyklopí ze sebe milým tónem. „Smím teď navrhnout, abyste zahájil schůzi co nejdříve, než vám popraskají beďary a pokropí nás všechny nažloutlým hnisem?"
„Tak tohle přejdu, Oóčko, dokud si nevymyslím něco, čím bych tě fakt odrovnal, abych se mohl dívat, jak se kroutíš a svíjíš jako, řekněme, hovnivál prchající v mračnu biolitu." Opět se rozhihňá přerývaným smíchem, při kterém vystrkuje jazyk a drobnými kapičkami slin kropí naleštěnou desku stolu. „Okáčko, provedeme tuhle trefu: lidičky, asi se divíte, co tady děláte. Já aspoň jo. Máš slovo, Pecičko, zlatíčko."
Pecková zavře oči s útrpnou grimasou a ještě pevněji sevře v dlani růženec. „Kapitáne, já bych raději... ne."
„Co říkáš? Kdo je tady honěnej přes vědu? Ty přece. Tak vo co gou?"
„Kompromitovala bych své nejhlubší přesvědčení, kdybych měla podávat zprávu o té..." kývne Eddieho směrem, aniž by na něho pohlédla, „...bezduché věci."
Tak Eddie je teď věc? Bezduchá věc? To je trochu příliš, dokonce i na Eddieho nebetyčně nízkou sebeúctu. „Vědecká důstojnice Pecková, posledních pár století jsem strávil zavařený ve sklenici, probral jsem se před necelými třemi hodinami, abych zjistil, že jsem nastálo ponořený do zeleného rosolu, centrální nervový systém mám ve stavu, že by se nad ním ošklíbl průměrný zahradní hlemýžď, a byl jsem strčen do neohrabaného kovového těla, které kdyby dali robotu Emilovi, vyvolalo by u něho krizi sebedůvěry. Nemyslíte, že vám pěkně prdím táhlým vyčpělým česnekovým prdem na to, co si myslíte?" Jakmile ta slova vyjdou z jeho reproduktoru, už si Eddie přeje vzít je zpět. Ta atmosféra dětinského hašteření musí být nakažlivá.
Nastane krátké ticho, které dokonale prohloubí Eddieho rozpaky. Přeruší je hlasité zaúpění vyhrabávajícího se Styxe a hromová rána, jak na sebe strhne další stoh židlí.
Pecková kroutí svými modlitebními korálky. „Já jsem pouze nastínila teologické hledisko. Není třeba být osobní. Zombie."
Osloová opět praští do stolu a vstane: „Tak já už to, pro Boha, udělám."
Pecková se škrobeně usmívá: „A já vám za Něho, Bernadetto, děkuji."
Osloová se opře kotníky prstů o desku stolu a vztyčí se nad ní. „Před sedmnácti dny došlo k velké nehodě, předpokládáme, že šlo o srážku s nějakým asteroidem, který nám odtrhl dvě třetiny hlavních lodních motorů..."
Eddieho účetnický mozek ji přeruší poznámkou: „Loď měla jen tři motory. To by znamenalo, že zbyl jenom jeden.'
Pecková se usměje: „Výtečně. Ty roky inženýrského studia nebyly ztraceným časem, žijící mrtvolo."
„Pokud to umíme odhadnout, bylo rovněž zničeno přinejmenším osmdesát procent manévrovacích pomocných raket. Zdá se, že celá loď je poškozena do té míry, že se sama kousek po kousku rozpadá a my nemáme možnost dozvědět se,

jak dlouho si dokáže zachovat prostorovou integritu. Vezmeme-li v úvahu, že máme minimální manévrovatelnost, naší jedinou slabou nadějí na přežití je, že by se nám nějakým způsobem podařilo dostat někde v blízkosti na oběžnou dráhu alespoň trochu obyvatelné planety a vybudovat tam kolonii."
Osloová přejede rukou nad deskou stolu a ve vzduchu nad ním se objeví podrobný, trojrozměrný pohyblivý obrázek místní planetární soustavy.
Apton Styx se nakloní nad obrázek, zjevně fascinován. „Promiňte. Můžu?" S dětským údivem sáhne po jedné z roztočených barevných kuliček. Zdá se, že je překvapený, když jeho ruka projde skrz ni.
Osloová vyštěkne: „Nechte toho, Styxi."
Styx svou paži stáhne. „Promiňte, Osloová," sklopí oči. „Vypadala jen tak..."
„Pěkně?"
Styx upírá zrak dolů, je zahanbený. „Barevně."
„Tak toho nechte. Ano?"
„Měla mráčky a vůbec."
Osloová se nadechne: „Dobře. Máme na osídlení tři kandidáty. Z nichž nejlepší by byla tahle volba..."
Nakloní se a ukáže na jednu z menších kuliček, zdravě modrou, dozajista Zemi podobnou planetu s povrchem z větší části pokrytým oceánem. „Je to planeta, kterou náš dobrý kapitán pokřtil se svým příznačným vyzrálým přístupem jako...," zhluboka se nadechne: „Pprrrppp."
Kapitán ironicky zasupí svým smíchem s vystrčeným jazykem: „Super název, dovolil bych si poznamenat."
„Promiňte," Eddie nemůže uvěřit tomu, co slyší. „Jak jste říkala, že se ta planeta jmenuje?"
Osloová přimhouří oči jeho směrem: „Slyšel jste. Nabízí nejlepší naději na dýchatelnou atmosféru, spoustu vody a poživatelnou vegetaci spolu s rozumnými výchylkami teplot, v nichž se dá přežít. Nepříjemná stránka přistání na..." zvolna zamrká, „...Pprrrppp je, že podle našich nejlepších výpočtů máme nulovou pravděpodobnost, že bychom se mohli dostat na její oběžnou dráhu."
„Promiňte," opět se omlouvá Eddie. „Řekla jste nulovou pravděpodobnost?"
„Přesně tak," usměje se slečna Pecková s neskrývaným odporem. „Pro ty z nás, kteří jsou duševně více poznamenaní, to znamená ‚žádnou' nebo taky ‚ani náhodou'. Je vám to teď jasnější, vy navždy zatracená noční můro?"
Eddie ji obšťastní svým nejjemnějším přikývnutím. „Děkuji vám, že jste mi to objasnila." Co se to s těmi lidmi děje? Stojí tváří v tvář záhubě a strefují se do sebe navzájem jako spratci na dětském hřišti.
„Druhou možností je tohle monstrum...," ukáže Osloová na obrovský, nepřívětivý glóbus. Většinu jeho povrchu halí tlusté, těkavé záhyby černých mračen, přerušované občasnými znepokojivými záblesky jasných oranžových explozí.
„Planeta..." zdá se, že si dodává kuráže.
Kapitán si odfrkne krátkým smíchem a vystrčí jazyk. „Řekni to, Oslová."
„...Planeta ‚Penis'. Není zdaleka tak vhodná, pokud jde o atmosféru; obrovské rozdíly v teplotách, důkazy o značných tektonických posunech a sopečné aktivitě v překvapivě silné míře. Technicky vzato bychom se tam mohli usadit, i když bychom tam museli ve fázi osidlování vztyčit nějaký obrovský geodetický kryt a podstoupit dlouhodobý terraformující program, pokud by se vůbec podařilo vytvořit stálé životní prostředí. Kladnou stránkou je, že zde máme padesátiprocentní naději dostat se na oběžnou dráhu. Poslední možností..." pokyne směrem k mnohem menší kuličce rotující na Eddieho vkus trochu příliš rychle a trochu příliš blízko kolem slunce soustavy, „...je planeta ‚Kalhotky'. Ta pro nás představuje nejlepší dosažitelnost, lepší než devadesát procent, ale není tam nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo dýchatelné ovzduší, teplotní rozdíly dosahují extrémů, při nichž na jedné straně planety mrzne rtuť a na druhé se taví zlato, a na povrchu zuří globální prachová bouře, která se příštích dvacet tisíc let neutiší. Tato planeta rozhodně prožívá nepěkné tisíciletí."
„Takže..." povstane kapitán Gwent a trhnutím hlavou si odhodí vlasy z obličeje. Eddie by mohl přísahat, že zaslechl, jak o stěnu za ním narazily kuličky brilantiny. „Abychom to shrnuli. To, co říkáte, Osloová, je následující: Pprrrppp je na prd, myslíte si, že máte padesátiprocentní šanci obtáhnout Penis, i když by přitom mohl vybuchnout, ale když se do toho pustíme pěkně natvrdo, můžeme se skoro určitě dostat do Kalhotek." Potměšile se svými rovnátky usměje na Eddieho. „Co si o tom myslíte, doktore Mortone?"
Co si Eddie myslí? Eddie si myslí, že umřel a dostal se do puberťáckého pekla.

24

Slavná loď Výkvět vůle si to nezvladatelně sviští panenským vesmírem. I kdyby ji byl Eddie O'Hare na počátku mise uviděl, teď by ji sotva poznal. Tehdy představovala nejpyšnější úspěch lidstva: elegantně lesklé mistrovské dílo dvojnásob účelného tvaru. Ted je to pokroucená, zprohýbaná, nesourodá drť. Kdybyste podobný předmět spatřili ve své záchodové míse, okamžitě byste se nahlásili na nejbližší pohotovost k radikální operaci střev.
A jediný člověk, který může Výkvět vůle zachránit, je složený z kousků, které by i ten nejhladovější kanibal nechal na okraji talíře.
Právě teď cestuje na místě spolujezdce chodbovou motokárou a snaží se přijít na to, co přesně od něho všichni očekávají, aniž by se na to někoho přímo zeptal, pro případ, že by si třeba mohli začít myslet, že to nedokáže, což je podle něho téměř určitě pravda. Zeptá se Osloové: „Tak kampak to jedeme?"
Třebaže je motokára samořiditelná, Osloová má ruce položené na řídící páce a při odpovědi nespustí chodbu z očí. „Do plánovací zasedačky číslo sedm." Má ráda pocit, že něco řídí, mladičká Bernadetta. I když očividně neřídí. Což Eddiemu připadá v daných okolnostech pochopitelné.
Věci se ale na Eddieho hrnou příliš rychle, rád by si dopřál trochu času, trochu prostoru, aby si mohl uspořádat

myšlenky. „Nemohli bychom se předtím zastavit v mém apartmá?"
„Ve vašem apartmá?"
„Aspoň na pár minut."
„V jakém apartmá?"
„V mém apartmá."
„Vy nemáte žádné apartmá."
„Já nemám apartmá? Můžete mi tedy nějaké apartmá přidělit? Myslím, že tady musí být nějaké to apartmá volné." Pokud si Eddie všiml současné populace na lodi, musejí tady mít víc volných apartmá než v hodinovém hotelu postaveném v oblasti zasažené morem nedaleko činné sopky během tornádové sezóny.
„K čemu by vám apartmá bylo?"
Nepříjemné důsledky vyplývají už ze skutečnosti, že takovou otázku lze vůbec položit, ale Eddie se rozhodne na ně nereagovat. „K čemu by mi bylo apartmá? Abych v něm bydlel. Odpočíval. Posilnil se."
„Posilnil se? Jakým způsobem?"
„Nelíbí se mi, jakým způsobem zní to, co říkáte, Osloová."
„Ale no tak, Mortone. Proberte se a čichněte si k tomu nápoji z fruktózy a modifikovaného kofeinu, který se dává k snídani. Co budete dělat dál? Dáte si příjemnou teplou koupel? Osvěžující sprchu? Oholíte se? Vyměníte si spodky? Co?"
Eddie upadne do zavilého mlčení. Je to pravda. Strašlivá pravda. Už nikdy nebude nic z toho dělat. Nejvíc se přiblíží nějakému osvěžení, když si nechá své kovové tělo narychlo okartáčovat v automatické myčce motokár.
Ale jak to bude s jídlem? Pochopitelně už se netěší luxusu zažívacího systému, ale nějaký zdroj výživy mít musí.
„Musím ale jíst, ne?"
„Nedomýšlíte věci do konce, Mortone. Dělá mi to starosti. Co byste měl podle vás jíst? A jak? Představujete si, že vám přinesu obrovský šťavnatý instantní steak, nadzdvihnu vám nějakou klapku nahoře na helmě a hodím to dovnitř? Nějakou šťastnou náhodou to doputuje k vašim ústům, vám se to podaří nějakým způsobem vcucnout, sežvýkat a spolknout. Kam to přijde? Jaký užitek z toho získá to, co vám zbylo z těla? Jaký smysl by mělo celé to stupidní cvičení?"
„Ale já... Každý potřebuje nějakou výživu."
„Na to máte rosol. Obsahuje všechny živiny, které potřebujete. Kyslík, dusík, směs vitaminů, minerály."
„Ale to se přece musí časem vypotřebovat."
„Jistě. Komplet odfiltruje nechtěné chemikálie vznikající jako vedlejší produkty a pošle je do odpadové nádoby, kterou máte v noze. A tu budeme muset občas vyprázdnit a vstříknout vám novou dávku živin."
„Občas?"
„Párkrát do roka. Možná méně. Můžete nakonec fungovat celé měsíce, aniž byste potřeboval osvěžit. Je to neuvěřitelně dobře fungující systém."
Mělo to asi znít jako radostná zpráva. Eddie už nikdy nebude jíst ani pít. Podívá se bezútěšně dolů na svou nohu a snaží se nepředstavovat si zabudovanou odpadkovou nádobu přetékající páchnoucí tekutinou.
Osloová se ohlédne a všimne si jeho pochmurného výrazu. Chybně jej pokládá za pohled podezřívavé nedůvěry.
„Vážně. Když se nad tím zamyslíte, nepotřebujete zase bůhvíjakou péči."
To je taky pravda. Všechno, co z něj zbylo, je rozměklý starý mozek a pár nešikovných titěrných nervových zakončení. Eddieho nicméně pořád ještě naplňuje hrůzou představa, že jeho mozek potřebuje menší péči než akvarijní rybička v mikrotenovém sáčku. „Co spánek? Určitě potřebuju spát."
„Spát můžete vestoje. Vaše tělo odpočinek nepotřebuje."
„A co mé soukromí? Trochu soukromí potřebuje každý."
„Dobře." Osloová je už zase podrážděná. „Najdu vám nějakou skříňku na uskladnění nebo něco takového."
„Ohohó," Eddie se umí taky naštvat. „Nepřehánějte to, dámo. Stačí mi najít nějaký větší zasviněný balvan, pod který bych si mohl tu a tam zalézt. Nebo šuplík v registratuře, který nikdo nepoužívá. Třeba bychom mohli schrastit u někoho ve skříni volný věšák a vždycky mě tam pověsit. Stačilo by tam dát drobnou cedulku: ‚U Eddieho'."
Tvář Osloové se zakaboní: „U Eddieho? Kdo je, do háje, Eddie?" Rychle to přejde. „Chci své vlastní apartmá. Jasný? Je to tak bizarní požadavek? Nevypadá to, že by tady byl nějaký vážný nedostatek bytů, že ne?"
„Byl jste opravdu přítomen na schůzi? Myslím, že jste tam byl, ne? Loď se rozpadá, Mortone. Rozpadá se nám na kusy přímo pod nohama i nad hlavou. A vaší hlavní prioritou je zajistit si příjemný pokoj? Ale jistě, pane. Přál byste si výhled na lávový oceán, do něhož se chystáme narazit, nebo nějaký náš oblíbený apartmán s předpokládaným neočekávaným odtržením od trupu lodi a s výbuchem na milion střepů ve vzduchoprázdném vesmíru? Nespěchejte s rozhodnutím. Možná máme i celou čtvrthodinu života před sebou."
„Já jsem vás žádal o ubytování, Bernadetto. Nechtěl jsem po vás žádnou dodávku údů. Nežádal jsem vás o věčnou a neutuchající náklonnost. Žádal jsem vás, jestli byste nemohla někomu někde říct, aby zmáčkl nějaké smradlavé tlačítko a přidělil mi pokoj, který nikdo jiný neužívá."
Existuje ještě další důvod, proč by měl Eddie rád soukromý pokoj.
Potřebuje vyslechnout počítač, aby ho přitom nikdo neposlouchal.
Osloová nesmyslně provede úplně špatné a zbytečné přeřazení rychlosti a nakloní lehce hlavu v upjatém, zdráhavém pokývnutí na znamení neochotného souhlasu. „Dobře. Seženu vám pokoj." A protože to tak nemůže nechat, protože nemůže připustit, aby si Eddie myslel, že je snad jeho požadavek nějak logický nebo rozumný, doplní to sdělením: „Potom vám tam pošlu super tým našich nejlepších bytových architektů se vzorky látek a nabídkou barev, abyste se ve chvíli, kdy nás to všechny roztrhá na cucky, nemusel dívat na neladící odstín zeleně."

Eddie to nechá být. Má zato, že Osloová má zajímavou tvář: mohla by být vlastně docela senzační, kdyby dokázala potlačit ten svůj permanentně naštvaný výraz, který jí obličej tolik deformuje. Kdyby se dal pryč ten lodní nos a vystouplé lícní kosti, mohla by to být docela tvář člověka, kterého kdysi znal. Ale koho? To jméno se mu ne a ne vybavit.
„Proč tak nenávidíte toho kluka... kapitána?"
„Gwenta? A proč ne? Vy snad k němu necítíte nenávist?"
„No... ne. Myslím, že je nezodpovědný a naprosto neschopný řídit misi, je nepříjemný a nedospělý..."
„Věřte mi, že zatím vypočítáváte pouze jeho dobré vlastnosti."
„Ale vy ho nenávidíte."
„Není pravda, že ho nenávidím. Jenom si přeju, aby náhle, a přesto bolestivě umřel, a to velice, velice brzy."
„Dobře. Mně to jenom připadá jako..."
„Téma je uzavřeno."
„Téma je uzavřeno?"
„Vlastně všechna témata, která se nevztahují ke zkáze téhle lodi a lidí na její palubě, jsou od nynějška uzavřena, dokud nebezpečí nepomine, anebo dokud nebudeme všichni mrtví."

25

Z plánovací zasedací místnosti číslo sedm se vyklubalo skvěle vybavené navigační středisko. Je vybavené tak úžasně, že Eddie netuší, jak se všechna ta úžasná zařízení používají nebo k čemu vůbec slouží.
Osloová ho naštěstí vede k přihrádce s tištěnými dokumenty v šanonech. K obrovské přihrádce s velkým množstvím šanonů. To je ale v pořádku, šanony Eddiemu nevadí. Těm dokáže porozumět. Zamnul by si ruce, jen kdyby si mohl být jistý, že to nevykřeše jiskry.
„Jsou zde veškeré písemnosti, které se dochovaly. Domníváme se, že některé z nich mohou pocházet dokonce z doby Originálů."
Eddie si toho všiml už předtím: onoho velkého „O" ve výslovnosti slova „Originálové". Je to až téměř zbožná úcta k předkům, kteří zahájili misi. K nimž Eddie pochopitelně patří. Copak to nevědí? Pravděpodobně ne. Neříkali, že se jim porouchal systém vyhledávání dat? To je dobře. Může to být trumf, který je možné vynést později.
Eddie je zaměstnán tím, že si v duchu přehrává film, jak celá posádka lodi klečí na kolenou v bázlivé pokorné modlitbě a zbožňuje ho jako květinami ověnčeného boha, když v tu chvíli si uvědomí, že Osloová si ho prohlíží s netrpělivým očekáváním.
Její obočí naznačuje poněkud sarkastickou otázku: „No?" Potom zvedne obočí ještě o kousíček výš a dodá: „Žádný spěch. Jen by to bylo lepší dřív, než se traverzy, které drží strop, zřítí a střecha nás rozmáčkne jako mizerně vyrobené ptáčky z origami." Což dává alespoň rámcovou představu, jak výřečné umí být obočí Osloové.
„Tak já se do toho pustím," usměje se pokáraný Eddie a začne šanony vytahovat a skládat je na stůl. Potom se zarazí. Tohle je hloupé. Musí se zeptat. „Co vlastně přesně hledám, tedy úplně přesně?"
Jak se dalo očekávat, otázka Osloovou rozčílí: „To já nevím. Jak bych to měla vědět? Nemáme sebemenší představu, k čemu hieroglyfický systém sloužil. Potřebujeme něco, co by mohlo pomoci, Mortone. Něco, co by snad mohlo přispět k záchraně lodi před strašlivou zkázou. Co myslíte, že asi máte hledat? Srpnový přehled televizních programů? Podrobné instrukce pro naléhavý případ sloní vasektomie?"
Eddie ji začíná znát už natolik dobře, aby si to řečnění nevykládal osobně. Není naštvaná na něho, je naštvaná na situaci, kterou nedokáže zvládnout. „To je skvělý seznam, Osloová."
„Je to veliký problém, Mortone. Jestli vám to přes ten rosol ještě pořád nedošlo, jsme tady totálně zoufalí. Jsme tak ponoření do starých lidských odpadků, že bychom všichni měli mít proti těm sračkám potápěčskou výstroj a ploutve."
„To vím. Jsem si toho vědom. Pokud to vám nedošlo přes váš rosol, nacházím se s vámi na stejné lodi. Ale probrat se tímhle vším bude trvat měsíce." Má v úmyslu ukázat rukou na řadu šanonů, ale neúmyslně místo toho vykopne pravou nohou a musí se ze všech sil snažit, aby neupadl.
„Nemusíte to číst všechno. Jenom něco najděte. Nějaké inženýrské projekty; rezervní plány pro případ havárie motorů; nákresy, které by nám pomohly vyrobit manévrovací tryskové motory. Cokoli. Lodní chartu, abychom se mohli zbavit toho idiota a vyměnit ho za někoho z planety Myslících bytostí. Cokoli, co se vám podaří najít. Úplně cokoli."
Dojde k dalšímu otřesu lodi. Ozve se děsivý skřípot silného kovu, který marně vzdoruje, zvuk, jehož se Eddie naučil velice rychle děsit, doprovázený mohutným táhlým chvěním a blikáním světel. Otřes nepůsobí tak mohutně jako jiné, které už Eddie zažil, snad díky tomu, že nejsou tak blízko epicentra; ale trvá opravdu déle. Mnohem, mnohem déle.
Osloová vyčká až do chvíle, kdy otřesy konečně pominou.
„Jenom to najděte rychle, ano?"

Eddie čeká s pokusem o navázání komunikace s počítačem, dokud si není naprosto jistý, že se Osloová nevrátí s nějakou dodatečnou urážkou.
Mezitím si listuje šanony, jak mu to jen nemotorné náhražky rukou dovolí.
Pokud může říct, většina dokumentů se týká mapování vesmíru, jímž Výkvět vůle proletěl. Taky jsou smrtelně nudné.
Přejde o kus dál kolem vyrovnaných šanonů a vytáhne si něco jiného. Další astronomická data. Další neužitečné informace, které popisují slepou cestu vědeckých výzkumů.
Pohlédne ke dveřím. Už je opravdu sám.
„Lodní systém. Přihlášený doktor Morton." Nic. Tak dobře.

„Přihlášený C. P. Gordon."
Ticho. Dobrá. Třeba brání rozpoznání jeho elektronický hlas.
„Přihlášený host."
Ale no tak. Co se to tady děje? Počítač přece musí pracovat. Něco přece řídí lodní systémy.
Odkolébá se k manuální vstupní konzole a pokusí se přihlásit vyťukáním hesla pařátem svého klepeta. Je to trapně pomalé a ještě trapněji frustrující.
Systém neodpovídá. V zoufalství Eddie vyzkouší lety prověřenou techniku nakopnutí přístroje a vychrlení několika nadávek: „Tak co je, ty mrzáckej hajzle! Mluv se mnou!"
Monitor se náhle rozbliká a krátce se na něm objeví zpráva. Tak krátce, že si Eddie nemůže být úplně jistý, zda ji přečetl správně.
Po pravdě řečeno, správně ji přečíst nemohl. Protože si myslí, že tam stálo: UKLIDNI SE, EDDIE, TOHLE NENÍ VHODNÝ ČAS. Což počítač nemohl v žádném případě říct.
čím víc o tom přemýšlí, tím víc je Eddie přesvědčený, že zprávu chybně přečetl. V duchu se mu přetvořila na jiný vzkaz: UKLIĎ EDi (nebo nějaký takový kód) HNED TEĎ. 3:30, LODNÍ ČAS. Což je pěkné. Je to jistá odpověď a potvrzení dočasné systémové chyby, a to je dobrá zpráva pro příští pokus o navázání spojem po nějaké době.
Pravda ale je, že správně to Eddie četl poprvé.

27

„Jak to jde, doktore?"
Třebaže je Eddie jediný, na koho se může otec Lewis obracet, protože místnost je jinak prázdná, trvá pěkných pár okamžiků, než si toho oslovený „doktor" všimne.
Eddie vzhlédne od hromady papírů. „Moc dobře ne, otče. Nic z toho nedává moc velký smysl."
„To si dovedu představit. Je toho tady moc na prostudování."
„Jsem sotva na začátku."
„Proto jsem si myslel, že byste s tím možná potřeboval trochu pomoct. Trinity?"
Za zády se mu krčí Pecková s výrazem temnějším než její hábit.
Eddie si nemůže pomoct: „Tahle?!'
„Ale ona je konec konců opravdu vědecká důstojnice. Je na tu práci školená od narození."
„Nechtěl jsem... Jsem si jistý, že je velice dobrá. Jenom mě překvapuje, že je ochotná se mnou spolupracovat."
„Inu," usměje se Lewis v dobrém rozpoložení na Peckovou, „uvědomuje si, že potřebujeme všichni táhnout za jeden provaz, jestli se máme dostat z tohoto... zádrhelu v misi. Nemám pravdu, Trinity?"
Pecková rozvážně a pochmurně přikývne. „Myslím, že jsem dala jasně na srozuměnou, že mi připadá nemyslitelné, abych byla nucena spolupracovat s bezduchou mluvící zavařeninou. Ale jsem připravena se obětovat, bude-li to vůle Boží." Šlehne po otci neurčitým, obviňujícím pohledem.
„No," usměje se velkoryse Eddie, „já sám taky nejsem zrovna nadšený z představy, že bych měl trávit čas s ženskou, která by mohla mezi svými půlkami chladit sklenice s martini, ale jsem si jistý, že se s tím dokážu vyrovnat."
Lewis listuje papíry, které si Eddie rozložil na stole. „Tak co to tady je?"
„Letecká data. Podařilo se mi je vyhledat až do chvíle nehody."
„A co z toho nedává smysl?"
„Nic z toho nedává smysl. Určitě došlo k obrovskému otřesu celé lodi, ale nejsou zde žádné usvědčující důkazy o vnější příčině, která by jej mohla způsobit. Žádný náraz meteoru, nic takového, co by mohlo mít nějaký reálný význam. Ale nejde jen o to: když vezmeme v úvahu obrovský rozsah škod, proč nedošlo k zapojení autoopravného systému?"
„Jsou to jen nepromyšlené slepé dohady," nabídne vysvětlení Pecková, „ale nemohl být autoopravný systém odtržen asteroidem, který narazil do lodi?" A pro případ, že by její sarkasmus mohl z nějakých příčin minout Eddieho hlavu, dodá, jako by mluvila se spolužákem na základce: „Tsts?"
Eddie si povzdychne. Přes hledí mu propluje zelená bublinka, která se mu přímo před okem rozprskne. „To není možné. Autoopravný systém je organické povahy: je zabudován do materiálu, z něhož je loď vyrobena, do všech jejích součástek. Jistě, nikdy se nezkoušelo, jestli to vydrží přes tolik generací, ale z technického hlediska by se tahle loď měla umět znovu vybudovat z pouhých několika plášťových panelů, pokud by na to měla trochu času. A motory utržené nárazem asteroidu: jak by vůbec bylo možné, aby k něčemu takovému došlo? Proč radary nezaznamenaly žádnou překážku? Nebo některý z dalších varovných systémů? A proč zde není žádný záznam o nějakém nárazu? Myslím, že když jste ta vědecká důstojnice, musíte umět tyto alternativy promyslet."
„Vy se domníváte, že jsem o tom nepřemýšlela? Existuje jediné logické vědecké vysvětlení: zjevně jde o boží pomstu našeho milovaného a milosrdného Pána, kterou seslal na zlé, hříšné a nespravedlivé lidstvo."
Přednáší tento názor tak něžným tónem jako rodič vysvětlující batoleti, že se uhodilo, což Eddieho docela překvapí.
„No, když na to použijete tak nezdolnou logiku, závěr musí být přímo nevyhnutelný."
„Copak není?"
„Ale jistěže je. Loď byla ve skutečnosti zasažena mstivou Boží rukou."
„V celé jeho strašlivé slávě."
„Takže zbývá jediná otázka: jestliže tohle je logické, vědecké vysvětlení, jak přesně zní šílené vysvětlení fanatických náboženských cvoků?"
„Jen se posmívejte, zomboide. Ale vy jste právě tím, kdo se bude celou věčnost svíjet v pekelných mukách těch nejrozpálenějších pecí, v nichž se bude škvařit vaše tělo."

„Poslyšte, slečno Pecková. Nevím, jestli jste si toho všimla, ale tahle loď a všechno, co je na ní, si to neuvěřitelnou rychlostí šine k záhubě. Pokud se nám nepodaří najít nějaký způsob, jak na chvíli odložit stranou své osobní pocity a dřepnout si nad úkol, jak loď zachránit, užijeme si té věčnosti do aleluja."
„City s tím nemají co dělat. Vedeme mezi sebou fundamentální vědecký spor. Vy se držíte dětinského, prokazatelně neadekvátního konceptu založeného na příčině a následku a odmítáte byť jen pouhou možnost Boží intervence. Jak se mám podle vás vyrovnat s tak úzkoprsou bigotností?"
To Eddieho vyvede z míry. Je úplně bez sebe. Úzkoprsá bigotnost? Tahle horlivá upalovačka čarodějnic dává rozumu skutečně na prdel. Eddie se obrátí na Lewise a modlí se, aby nebyl v tomhle případě v menšině.
Lewis bohužel neposlouchal: pokoušel se uhádnout nějaký smysl z písma na listinách, jako by věřil, že když to dokáže Eddie, určitě musí jít o dětinsky prostou schopnost. Vzhlédne: „Tak dobře. Nechám vás dvě hrdličky v tom, co říkáte?"
U dveří se Lewis zastaví a zavolá na ně: „Buďte hodní," a odejde. Eddie se podívá do papírů a potom na kruté, tenké, vyzývavé rty, které začíná považovat za téměř neodolatelné. „Domníváte se," požádá co nejpříjemnějším tónem, jaký svede, „že bychom mohli následující hodinu nebo dvě spolupracovat? Nebo si aspoň vzájemně nepřekážet?"
„Já s tím žádný problém nemám."
„Můžete mi tedy přinést třeba další dávku šanonů?" Vidí, jak váhá. „Udělal bych si to sám, jenže v místech, kde mají ostatní lidé ruce, já mám louskáčky na ořechy."
Pecková po něm vrhne jedním ze svých tradičních kastračních úsměvů. „Už se to nese, ty sémě z hadího šourku."

28

Není to zrovna manželství uzavřené v nebi. A nejen kvůli tomu, že ho Pecková nepokrytě a bezuzdně nenávidí jako konkrétní osobu i jako obecný lidský typ. Jsou od základu rozdílní: jsou z rozdílných časů, rozdílných epoch, rozdílných prostředí a mají rozdílnou víru a schopnosti.

Eddie se nikdy nesetkal s nikým, s nímž by mohl nemít tak absolutně nic společného. Nejsou si vůbec v ničem podobní, nic nemohou dělat společně, na ničem se neshodnou. A ona je nepřívětivá, neomalená a netolerantní až na půdu. Eddie se nachází ve vážném nebezpečí, že by do toho mohl spadnout až po cokoli, co teď má místo uší.
Chystá se vzdát zkoumání navigačních záznamů, protože to nikam nevede, především je nikdy neměl v lásce a bolí ho z nich hlava. A jelikož hlava je to jediné, co mu ze sebe sama zůstalo - kromě páteře, která ho pochopitelně holí stejně tak představa rozbolavělé hlavy mu připadá jako větší hrozba, než by jí byla za jiných okolností.
Když chce ale papíry poskládat, něčeho si všimne. Nějaké chyby. Eddie je možná v astronavigaci úplný nováček, ale čísla, která nesouhlasí, umí poznat na sto honů. „Pecková?"
„Ano?" zní neochotná odpověď.
„Mohla byste vyvolat ten trojrozměrný obrázek zdejší soustavy?"
Ani se neobtěžuje ho urazit. Prostě odhrne stranou pár zbloudilých šanonů, povzdychne si, jako by se pokoušela vysvětlit kvantovou mechaniku výjimečně hloupé gorile, a přejede dlaní nad deskou stolu.
Planety naskočí na svá místa do prostoru nad stolem.
„Můžete to zrychlit? Řekněme tak tisíckrát?"
Pecková provede rukou nějaké pohyby a obrázek se zrychlí. Jak to jenom dělá?
Eddie zírá na kuličky vířící v šíleném tempu. Zkontroluje počítačový výstup. Znovu se zadívá na planety. „Tohle není správně."
„Co není správně?" Nechodí všechny ženy z mise na výuku podrážděnosti ještě dřív, než se naučí batolit?
„Oběžné dráhy těch planet. Je tady anomálie."
„Jak jste na to přišel?"
„Zatelefonoval mi to satanáš. Jak si myslíte, že bych se to asi dozvěděl?"
„Myslím si, že vám asi zatelefonoval satanáš."
„Podívejte," ukáže Eddie na modrou planetu připomínající Zemi. „Pprrrppp, jmenuje se tak?"
Pecková přikývne.
„Musíme těm planetám změnit jména. Oběžná dráha Pprrrppp by měla tvořit kolem slunce dokonalou elipsu, ale netvoří ji. Tady je takový hrbol," ukazuje Eddie klepetem na vzniklou anomálii, jak nejpřesněji dokáže. „Chápete?"
„Mé vyšší vědecké vzdělání mi umožňuje přetlumočit si i tak složitě abstraktní vyjádření, jakým je věta: ‚Tady je takový hrbol', ano."
„A to samé se děje s..." ukáže nesměle klepetem na planetu Penis, „...s tímhletím."
„Dobře. No a?"
„Takže ten obrázek je neúplný."
„V jakém smyslu neúplný?"
„Něco na něm chybí. Něco velikého."
„Co? Co by na něm asi mohlo chybět?"
„Další planeta,"
To Peckovou zaujme. Je tak zaujatá, že téměř zapomene, že ho nenávidí. „Kdepak, sirnatý vánku?"
„Pokud ta data nebyla úmyslně zfalšována," - a kdo by je mohl zfalšovat? A jak? - „existuje planetární těleso s průměrem asi osmkrát větším, než má Pprrrppp... Můžete ten obrázek zastavit?" Pecková mu vyhoví. Eddie se ze všech sil soustředí a pak natáhne své klepeto. „Tady..."
„Nějak takhle?" ruce Peckové tančí nad něčím, co musí být jakýsi interface obrázku, i když Eddiemu vůbec není jasné,

jak je kontakt udělaný. Že by to byly nesmírně výkonné tepelné senzory? Tělesné magnetické signály? V každém případě nedochází k dotyku.
Mezi Eddieho roztaženými klepety se objeví obrovská planeta v drátěném rámečku. Rozměry vypadají dokonale. „Ano, to je přesně ono." Je to neuvěřitelně přesné, alespoň na pohled. „Jak jste to udělala?"
„Ta velikost vychází z vlivu na ostatní planety. Musí to být plynný obr."
Plynný obr? Eddie pochmurně přikývne: „To asi musí." Do hajzlu. „A jeho oběžná dráha?"
Eddie se podívá do tabulek. „Můžu vám dát krajní polohy." Natáhne se nad obrázek. „Tady, tady a... tady."
„Takže. Nějak... takhle?" Pecková znovu oživí obrázek. Nový zadrátovaný glóbus se zapojí do složitého planetárního tance. „Perfektní. Ted to celé dává smysl, ne?"
„Měla jsem si toho všimnout."
„Jak? Ta informace byla pohřbená tady v těch tabulkách."
„Stejně jsem si toho měla všimnout." Hlas Peckové vyjadřuje nepřiměřenou rozzlobenost na sebe samu. Eddie sjede pohledem z obrázku na její shrbenou postavu. Svírá okraj stolu tak pevně, že jí z kotníků prstů úplně zmizela krev.
„Budu se muset přísně potrestat."
„Přísně se potrestat?" Eddie si nechce představovat, co by to mohlo znamenat, ale nemůže si pomoct. „Co máte přesně na mysli?"
„Mám na mysli, že si budu muset zbičovat záda."
„Vy se chcete zbičovat?" V duchu už Eddie křičí na film, který se tam začal odvíjet: „Střih! Střih!" Tohle není vhodný čas.
„Krutě zbičovat. Jako pokání. To byste nepochopil, noční můro. Ti z nás, kteří ještě opravdu mají duši, se domnívají, že je to dost důležitá věc, kterou je třeba zachovat."
„Kruté bičování?"
„Napřed zde ale máme pár naléhavých záležitostí."
„Jak kruté?" Přestaň s tím, Eddie. Přestaň.
„Například: jak to ovlivní naše bezprostřední plány?"
Má pravdu. Může to zkomplikovat situaci. Hodně zkomplikovat. Eddie neochotně odešle filmový štáb domů a začne se soustředit na obrázek. „Můžete do toho zakreslit předpokládanou dráhu lodi?"
Pecková je už ale v plné práci.
Obrázek se zastaví a objeví se v něm maličká, zářivá blikající tečka. Výkvět vůle.
„Tohle jsme my v téhle chvíli." Pecková pohne rukama a obraz oživne. „...Tady jsme za čtyřiadvacet hodin..." Zdá se, že loď míří do cesty orámovaného obra. To nevypadá dobře. „...Za osmačtyřicet..." To vypadá lépe. Oběžná dráha nové planety jako by se od lodi odkláněla. „...Sedmdesát dva..." Co se to děje? Loď je pěkný kus od místa, než by ji Eddie očekával. Blíž k planetě. Až trochu moc blízko. Mocná přitažlivost plynného obra přitahuje Výkvět vůle k sobě. „A za devadesát šest hodin..."
Nic.
Výkvět vůle zmizel.

29

„To je zlé," říká Lewis, i když Eddiemu to nezní, jako by tomu Lewis věřil. „To je velmi zlé."
Eddie učiní nemotorný krok ke knězově pracovnímu stolu, aby si byl naprosto jistý, že se dobrý otec dívá na správný obraz na monitoru počítače. Je to tak.
„Nejsem si jistý, zda si plně uvědomujete šíři všech tragických důsledků tohoto objevu, otče. Je to horší než ‚velmi zlé'. Vlastně už předtím to bylo horší než ‚velmi zlé'. Nejsme ani v situaci, v níž bychom mohli něco označit za ‚velmi zlé' a melancholicky si nad tím povzdechnout. Nic takového jako ‚velmi zlé' se na mapě míst, na nichž se nalézáme, vůbec nenachází. Kdybychom zkusili..."
„Já jsem to pochopil, doktore Mortone," Lewis se pohodlně rozvalí v křesle. „Není to dobrá situace. Jenom si nemyslím..."
„Ne," praští Eddie pařátem. „Ne! Situace není ‚nedobrá'. Spirálovitě a neovladatelně se řítíme k obrovské, gigantické planetě, jejíž gravitační přitažlivost zmáčkne celé tohle plavidlo na velikost myšího bobku po myšákovi, který měl zácpu, mnohem dřív, než se vůbec dostaneme za necelých pět dní do její atmosféry. A to je ještě ten nejlepší scénář, který spočívá na zhola nepravděpodobném předpokladu, že se loď už dávno předtím nerozpadne na drobné kousíčky. Máme jeden motor: jediný, osamocený, sólový motor, který nás žene směrem, jenž snad nemůže být ze všech možných směrů horší, a naše manévrovací schopnost se blíží pohyblivosti kvadriplegického slona spadnuvšího z chicagských Twin Towers a přivázaného ke koncertnímu křídlu bez koleček."
„Drahý doktore Mortone," usmívá se Lewis. „Já vám vaši paniku opravdu věřím."
„Ne, ne, otče. Já to hraju nedostatečně. Tohle je neuvěřitelně potlačená reakce na nevyhnutelnou katastrofu, před níž stojíme a nemůžeme utéct. Protože tohle ještě zdaleka není to nejhorší. Nejhorší totiž je, že na palubě máme sabotéra, který je zcela oddaný myšlence, že katastrofu přivodí." „Sabotéra? To tomu dodává trochu..."
„Někoho, kdo tu planetu odstranil z obrazu. Někoho, kdo nechtěl, abychom o ní věděli. Kdo je to? Kdo by mohl udělat něco takového? A proč? Vsadím svůj rosol, že to musí být někdo, kdo zrovna nesál s mateřským mlékem lásku k lidstvu." „Mohla to být jen závada na..." „Někdo z komise," praví Pecková temně. „Trinity, tohle je velmi vážné..."
„Jen se nad tím zamyslete, otče: musí to být někdo z Rodičů Poutníků." „Tak dost!" Lewis nezvýší příliš hlas, ale má v něm dost autority, aby si zjednal pozornost. V nastalém krátkém tichu se Eddiemu zdá, že slyší nějaký podivný zvuk.

Jako by někde zurčela voda a - to snad není možné - vzdálenou ozvěnu přerývaného ženského smíchu. Odkud se to ozývá? Lewis vstane a přejde kolem stolu k Peckové. „Tady už ve vzduchu visí víc než jen náznak hysterie, Trinity. Nemůžeme si dovolit, aby nám tady poletovala nepodložená obvinění. To situaci jenom zhorší."
„Otče..."
„Trinity," položí jí otcovskou ruku na rameno, „jelikož se tady cítíte být zplnomocněná jako první házet kamenem, dovolte, abych se vás na něco zeptal: proč jste si vy sama nepovšimla anomálií v oběžných drahách planet?"
Pecková se dívá do země a začne si pohrávat se svým růžencem. „Máte pravdu, otče. Byla jsem nepečlivá. Byla to neomluvitelná nedbalost."
Lewis zavře oči, jako by s ní sdílel její bolest, ba jako by ji přímo bral na svá bedra. „To je v pořádku, dítě. Můžeme si o tom promluvit při zpovědi. Prozatím byste snad mohla odejít do svého pokoje a chvíli se bičovat, ne?"
Tento šílený návrh přinese do tváře Peckové úsměv ulehčení. „Ano. Hned to udělám. Děkuji vám, otče. Bůh vám žehnej."
„Chce to pořádné rány," poplácá ji po rameni, když otvírá dveře pracovny. „Ať ani jedna rána nepadne vedle, Trinity."
Když se za kajícnicí zavřou dveře, Lewis se otočí a zašklebí se na Eddieho: „Tohle je ale bláznivá holka. Připadá mi jako ztělesnění celé španělské inkvizice v jediném ženském těle."
Lewis začíná Eddiemu připadat čím dál méně jako kněz. „Ona to skutečně dělá? Opravdu se bičuje?"
Lewis se vrátí ke stolu. „Ó ano. Chcete se podívat na video?"
„Na video? Jak Pecková sama sebe mlátí?"
„Je to neuvěřitelný materiál. Má plnou skříň flagelantských pomůcek. Provaz s uzly, býkovce, důtky. Dokonce má i miniaturu devítiocasé kočky. Sama si ji vyrobila. Neuvěřitelné."
„A vy to máte na videu?"
„Mám toho plnou truhlu," zakloní se Lewis ve svém koženém křesle s rukama zaklesnutýma za hlavou a s blaženým úsměvem. „Mám toho na rozdávání. Prvotřídní materiál. Má takovýhle rituál: vybere si bič, potom si zaváže oči a svlékne se. Pásku na očích má proto, aby se nemusela dívat na své nahé tělo. Chtěl bych z toho sestříhat nějakou kompilaci a nahrát k ní hudbu - našel jsem ten starý šlágr s velkým orchestrem: ‚Dám dělovou ránu, bum bum bum bum'. Mám v úmyslu sestřih nazvat To nejlepší z Peckové, ale jsem otevřen dalším návrhům."
„Vy máte u ní v bytě skrytou kameru?"
„Já mám skryté kamery všude." Nakloní se ke stolu a vytáhne zpod něj monitor. Na obrazovce je ve sprše nahá žena, na niž si Eddie matně vzpomíná ze schůze komise, v lesbickém objetí s ženou, kterou Eddie
„To je nechutné."
„Myslíte? Mně to připadá nesmírně erotické."
„To ne, já myslím to, že to filmujete. To je na tom nechutné. Je to nemorální a nechutné." Eddieho stanovisko by možná vyznělo trochu lépe, kdyby zároveň dokázal odtrhnout oči z obrazovky. „A nemorální."
„A nechutné, ano," povzdychne si Lewis a zastrčí opět monitor z dohledu. „Ale já si myslím, že je důležité, aby někdo věděl, co se na téhle lodi děje, nemyslíte? Sešel jste se s komisí. Máte obecnou představu o úrovni schopností na palubě. Někdo musí mít věci pod palcem, co říkáte?"
„Možná. Ale sestříhat nejlepší sexuální kousky a přidabovat k nim bigbandový soundtrack, to by se dalo považovat za výrazné překročení pracovních povinností."
„Takže vy se na ten pásek nechcete podívat?"
„Dal bych za zhlédnutí toho pásku pravou paži, kdybych pravou paži měl. Já jenom... nikdy bych nemohl omlouvat něco tak... tak lacinéh." „Tak lacinéh, říkáte? No dobrá. Máte právo na svůj názor. Moment. Co byste říkal názvu Neo-Peck-ovatelné pecky? Je to příliš umělá slovní hříčka? Příliš podivná? Nebo to příliš zjevně ukazuje na sadomaso?" „Hlavně je to velmi nekněžské, to bych řekl především."
„Vy si myslíte, že jsem nekněžský?"
„Myslím, že takhle nějak by zněla poctivá analýza a zhodnocení vašeho naprostého nedostatku morálních standardů a etiky, ano."
Lewis si povzdychne a opět se opře. „Asi máte pravdu. Občas opravdu cítím, že výkon mých povinností je přespříliš komplikován mou celoživotní oddaností ateismu. „Vy jste ateista?"
„Já vím, já vím. Pro člověka s mým povoláním to je jistá nevýhoda." Opět si povzdychne. „Toto je ale můj kříž, a já ho musím nést."
„Já tomu nerozumím. Když nevěříte v Boha, proč si oblékáte sutanu?" „Víte, jak to tady chodí. Neměl jsem na vybranou. Jako všichni ostatní na palubě i já jsem své zaměstnání zdědil."
„Ale kdybyste to vysvětlil, tak určitě..."
„Proč bych to měl do prdele dělat? Pro člověka bez skrupulí, který se nebojí Boha, má kněžství jisté výhody. Zahrnuje to ve skutečnosti docela málo práce. Ti idioti se mi ze všeho vyzpovídají. Řeknou mi ta nejtemnější tajemství. Tyto znalosti mi poskytují jistý... vliv. Ty a má rozsáhlá sbírka videonahrávek. Samozřejmě tam jsou také nesexuální čísla. Některé ženy právě tohle považují za velice vzrušující. Mockrát jsem byl sveden na nepravou cestu..." Lewis vzhlédne k nebi, v které nevěří, ponořen do šťastných vzpomínek.
Eddie se dívá na ten úsměv. Je tak mírumilovný, tak poklidný, tak... spokojený. „Pane Bože. Vy jste pěkná krysa, co?"
„Ale no tak, pomalu, vy hnusný předměte. Nahlížel jste do mého životopisu, ne?" Lewis se nakloní k Eddiemu. Jeho výraz se nezmění, ale ztlumí hlas. „A mimochodem, kdybyste pocítil nutkání svěřit se s obsahem tohoto našeho důvěrného rozhovoru někomu dalšímu, měl bych zdůraznit, že naopak znám vaše malé špinavé tajemství: tajemství, po jehož vyzrazení můžete zažít návrat do roztoku ve sklenici, který by byl rychlejší než čínský orgasmus. Umíme stejnou verzi Magnificat, doktore Mortone?"

„Má duše opravdu velebí Hospodina, otče Lewisi."
„Výborně. Není důvod, abychom spolu byli na kordy. Máme důležitější věci na práci."
„Ano. Například abychom se vyhnuli velkým planetám, které se nenadále vynoří jakoby odnikud."
„Pravda je, že objev takové planety sotva něco změní."
„Přesně tak. Nakonec - co znamená takový nepatrný plynný obr, když jsme mezi přáteli?"
„Prostě nám poskytuje jen mnohem určitější termín, to je všechno. Pokud se nám nepodaří najít způsob, jak řídit loď, řítíme se do zapomnění, ať se stane cokoliv. To už nějakou dobu stejně víme."
„To je do jisté míry pravda. Ale pochopitelně bychom se měli pokusit zjistit, kdo..."
„Momentálně nezáleží na tom, ‚kdo'. Je zde jediná důležitá otázka: ‚Jak?' Buď se nám podaří vyřešit změnu kurzu, nebo zahyneme. Navrhuji, že nejlepší bude, když se teď vrátíte do archivu a budete pokračovat v prohledávání písemností."
Obdaří Eddieho svým nejlepším, nejupřímnějším, otcovským úsměvem. „A božskou rychlostí, poutníče. Jsme závislí jenom na vás."
Lewis teď mluví trochu příliš překotně. Příliš pohotově. Příliš sebejistě. Příliš spěchá zamluvit jakýkoli hovor o sabotáži nebo o jejím pachateli.
A zničehonic to Eddiemu dojde. ... Dojde mu, že to byl otec Lewis, kdo vymazal planetu z modelu.

30

Eddie se nachází v obtížné situaci. Potřebuje se dozvědět, proč by chtěl kněz před zbytkem posádky ututlat bezprostřední nebezpečí, jaké představuje blízkost plynného obra. Ale s kým o tom může mluvit? A jak? Lewis ho pravděpodobně sleduje na každém kroku. Pravděpodobně ho sledoval celou dobu.
Jak jinak by mohl tak přesně vědět, jak zacházet s Peckovou, odrazit její obvinění a okamžitě poukázat na její vlastní vinu a selhání?
Znamená to snad, že slyšel, jak se Eddie snaží komunikovat s počítačem? A pokud ano, tak co? Počítač naštěstí neodpovídal.
Je zpátky v plánovací zasedačce číslo sedm. Sám. Přinejmenším to vypadá, jako by byl sám. Jen Bůh ví, kdo se dívá a špehuje ho nejrůznější sledovací technikou. Pecková se uklidila do svého pokoje a Eddie nechce myslet na to, co si tam dělá. To by nic neudělal.
Rozhlíží se po horách papírů. Zdá se být nesmyslné, aby se pokoušel zkoumat uspořádání lodi. Současné nákresy se původním originálům téměř vůbec nepodobají a vytrvalé odlamování jednotlivých kusů lodi znamená, že dokonce i ta nejaktuálnější schémata jsou beznadějně zastaralá. Není zkrátka možné vyhodnotit současný stav plavidla nebo přesněji řečeno toho, co z něj zbylo.
Musí něco udělat. Nebo alespoň musí vypadat, že se snaží něco udělat. Spíš ze zoufalství, než že by měl nějaký nápad, vyloví seznam posádky. A narazí na první slibné stopy.
Na seznamu posádky v současné aktivní službě jsou dvě jména, která vzbudí jeho zájem. První je zajímavé, protože má dojem, že ho zná, ale nedokáže si vzpomenout, odkud: pan Paulo San Pablos - na seznamu nemá žádnou kvalifikaci, žádné postavení přidělené v rámci komunity. Divné. Druhé jméno je zvláštní: Amalgam Willard-Walters. Kdokoli to je, muž či žena, v každém případě má tenhle Willard-Walters nejvyšší zaznamenané IQ na palubě. Vlastně je to nejvyšší IQ, o jakém kdy Eddie slyšel: daleko přesahuje hranici geniality a je dokonce ještě o kus výš. Eddie má k měření IQ docela rezervovaný odstup - i to jeho mu připadá směšně vysoké -, ale ta osoba s hodnotou přesahující 300 bodů musí přece umět nějak hodnotně přispět k řešení současné situace.
Eddie zvedne sluchátko lodního telefonu a ve svém vzrušení ho nešťastnou náhodou rozdrtí. Sáhne po jiném, když tu naskočí na komunikačním monitoru Lewisova tvář.
„Chystal jste se mi zavolat?"
Do háje s tím chlapem. Sleduje každý Eddieho krok. Dokonce se ani neobtěžuje zdvořile omluvit za svou netaktnost.
„Kdo je to Paulo San Pablos?" zeptá se Eddie.
V Lewisově klidném, upřímném pohledu dojde k nejnepatrnějšímu z nepatrných cuknutí. „Promiňte. Nic mi to neříká."
Ale říká. „Podívám se na to, jen kvůli vám." Nepodívá.
Dobrá. Na chvíli to můžeme nechat být. „A pak tu mám ještě jedno jméno: Amalgam Willard-Walters."
„To myslíte profesory?"
„Profesory?"
„Věřte mi - s tím byste se nechtěl seznámit."
„S tím? Tak moment, vyjasněme si to: je Amalgam Willard-Walters singulár, nebo plurál?"
Lewis si ztrápeně pročísne rukou vlasy: „Technicky vzato, obojí."

31

Eddie jede na zadním sedadle motokáry spolu s otcem Lewisem. Je poněkud znepokojivé, že vpředu sedí dva trubci Styxe, naprosto identičtí až na písmena na čelech: D a J. Jsou těžce ozbrojeni, což připadá Eddiemu jednak zbytečné, a vezme-li v úvahu, že úkol spočívající v odtržení víčka na plechovce piva by pro jejich dvojici představoval nesmírně náročnou a matoucí intelektuální výzvu, pak by to považoval i za extrémně nemoudré. Snaží se nevšímat si, že trubec J si bere cestou „jako" na mušku své obrovské laserové pušky imaginární cíle, nadouvá tváře a doprovází své úsilí zvuky střelby jako malý klučina. Eddie se snaží nemyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby zbraň v tom uzavřeném prostoru spustila nešťastnou náhodou střelbu. Místo toho se snaží naslouchat otci Lewisovi. „Profesoři jsou

výsledkem ošklivě zrušovaného vědeckého experimentu."
„Ošklivě zrušovaného?" odfrkne si Styx D. „To je přehnané vyjádření." „Ve skutečnosti, Darione, je to velice zdrženlivé vyjádření."
„No těpic, to jsem tomu dal," plácne se Styx D do čela a s těžkopádným upachtěným sarkasmem dodá: „Tak mi rozstřílejte mozek bazukou." Lewis zavrtí hlavou. „Tak dobrý střelec nejsem."
„A co si trochu zaexperimentovat?"
„Profesoři Willard a Walters řídili komunitní výzkumný a vývojový tým před nějakými pěti, šesti generacemi. Willard se nakazil smrtelnou chorobou a oba souhlasili s tím, že naroubují Willardův mozek na mozek Waltersův. Dva mozky v jednom těle. Nemělo to smysl. Jste si jistý, že se tím chcete zabývat?"
To bylo víc, než v co se Eddie odvážil doufat. Profesor či profesoři představují spojení, most mezi jeho vlastní a současnou generací. S jejich přispěním by mělo být možné dát dohromady dějiny komunity, které by měly hlavu a patu; zjistit, kde se stala chyba. Zjistit například, jak a kdy poutníci přišli o schopnost čtení. „Ale jak je možné, že jsou pořád ještě...? Řekl bych, že pět šest generací je dost dlouhá doba."
„Máme je uložené v mrazničce."
„Kryogenici?"
„Víceméně, ano. Jsou tam pořád naživu, ale mají metabolismus zpomalený téměř na nulu. Jednou za čas nějaký chytrolin trvá na tom, že je vzbudí, aby se zjistilo, zda nastalo nějaké zlepšení, ale nikdy se nic takového nepotvrdí, a tak je zavřeme do mrazáku na další období."
„Vy sám jste s nimi mluvil?"
„Jestli jsem s nimi mluvil? Přesně vzato, s profesory se nedá mluvit. Ale párkrát jsem je už oživoval, to ano."
Motokára se náhle s trhnutím zastaví. Ocitli se ve slepé uličce. Trubce to nijak nerozhodí, ale Eddiemu to vadí hodně.
„Co to má znamenat?" Styx D pokrčí masivními svaly svých tváří: „Slepá ulička."
„Tady ale žádné slepé uličky nejsou. Systém chodeb se vine po celé délce lodi a je celý propojený."
Trubci se podívají jeden na druhého, potom vystoupí z motokáry a zamíří ke stěně, která jim stojí v cestě. Zlehka na ni poklepou. Opět se na sebe podívají. Oba přiloží ke stěně ucho a klepou po celé její délce. Znovu se na sebe podívají. Začnou bušit do stěny pěstmi. Potom přidají kopání botami. Pokračují se vzrůstající silou tlučením do zdi hlavami. Oba zároveň to vzdají, otočí se a odpochodují zpátky k vozidlu.
Trubec D stojí vzpřímený, krvácí z nosu a uší, zasalutuje Eddiemu a vyštěkne: „Pane, bezpečnostní hlášení: před námi určitě stojí zeď, pane!" Eddie ho počastuje mdlým úsměvem: „Děkuji vám, pane Styxi." Trubec zůstane ve strnulém salutujícím postoji, očividně čeká od Eddieho něco jiného.
Vysvobodí ho Lewis: „Výborně, Darione. Pěkně jste to vyřešili. Pokračujte."
Trubec spokojeně přikývne a nastoupí zpátky do motokáry. Sotva dosedne, motokára nastartuje a vyrazí pozpátku k poslední křižovatce.
„Je to pravda?" ptá se Lewis Eddieho. „Všechny chodby bývaly ve vaší době propojené?"
„Samozřejmě. Proč by nebyly? A proč by to někdo měnil?"
„Teď jsou tady všude slepé uličky."
Eddie si vzpomene na spletitou cestu, kterou se ubírala tranzitní dráha, jak se pořád různě vracela a odbočovala. „Věc se má tak... chci říct, že je možné, aby někdo z nějakého důvodu změnil uspořádání lodi, ale počítačový systém by měl ty změny znát, ne? Chci tím říct, že motokára je ovládaná počítačem. Měla by vědět, kde jsou slepé uličky. Měla by se jim umět vyhnout, ne?"
„Je to vlastně podivné, ano," Lewisovy oči prozrazují pronikavou inteligenci, která za nimi pracuje. „Mělo mě to napadnout." Protože si myslí, že je chytřejší než Eddie? Zachytí Eddieho pohled a jeho jasné oči pohasnou. „Z toho se nedá vykroutit," usměje se. „Budu muset jít do svého pokoje a nemilosrdně a krutě se zbičovat."
Ale ta hádanka zjevně nastartovala jeho mysl k usilovnému přemýšlení. Po celou dobu krátké cesty je zamlklý a nechá Eddieho nerušené pozorovat Styxe, který si hraje s vojenským samopalem na kovboje a indiány, přičemž mu na silném zátylku pomalu zasychají krůpěje krve.
Když konečně dorazí na místo, vstup do mrazicí komory se zdá být podle Eddieho skromného názoru ztížen příliš velkým množstvím bezpečnostních opatření. Přemítá, co asi tak může v místnosti být, aby to ospravedlňovalo přemíru preventivních systémů zabraňujících průniku vetřelců. Nebo možná tomu dává špatné znaménko. Možná všechna ta opatření slouží k tomu, aby zabránila těm, co jsou uvnitř, dostat se ven.
Trubec D musí poskytnout otisk dlaně, pohlédnout do okuláru kvůli naskenování sítnice a dokonce podstoupit seškrábnutí několika kousků kůže kvůli testu DNA, než je jim vůbec povoleno vstoupit ke klávesnici řídícího centra. Styx tam vloží velice dlouhé číslo. Je to spousta číslic, Eddie přestane počítat u třináctého.
Nic se nestane.
Trubec D si povzdychne a vloží číslo do počítače znovu. A dveře se opět nepohnou. Zkusí to potřetí se stejným žalostným výsledkem.
Otec Lewis zavře oči. „Dostali jsme se do poněkud prekérní situace, Darione, ale není třeba možné, že tam vkládáte špatné číslo?"
„O tom pochybuji, otče, pane. Ale pro jistotu to zkontroluji." Trubec vytáhne jakýsi elektronický zápisník, zkontroluje číslo a znovu ho naťuká. Dveře stále nereagují.
„Sakra. Někdo musel změnit kód. Odstupte." Trubec zhoupne svou laserovou puškou, aby jí zamířil na bezpečnostní panel.
Lewis zaječí: „Styxi! Ne!"
„Řekl jsem‚odstupte', otče, pane. Vím, co dělám."

„Musíte..."
Styxův prst zmáčkne spoušť a Lewis se přikrčí za Eddieho a téměř ho přitlačí k podlaze, když z pušky vyšlehne mohutný záblesk světelné energie, který sežehne řídící panel na uhel a odnese s sebou i trubce.
Eddie získá do sbírky další hororový film, který se mu bude vtírat do erotických fantazií. Styxovo tělo vybuchne a jeho části se rozletí po úzké chodbě, přičemž na místě zůstanou stát jen jeho nohy od kolen dolů.
Nastane strašlivé vlhké ticho. Cosi růžového, co by člověk nikdy neměl spatřit, se odlepí od stropu a čvachtavě do dopadne na podlahu Eddiemu k nohám.
Otec Lewis stojí a opražuje si šaty, přičemž si ze saka sbírá divné kousíčky kouřící chrupavky. „Jak už jsem říkal, než jsem byl tak nezdvořile přerušen: laser byl nastavený na poněkud příliš silný výkon."
„Opravdu?" Zbývající Styxův trubec zkřiví krví potřísněné rysy tváře do grimasy náhlého osvícení a zkoumá vlastní zbraň: „Myslíte?"
„Doktore Mortone? Jste v pořádku?"
Eddie zvedne pařát a odstraní si z hledí kus kouřícího zažívacího traktu. „Kromě toho, že jsem celý zaneřáděný cákanci z vnitřností, prožívám úžasný den, děkuji."
„Výborně. Můžeme?" Lewis ukáže k obrovské roztavené díře v bezpečnostních dveřích a pokyne Eddiemu, aby šel blíž.
„Co?"
„Půjdeme."
„Omlouvám se, ale jsem snad jediný, koho poněkud vyvedlo z míry, že tady vybuchl na cimprcampr člen posádky? Z nás všech?"
„Ale no tak, doktore. Podívejte se na to z té lepší stránky: aspoň nám otevřel dveře."
„Vždyť to byl živý člověk, Lewisi. Lidská bytost."
„Ach, nemyslíte, že označení ‚lidská bytost' v tomto případě poněkud přehání? Byl to jen trubec. Vypěstujeme si dalšího. Nemám pravdu, Jebediáši?"
„Otče, pane, už se na tom pracuje. Zatímco mluvíme, už je ve zkumavce." A přeživší trubec vstoupí do komory, aniž by se vůbec ohlédl.
V místnosti je zima a na první pohled je prázdná. Na podlaze leží hustá mlha, která je téměř metr silná. Lewis si přitáhne sako k tělu. „Je tady trochu chladno. Doufám, že máte ten komplet dobře naolejovaný."
Eddie se pokouší neprodlévat na obraze lidských vnitřních orgánů přimrzajících mu ke kovovým zádům a vydá se za Lewisem a Styxem k protější zdi. Styx naťuká na další klávesnici ještě jeden kód a v jinak hladké stěně se objeví průrva.
Z průrvy vyjede zásuvka, z níž zlověstně pomalu stoupá mlha. Jakmile se trochu projasní, Eddie rozpozná v oparu lidskou siluetu: postarší muž, snad něco mezi šedesáti a sedmdesáti lety. Jeho tělo má dobré proporce, vypadá jen trošku křehce a je zabaleno v jakémsi termálním obleku. Pokožka má modravý odstín, což je pochopitelné. Méně pochopitelné už je, že je pevně připoután na místo množstvím nesmírně silných řemenů. Zbytečně nadměrná síla na jeho tělesnou konstituci. Ruličkaobyčejné izolepy by stačila víc než dost.
Lewis vyloví z přihrádky vedle zásuvky jakousi masku a přiloží ji muži přes nos a ústa. „Prst na spoušť, Jebediáši."
Trubec pozvedne pušku a namíří červený bod laserového hledáčku přímo doprostřed čela bezmocného muže.
Spokojený Lewis zatahá za trubičku připojenou k masce, Eddie zaslechne syčení plynu a zmrzlý muž se pohne.
Při první známce pohybu Lewis spěšně zvedne masku a odstoupí do bezpečnější vzdálenosti. „Profesoři?"
Muž doširoka otevře oči, několikrát zamrká a potom otočí hlavu Lewisovým směrem a zašilhá. „To jsi ty, Rajbolde?"
„Ne, ne. Rajbold Lewis byl předek mého předka."
„Vypadáš jako Rajbold."
„Ano," usměje se Lewis. „Možná to může mít něco společného s tím, že se posádka mezi sebou křížila víc než rodinný sjezd arkansaských chovatelů vepřů. Rád bych vám někoho představil."
„Rajbold Lewis byl totální hajzl."
„Ano. Staří dobří dědečkové. Tohle je doktor Morton..."
Pak se stane velice zvláštní věc. Profesorova tvář se zkřiví do nového výrazu - natolik nového, že náhle získá podobu úplně jiného člověka - a z úst se ozve jiný hlas, mladší a bojovnější.
„Tak hek, někteří z nás se tady snaží spát."
A bez viditelné námahy se tvář opět promění zpátky a vrátí se i původní hlas. „Tak je to s tebou pořád, furt si jenom stěžuješ. Nemohl bys prostě...
„Prostě jen nechejte toho krávalu, to je všechno, co..."
„Kecy, kecy, skuhrám a kecy..."
„Hele, už dospěj, ty pubertáckej..."
„Já se tady snažím o dospělý rozhovor..."
„Fakt? Opravdu o dospělý rozhovor? To by mělo vyčerpat tvou duševní energii na absolutní maximum..."
„Mohl bys aspoň na třináct vteřin přestat s vykřikováním hysterických urážek? Jen abych mohl jednou pro změnu naslouchat rozumnému člověku?"
„Ano, jistě: ty naslouchášrozumnému člověku. Uč se příkladem.
Výměny se odehrávají rychle a bez pomlk. Eddie přemýšlí, jak si to ubohé stvoření dokáže najít čas na nadechnutí.
Lewis se je pokusí přerušit: „Profesorové. Pokud bych vás mohl jen na chvíli vyrušit ve vaší hádce..."
Profesoři uraženě pozvednou hlavu proti řemenům. „Hádce? Kdo se hádá?"
„Ty. Ty se hádáš."
„Já jsem uznávaný vědecký génius, ty můj uhádaný přítelíčku. Já se nehádám."
„Hádáš, hádáš, hádáš."

„Hádání je malicherné. Jsem nad ně povznesený."
„Ty? Ty jsi profesionální škorpil Ty by ses mohl hádat na mezinárodní úrovni a vyhádat si už před obědem bronzovou, stříbrnou i zlatou medaili."
Třebaže se usmívá jen se skřípěním zubů a už už hrozí vybuchnout, řekne otec Lewis laskavě: „Držte hubu, nebo vás dám postřílet.
Profesoři se odmlčí. Tvář se několikrát promění. Evidentně probíhá mohutná bitva o to, kdo ovládne hlasový systém. Nakonec zvítězí první hlas. „To je úžasné. Teď nás to tvoje hádání bude stát život, protože nás zastřelí."
‚Ano, výborně, to je skvělý plán. Zastřelte mé, abych se zbavil tohodle cvoka. Prosím vás, vy tam, střelte mě do hlavy. Namaluju vám tam terč."
Stvoření velkolepě zápasí s pouty a pokouší se uvolnit si jednu ruku. Eddie musí totálně přehodnotit svůj názor na pevnost popruhů. Říká si, že vhodné by mohly být spíš nějaké řetězy. Jelikož Lewis není schopný navázat jakoukoli komunikaci, Eddie má pocit, že by to mohl také zkusit. „Poslyšte, profesoři. Tohle je důležitá věc. Při nějaké kolizi došlo k poškození lodi a máme teď jen jeden motor.
Ale pokud jeho slova vůbec slyší, nijak na ně nereagují. Stvoření se nadále hádá se zuřivým elánem samo se sebou.
„Jak prosím? Zastřelit do hlavy? Promiň, ale tuhle hlavu nemůžeš nechat zastřelit. To je moje hlava, ty jsi v ní jenom na návštěvě..."
„Věř mi, že bych se okamžitě milerád odstěhoval, kdybych měl na vybranou. Ze všech hlav, do kterých mě mohli transplantovat, musí být právě tahle ta..."
„A dokud jsi v mé hlavě, očekával bych, že se budeš chovat s trochu větší slušností, předem moc děkuji."
„Slušností, jo?"
„Samozřejmě, slušností. Musím ti význam toho slova vysvětlovat? Neučili o něm na Idiotské univerzitě?"
Eddie se pokusí pokračovat. Třeba v nich něco z toho uvízne. „Poslyšte: docela nedaleko je planeta, ale nedokážeme vygenerovat dostatečné množství hybné síly, abychom se dostali na její oběžnou dráhu..."
Profesorské výpady zničehonic ustanou. Hlava se natočí k Eddiemu. „Moment. Říkal jste ‚poškození při kolizi'? To nejste v žádném nebezpečí. Já to jednou předpověděl. Motoinženýrinskou evoluci..."
„Ty jsi předpověděl motoinženýrinskou evoluci? Ty!? Předpověděl nepředpověděl, přítelíčku. Ty bys nedokázal předpovědět ani prd po plechovce hrachu. Motoinženýrínská evoluce byla takovým mým malým..."
„Tvým?! Tak tvým, ano? No dobře, zase se ti jednou povedlo vymyslet originální teorii jen pár týdnů po mé původní myšlence. Ty ubohej úpornej natvrdlej mozečku. Někdo by tě měl uškrtit."
„Výborný plán. Jenom napřed uškrtím já tebe."
„Jo? I tenhle nápad mi ukradneš?"
„Proč ne? Je to první dobrý nápad, který jsi kdy měl!"
„Tak to bychom měli! Uvolněte mi někdo ruku. Jen jednu ruku. To bude stačit. Přidusím toho hajzla, až bude celej fialověj!"
Snaha profesorů vyprostit se z pout roste, hlava sebou divoce zmítá, na spáncích se nebezpečně vyboulují silné fialové žíly, výhrůžky a nadávky létají vzduchem stále se měnícími hlasy. Eddie zaslechne trhání kůže. Jeden z řemenů na hrudníku začíná povolovat.
Lewis sáhne po klávesnici. „Myslím, že opět nastal čas trochu si zdřímnout, hoši."
Ze dna zásuvky začne vířivě stoupat mrznoucí mlha. „Teď se koukni, cos způsobil, ty naměklej čuráku. Už nás zase strká zpátky do bedny."
„Co jsem já způsobil? Je to celý jen kvůli tobě. Ty prostě nedokážeš tu svou umouněnou držku držet zticha aspoň tak dlouho, abychom se mohli nadechnout skutečnýho vzduchu, a tak se vracíme na další desetiletí do mrazicího boxu. Blahopřeju, ty génie."
„Jo? To teda pár desítek let v ledovém zapomnění je požehnáním ve srovnání s jedinou vteřinou tvýho zběsilýho řečnění. Už se na to těším."
Jak zásuvka zajíždí zpátky do zdi, verbální potyčka v neztenčené síle pokračuje. Eddie je slyší ještě i ve chvíli, kdy přihrádka zajede do zdi úplně.
Ostrá výměna názorů ustává teprve postupně, když kryogenní proces začne účinkovat jako konejšivý lék.
Přesto Eddie, Lewis a trubec s puškou namířenou na zásuvku ještě několik minut mlčky vyčkávají, jen aby měli jistotu. Konečně Styx zmáčkne pojistku, sklopí zbraň a všichni tři si dlouze a zhluboka oddechnou.
„No páni," řekne Eddie.
„No páni, opravdu," řekne Lewis téměř současně. Zamíří zpátky do chodby a každý z nich poočku sleduje zapečetěnou zásuvku.
„Vždycky se chovají takhle?"
„Zažil jsem je už v horším stavu. Jednou se málem vytrhli a pokusili se ubít stlačenou umělohmotnou lahví. Museli jsme je utišit uspávací střelou na slony."
„Ale kdysi museli být přáteli."
Lewis zavrtí hlavou. „Podle našich znalostí to byli odjakživa rivalové na život a na smrt; pořád si šli po krku. Všichni byli překvapení, když Walters navrhl naroubování. Snad si mysleli, že to hašteření je jen profesorský způsob, jak si vyjadřují nějakou potlačenou náklonnost. Pravděpodobně si to mysleli špatně. Po operaci se to zhoršilo. Museli je čtyřiadvacet hodin denně hlídat, aby nespáchali sebevraždu. Profesoři pořád vynalézali stále geniálnější prostředky k pokusům o sebezničení a bylo nutné je mít pod kontrolou. Ani potom se téměř nedal vydržet věčný křik plný urážek. Předali je k hlubokému zmrazení, aby zachovali duševní zdraví nejen jim, ale i všem ostatním."
„Musí existovat nějaký způsob... myslím, že to jsou géniové. Nemohli byste zkusit... jejich mozky od sebe oddělit?"

„Ale ano. Máme na palubě přemíru chirurgických možností. Tady Jebediáš by bezpochyby dokázal předvést podobnou menší mozkovou operaci se zavázanýma očima pouze se sekáčkem a zmraženou nadívanou rybou."
Eddie pohlédne na trubce, který se marně snaží přitáhnout k sobě okraje díry v roztavených dveřích. „Výborně. Bylo by pěkné, kdybychom dokázali najít nějaký způsob, jak ty mozky vytáhnout. Mohly by nám pomoct dostat se z té šlamastyky."
„Jediný způsob, jak ty mozky vytáhnout, doktore Mortone, spočívá v tom, že je sesbíráme ze země, až se támhle rozstříknou po ráně z mé pistole."
Lewis nařídí Styxovi, aby nechal dveře na pokoji, a všichni nastoupí do chodbové motokáry. Eddiemu je z celé té epizody nanic, z toho, že přišli o nejvzácnější a stále se tenčící komoditu: o čas. Ve svém pocitu se ale mýlí. Popravdě řečeno, profesoři už jim pomohli. Kdyby měl Eddie čas si to rozmyslet, mohl by dokonce přijít na to, jak. Jenže času se nedostává. Je třeba se vyrovnat s něčím mnohem bezprostřednějším a naléhavějším.
S obrovským otřesem lodi.

32

Loď se s ohromným zachvěním - tentokrát opravdu hrůzostrašným - zhoupne na břiše. Ozve se strašlivý, pomalý skřípavý rachot a tiché úpění deformovaného kovu. Světla začnou šíleně blikat. Eddie se ohlédne stranou, kde se stěna po celé délce zkrabatí a zprohýbá jako práskající bykovec. Potom náhlý prudký náraz nadhodí motokáru a zlehka jí mrští proti zdi. Letí hučícím vzduchem jako dětské autíčko odhozené z ruky vztekajícího se dítěte.
Eddie vyletí z motokáry, točí se vzduchem a jeho těžko ovladatelné údy kolem něho náhodně poletují, takže blikající nouzová světla vytvářejí znepokojivý stroboskopický efekt. Musí se nějak zastavit. Musí se dostat z cesty řítící se motokáry, než ta na něm přistane a vymlátí život z toho, co z něho zůstalo. Zoufale se snaží soustředit, silou vůle rozpřáhnout paže a najít nějaký záchytný bod pro svá klepeta, ale je to skoro nemožné. Jeho hmat téměř neexistuje a lomoz drcených částí stroje létajících všude kolem něho mu brání slyšet, jestli se dotýká něčeho pevného.
V zoufalství se pokusí zacvakat paňáty, náhodně je otevřít a sevřít, a něco přece jen najde.
Nevidí, co to popadl, ale zastaví ho to v pohybu a trhne to s ním na stranu s náhlým nepříjemným škubnutím. Narazí do nějakého kovu, který klade odpor, a uvízne tam vzhůru nohama. Myslí si, že ječí, ale hlas je příliš vzdálený a neelektronický, aby mohl být jeho.
Je nehybně vklíněný na místě, bezmocný, zatímco otřesy pokračují neztenčenou silou. Přes vibrující hledí mu stéká jakýsi slizovitý rosol. Natrhl se mu snad komplet? Odtéká z něho s tou šlichtou život? Zvedne paže k helmě a uvědomí si, že pořád ještě v paňátu cosi svírá. Zvedne to do vibrujícího stroboskopického světla.
Je to paže.
Lidská paže.
Jeho klepeto ji urvalo u lokte.
Z rány stříká gejzírem překvapivé množství krve. A ještě horší je, že prsty sebou pořád cukají.
Tentokrát to opravdu křičí Eddie.
Křičí ještě i tehdy, kdy otřesy ustanou a světlo opět naskočí do normální podoby.
Nepřestane křičet, dokud se před ním neobjeví vzhůru nohama knězův obličej. Lewis se krčí, uhlazuje si vlasy, což je jediná jeho část, která se zdá být maloučko rozhozená. „Jste v pořádku, doktore Mortone?"
„Cítil jsem se už líp. A vy?"
„Já jsem na tom dobře. Použil jsem jako štít trubce." Lewis k němu vztáhne ruce a ohmatá ho. „Jste tam pěkně pevně zaražený." Otočí se a zvolá: „Jebediáši!"
Eddie natahuje strnulý krk. Je zaklíněný ve výdejním automatu na občerstvení.
Lewis se zapře o zem a pokouší se Eddieho vytáhnout, ale přístroj sevřel Eddiemu celé tělo. „Myslím, že budeme potřebovat nějaké páčidlo nebo něco takového." Otočí se a opět zavolá, tentokrát už popuzeně: „Jebediáši! Přestaneš se už konečně flákat a přijdeš sem?"
Na periferii Eddieho zorného pole se objeví trubec, zkrvavený a samá modřina. „Otče, pane! Lituji, že postrádám schopnost zasalutovat, neboť jsem dočasně přišel o paži, otče!" Zvedne svůj pahýl, jako by ke svému tvrzení nabízel důkaz. Z rány vychrstne sprška krve a rozstříkne se otci Lewisovi po tváři.
Kněz přivře oči a zavrtí hlavou. „Zavažte si to, vy šašku. Tu máte,"
vytáhne kapesník, utře si s ním obličej a potom jím provizorně závaže poraněnou paži.
Trubec sleduje procedura s odtažitým zájmem. „Nechápu, co se s ní stalo. Ještě před minutou byla na svém místě. Na mém lokti."
Eddie pozvedne chybějící úd. „Já... byla to nehoda. Musím mít... jenom jsem natáhl ruku..."
„Počkejte chvilku," nakloní se nad ním trubec. „Já jsem právě ztratil ruku skoro přesně stejnou, jako je tahle."
Lewis pevně utáhne obvaz. „Tohle je ta tvoje paže, Jebediáši."
Trubec se zadívá z větší blízkosti. „Jste si jistý?"
„Docela jistý, ano. Zdrcující záplava čerstvě odtržených údů se nám tady po chodbách zrovna nevalí, že? Vy snad nějaké vidíte?"
Trubec se pomalu otočí a rozhlédne se chodbou na jednu a pak na druhou stranu a pak zase zpátky na první. „Otče, pane, tedy nikoli: pane, otče. Aniž bych provedl pečlivější a komplexnější průzkum, řekl bych, že je zde pouze jeden odtržený úd." Přikrčí se a zkoumá přívěsek v Eddieho sevření. „Mohl bych ji dostat zpátky, pane, až ji nebudete potřebovat?"
„Tak podívej." Lewis přikročí k Eddiemu, popadne hrubě paži a mrští s ní chodbou. „Na tu pitomou paži teď zapomeň.

Je v čudu. Je to historie. Jasný? Teď se pokus najít nějaký sochor."
Styx se za svým ztraceným údem dívá zoufalým pohledem psa, jemuž nařídili, aby nechal ležet svůj oblíbený klacík, a pak se se svěšenými rameny vydá hledat požadované nářadí.
Eddie je zděšený. „Proč jste to udělal?"
„Co bych měl podle vás udělat? Přišít mu ji zpátky? Já? Se svými mezinárodně vyhlášenými mikrochirurgickými schopnostmi?" „No možná ano. Kdybychom použili chirurgický počítač..."
„Trubce neopravujeme. Jaký by to mělo smysl? Bylo by rychlejší střelit ho do hlavy a vypěstovat si nového. V každém případě ta paže byla hodně poškozená. Někomu se povedlo ji pěkně a řádně rozmašírovat s veškerou možnou něhou."
Skvělé. Jako by se Eddie necítil už tak dost provinile.
Lewis se nakloní blíž a ztlumí hlas: „A kromě toho ten ubohej bídák ztratil už pořádné množství krve, pravděpodobně navíc k nějakým vnitřním zraněním, která téměř jistě utržil, když mi statečně dělal štít. Pochybuji, že by přežil cestu na ošetřovnu."
Dojde k dalšímu vzdálenému otřesu. Všichni ho spíš slyší než cítí. Druhotné záchvěvy. Možná. Nebo se někde začínají usazovat poškozené
části. Lewis teď vrhá znepokojené pohledy na konec chodby. „Poslyšte, Mortone, vadilo by vám, kdybych vás tady nechal?"
„Cože?"
„Já jen, že to byl strašný otřes. Jen Bůh ví, jakou napáchal škodu."
„Vy mě tady chcete nechat vecpaného do výdejního automatu?"
„Jeden z nás by se měl vrátit do řídícího centra. Zjistit, v jaké se nacházíme situaci. Uklidnit paniku a podobně."
Pochopitelně lže. V tomto ohledu žádné překvapení. Překvapivé pouze je, že to dělá tak uboze.
„Vy mě chcete opustit chyceného v pasti, samotného a vzhůru nohama, se zadkem nacpaným mezi rodinná balení čokoládových tyčinek?"
Ale Lewis už míří chodbou, přičemž jde, co nejrychleji může, aby to ještě nevypadalo jako útěk. Přes rameno volá: „Uklidněte se. Styx vás odtamtud vypáčí, než řeknete švec."
Styx? Neřekl snad právě Lewis, že ten člověk stojí na prahu smrti? Eddie se dívá za rychle mizejícím knězem, který jako obvykle nonšalantně cupitá, a přemítá, jaká jiná morální zrůda by zanechala člověka s nepohyblivou hlavou a páteří zaklíněného a otočeného vzhůru nohama pouze ve společnosti umírajícího jednorukého invalidy, který by v souboji důvtipu prohrál i s retardovaným pulcem.
A jako na zavolanou se objeví Styx s kovovou tyčí ve zbývající ruce. „Pane, bude to stačit?"
„To by mělo být akorát."
„Není to technicky vzato sochor. Je to jenom normální tyč."
„Mělo by to stačit k tomu, abych se odtud dostal. Pusťte se do toho."
Ale trubec tam jen stojí, lehce se pohupuje a nic neříká dobré dvě minuty, přičemž má maloučko hypnotizovaný výraz.
„Stalo se něco, Styxi?"
Trubcovy oči se náhle jako by v šoku rozšíří a on mohutně zatřepe hlavou. „Jejda! Promiňte mi to, doktore, pane. Myslím, že jsem omdlel. Ale už jsem v pořádku."
„Jste si jistý? Ztratil jste hodně krve."
„Napro...," a zhroutí se na zem jako hromádka bez života. Eddie zpanikaří. Co jestli je trubec mrtvý? Jak dlouho tam bude trčet, než si na něho vzpomene ten sebestředný, samolibý nafoukaný hajzl a nechutná karikatura kněze, co se dokáže tak bezbožně vymlouvat? A vůbec: kam vlastně šel? Opravdu upřímně od Eddieho očekává, že mu sežere ty ubohé žvásty o tom, že musí pospíchat uklidnit panikáře? Jak asi vypadají jeho nesvaté záměry? A co když přijde další otřes? Co
když oslabený plášť lodi povolí a Eddieho i s celým výdejním automatem vcucne vesmírné vakuum? Bude ho chránit jeho komplet? Jak dlouho? Bude takhle vypadat potupný konec Eddieho O'Harea? Bude navždy plout vesmírem přišpendlený do výdejního automatu s pamlsky?
Potom bez jakéhokoli varování se trubec náhle probere, okamžitě vyskočí na nohy a dokončí větu: „...sto. Hned vás odtamtud dostaneme."
„To by bylo dobré, ano." Lepší bude provést to rychle, Eddie. „Kdybyste jen mohl..." Eddiemu něco hrozivě zařinčí o temeno helmy, krk se mu vykroutí a hlava se prudce přitlačí k hrudníku. Eddie je celý otřesený, a když se mu podaří vzhlédnout, spatří Styxe třímajícího tyč, jak s ní jako jednoruký golfista s vervou míří strašlivou silou na Eddieho hlavu.
Eddie zaječí: „Přestaňte!", ale slovo se ztratí pod úderem tyče, která mu opět narazí o helmu a páčí mu bradu k hrudníku.
„Styxi! Přestaňte! Pro Boha živého! Přestaňte, prosím!" Styx se zastaví v poslední chvíli uprostřed nápřahu: „Pane? Dělám něco špatně?"
„Co to sakra vyvádíte, člověče?"
„Snažím se vás dostat z té schránky."
„Tak s tím přestaňte. Já se nechci dostat ze své schránky. V té potřebuji zůstat. Když mě vypáčíte ze schránky, umřu."
„Vy chcete zůstat ve schránce?"
„Ano, chci. Chci zůstat ve schránce. Stačí, když mě vypáčíte z toho výdejního automatu. To je všechno. Na to je ta tyč. Na páčení. Ne, abyste mi roztloukl mozek na kaši. Na páčení. Jasný?"
Styx zastrčí tyč za Eddieho tělo a začne ho páčit ven. „Myslel jsem si, že chcete, abych vás vyprostil z té schránky, to je všechno."
„To bylo špatně. Bylo to od vás iniciativní, ale mylné. I kdybych opravdu chtěl, abyste mě vyprostil ze schránky - a já vám opět dávám jasně na vědomí, že nic takového nechci -, nechtěl bych po vás, abyste se mi pokusil rozmlátit

skořápku jako u nějakého gigantického natvrdo uvařeného dinosauřího vejce. Jasný?"
Styx se celou svou vahou opře o tyč. Eddie cítí, jak něco povoluje a on padá k zemi hlavou dolů. Opět si ošklivě narazí krk a svalí se tváří nahoru, což není ta nejjednodušší pozice, z níž by ho bylo možné zvednout. Tekutinou v jeho helmě se líně převaluje obrovská bublina a propluje mu přes obličej. Cítí se na úrovni nějakého lidského ducha. Ale moment: tohle je nějaká moc velká bublina. Nikdy dřív žádnou tak velkou bublinu neviděl. „Styxi? Neteče mi někde hledí? Je to životně důležité. Neprotéká mi někde helmou nebo schránkou zelený rosol?"
Nedostane se mu žádné odpovědi. „Styxi?"
S obrovským úsilím o koordinaci Eddie sebere veškeré své ubohé síly, stačící právě k tomu, aby se překulil na břicho a vydrápal se nemotorně na svá obdélníková chodidla. Trubec leží na podlaze s očima dokořán. Eddie nerozeznává moc dobře barvy, ale i tak vidí, že Styxův obličej žádnou nemá.
Co může dělat? Nemůže mu vyzkoušet puls, mohl by stisknout příliš a ucvaknout ubožákovi druhou ruku. Nemůže volat o pomoc. Ale nemůže ho tady nechat. Určitě ne, pokud je ještě naživu. Musí něco udělat. Opatrně poklekne vedle ležícího trubce a nakloní se velmi, velmi blízko, takže se hledím opře o Styxova ústa a nos. Chvíli tak zůstane a pak se odtáhne. Ano. Vnější strana hledí je maloučko zarosená. Trubec ještě dýchá.
Co nejjemněji to dokáže, což je pro Eddieho krajně bolestivé a kruté, trubce nadzvedne, otevřená klepeta mu vloží do podpaží a přehodí si ho přes záda.
Bude to pomalá chůze. Ve svém současném stavu není Eddie zrovna žádný sprinterský šampion a trubec je - kolikrát? desetkrát? dvacetkrát? - těžší než on. Eddieho skořepinový komplet je navržen pouze k nošení páteře a hlavy. Každou chvíli může povolit. Může se pod tíhou zhroutit a složit se do sebe jako laciná plechovka, přičemž by jeho shrbené tělo zůstalo v podobě zmáčknutého zkrouceného plíšku na podlaze.
Doufejme, že k tomu nedojde. Doufejme, že zanedlouho doklopýtají k motokáře, která není rozbitá, nebo k tranzitní dráze, která bude ještě pořád funkční, jinak bude Eddiemu trvat celé dny, než donese raněného člověka zpátky do míst, která se na téhle proklaté lodi považují za civilizaci.
Přesto to musí zkusit. Neboť pokud má trubec vůbec ještě nějaký čas před sebou, rozhodně se nedá počítat na dny. Dá se počítat na minuty.

33

Přestože to v chodbě vypadalo ukrutně, zdá se, že zemětřesení nebo spíš raketotřesení způsobilo na zbytku lodi pozoruhodně menší škody, a to dokonce i ve značné blízkosti. Naše trio muselo být pěkně blízko epicentra, když došlo k otřesům. Eddie se opět usmívá nad svou štěstěnou.
Dokonce je zde hned za zatáčkou kousek od jejich nehody i chodbová motokára, netknutá a připravená k jízdě. Musela tam být ještě blíž i jiná, protože kněz určitě použil nejbližší funkční vozidlo.
Eddie uloží trubce na zadní sedadlo a vyškrábe se na místo řidiče. Až doposud jde všechno nezvykle dobře. A teď...
Jak se s tím vlastně zachází? Eddie cestoval motokárou už několikrát, ale nikdy ho nenapadlo, aby se na řízení zeptal. Předpokládal, že jsou řízené počítačem, ale jak má sdělit požadovaný cíl cesty? Zavolá opět na počítač, ale nedostane se mu žádné odpovědi. Tak dobře. Tak tedy manuální ovládání. Přelétne očima pár kontrolek.
Jakmile zkusmo sáhne po ovládací páce, motokára náhle sama od sebe nastartuje a překvapivou rychlostí vyrazí kupředu, přičemž Eddieho přimáčkne hlouběji do sedačky. Co se to tady děje? Jestliže motokáru řídí počítač, jak ví, kam chce Eddie jet? A proč tam chce dojet tak rychle? A jestli to počítač neovládá, tak potom k čertu kdo?
Eddie sáhne po ovládací páce, už jen pro pocit pohodlí. I když je to pošetilá myšlenka, pomáhá mu udržet si jistou iluzi, že vozidlo ovládá on.
Tato iluze se rozsype za následující zatáčkou. Zdá se, že motokára do ní ještě zrychlí a nakloní se v nebezpečném úhlu na dvě kola. Eddie škube pákou dozadu, trhá s ní jemně až dole u podlahy, ovšem bez jakéhokoli zjevného účinku na rychlost motokáry.
Naopak, jakmile se motokára srovná a kola dopadnou zpátky na zem, ve skutečnosti ještě zrychlí a vtlačí Eddieho zpátky do sedačky. Ohlédne se a jen nakrátko zahlédne trubce ležícího v bezvědomí na zadním sedadle.
Motokára stále zrychluje. Eddie neměl sebemenší představu o tom, že by ta proklatá věc měla umět něco jiného než si to líně prdět po chodbě. Maličký motor úpí námahou. Poškodila se snad nějak při otřesech kontrolka rychlosti?
Natahuje krk kupředu proti síle, která připomíná zemskou přitažlivost, a pokouší se najít tachometr. Nepodaří se mu to, ale zdá se, že na tom sotva záleží: všechny ručičky na všech ciferníících se třesou na zarážkách v červených varovných číslech.
Motokára se divoce řítí k další zatáčce. Před ní určitě musí zpomalit. Ale ne. Naopak ještě zrychlí. Motor si najde nový, vyšší tón a se skřípěním uhání vůči blížící se stěně jako šílená zdivočelá poplašná siréna s téměř nesnesitelným hřmotem, který se zavrtává Eddiemu do lebky jako zubařova vrtačka spuštěná na nejvyšší rychlost.
A ta proklatá věc pořád zrychluje.
A jak se na ně řítí zeď, Eddiemu v mysli naskočí hrůzyplná teorie.
Co když ta motokára byla poškozena úmyslně?
Co když si chtěl být kněz naprosto jistý, že se Eddie nevrátí ke zbytku posádky? Co když ví, že ho Eddie podezřívá ze sabotáže obrazu planetární soustavy?
K nárazu teď dojde už během několika zlomků vteřiny. Eddie zavře oči a snaží se nepředstavovat si tu kaši, jakou vytvoří jeho zavařený mozek rozcáknutý po celé chodbě.
Uslyší vířivý drhnoucí zvuk, který se nepěkně snoubí s hlasitým disonantním zaječením, a cítí, jak ho něco zvedlo do vzduchu. Potom následuje chvíle ve stavu beztíže a on dopadne zpátky do sedačky.

Pořád je ještě naživu. Pořád je ještě celý. Motokára pořád ještě vydává kvílivé vřeštivé skučení.
Eddie otevře oči. Nějakým způsobem se jim podařilo zatočit. Uhánějí o překot další chodbou. Rychlostí, která láme vaz.
Pohlédne opět dolů na přístrojovou desku, ale ta je pryč. Zjistí, že ve skutečnosti celé odtržené zařízení svírá ve svých drápech.
Odhodí je stranou. Motokára se řítí tak ďábelskou rychlostí, že ve chvíli, kdy odhozená přístrojová deska udeří za nimi o zem, Eddie už ten náraz ani neslyší.
A opět uhánějí přímo proti protější zdi.
Tentokrát je zde ale problém.
Tentokrát tady není žádná zatáčka.
Tentokrát je zde jen další z těch nevysvětlitelných slepých uliček.
Eddie se dívá dolů po nějaké brzdě, ale spatří tam pouze vytrhané dráty, proražený kov a zubatou díru v podlaze, již bezděčně promáčkl brzdový pedál pod vahou jeho nohy. Skvěle: za necelé tři minuty dokázal z vozidla vyrvat všechny ovládací prvky, aniž by se o to vůbec snažil. Znamenitá práce, Eddie. Úžasná. Poplácej se po zádech. Pokud se ti to podaří zvládnout bez toho, aby ses rozmlátil na kaši.
Vzhlédne.
Slepá ulička. Dvě slova, která shrnují Eddieho budoucí plány v nádherné zkratce.
Eddie má dojem, že teď už mu všichni můžou políbit prdel. Dokonce si ji může políbit i sám. Při rychlosti, kterou se řítí, je to pravděpodobně jediný smysluplný postoj.
Tentokrát nezavře v očekávání oči. Snad je to důkaz, že zvítězil nad svou zbabělostí, ale možná se jen vrátil ke své charakteristické povolnosti vůči hrůzám života, jimiž je s tak důslednou pravidelností obšťastňován.
V každém případě teď nechává oči otevřené a stane se tak svědkem skutečného zázraku.
Jak se motokára řítí jako kamikadze vstříc nevyhnutelné kolizi, stěna se rozestoupí. Rozjede se do stran.
Rozestoupí se jen natolik, aby se jí motokára mohla prosmeknout.
A jakási neznámá síla přiměje vozidlo dupnout na brzdy a zařadit zpátečku, což stačí k tomu, aby se motokára ve svém pohybu vpřed zastavila ve zvířeném, nechutně vyhlížejícím mračnu kouře ze spáleného motoru a dusivém gumovém čmoudu z roztavených pneumatik.
Nicméně to stejně nezabrání Eddiemu proletět vyztuženým sklem tuhého předního okna motokáry.
Šikovně umístěná kovová tyč, která se střetne s temenem jeho helmy, je nakonec oním předmětem, který Eddieho pohyb vpřed zastaví. Je to náraz tak mohutné, kosti lámající síly, že je Eddie přesvědčen, že by si nakonec tu prdel opravdu mohl sám políbit, aniž by se vůbec musel sklonit.
Po takové srážce už pro Eddieho začíná být téměř instinktivní záležitostí, že prohlíží bezprostřední okolí, aby našel stopy prosakujícího rosolu. Když nic takového nenajde, popadne kovovou tyč do klepeta a namáhavě se s její pomocí zvedne.
Je ve voze tranzitní dráhy.
Stěna, která se před ním zázračně rozestoupila, byla ve skutečnosti posuvným vchodem do tranzitního vozu.
Ohlédne se na vrak motokáry.
Jebediáš Styx mírumilovně spočívá na zadním sedadle, nevyvedeny z klidu a nevzrušený, přičemž se kolem něho jen zvolna snáší vzdouvající se kouř. V ústech má zastrčený zbylý palec.
Motor tranzitní dráhy naskočí a vůz se dá trhaně do pohybu.
A neděje se nic kromě něžného kolébání tranzitního vozu. Eddie zakouší stále vzácnější chvíli klidu a pokoje. Je to divné, vážně. Jeho život před nástupem na Výkvět vůle byl jednou dlouhou neudálostí. Přál by si teď, aby si uměl víc vážit všech těch fádních okamžiků, kdy se nic neděje, nic se nedělo a nic se dít nemá; těch nekonečných nudných víkendových odpolední lenivě se vlekoucí zahálky; malátných večerů plných nespokojenosti, která překročila únosnou míru. Přál by si, aby si jich mohl pár uložit stranou na nějaký časový bankovní účet. A přál by si, aby si pár z nich mohl okamžitě proměnit na hotovost.
Jenže nemůže. A ta krátká minuta drahocenného klidu je to jediné, co získá.
V helmě se mu ozve hlasité elektronické pípnutí a před oči mu naskočí tvář Bernadetty Osloové. Zírá na něho v nadživotní velikosti a totálně mu zastírá výhled. Eddie je tak zaskočený jejím náhlým zjevením, že v okamžité reakci uskočí zpět. Tento impuls způsobí, že mu pravá, paže vystřelí a pařát prorazí okno vozu.
„Do prčic!" Podaří se mu natolik vzpamatovat, že vtáhne paži dovnitř dřív, než by se rozdrtilo stěnu v tunelu dráhy.
„Jak tohle do prdele děláte?"
Osloová vypadá zaskočeně: „Dělám co?"
„Takhle se mi zjevíte. Přímo před obličejem. Bez varování."
„Jste napojený na lodní komunikační systém. To jste nevěděl?" Eddie se pokusí pootočit hlavou, aby mohl vidět něco mimo obraz Osloové. „Ne, to jsem opravdu nevěděl. Můžete odejít? S vámi v hledí vůbec nic nevidím." Je napojený na komunikační systém, jímž je propojena celá loď. Bylo by bývalo krásné, kdyby se mu to někdo obtěžoval říct o trochu dřív. Mohlo mu to ušetřit pár problémů, které ho málem stály život. „Kde jste?"
„V tranzitní dráze."
„To je úžasně prospěšná informace. Kde asi tak v tranzitní dráze?" „Nevím. Myslím... - doufám, že mířím do lékařského komplexu." Eddie zjišťuje, že ho tvář Osloové doslova v obličeji nesmírně ruší. Tomu se říká narušení osobního prostoru. „Nemůžete ten svůj obrázek aspoň trochu zmenšit? Prostě mě úplně oslepujete." Může tohle udělat úplně každý na palubě kdykoli se mu zachce? Vstřihnout mu svůj obrovský obličej do hledí, aniž by aspoň utrousili: „Promiň"? Jak moc to člověka uklidní? „Do lékařského komplexu? Proč?"
„Mám tady s sebou Styxe. Těžce zraněného. V rizikovém stavu." Osloová si odfrkne: „Nechejte ho být. Tady se

všechno zhoršilo." Zhoršilo? „Jak se to mohlo ještě zhoršit?"
„Tak třeba: cítil jste ty poslední otřesy?"
„Jestli jsem je cítil? Já byl jejich hlavní hvězdou."
„Tak ty způsobily velké strukturální škody."
„Jak velké?"
„Velmi velké. Takové, že se při nich odtrhl poslední zbývající motor."

34

„Takže tak se věci mají? Přišli jsme o všechny tři motory?" Eddie je v navigačním centru, sklání se nad monitorem s obrazem lodního statusu a zírá na grafickou rekonstrukci nejčerstvější katastrofy v zoufalé naději, že všichni ostatní interpretovali data nesprávně. „Úplně o všechny?"
„Přesně tak, vojíne satanův," posmívá se mu Pecková. „Měli jsme tři motory a ztratili jsme tři motory. Teď žádné motory nemáme. Nechcete si půjčit kalkulačku a přepočítat si to sám?"
Mělo by to být mimořádné shromáždění kódu alfa, ale ukázala se zde pouze Pecková, Osloová a Apton Styx. Je obtížné uvěřit, že by všichni ostatní Rodiče Poutníků měli na práci něco naléhavějšího. Ostatní alternativy nevyznívají příliš dobře. Buď zkolaboval komunikační systém, nebo je zbytek komise zneškodněn.
Jsou zranění... nebo ještě hůř.
V lékařském komplexu, kde Eddie zanechal Jebediáše Styxe, ale jinak nikdo nebyl.
Eddie si znovu vyvolá grafický záznam. Ten neskýtá žádnou příležitost k pochybám. Plášť se zachvěje a pak se v místě obrovského motoru roztrhne. Motor se zmačká jako prázdná krabička od cigaret a jako by se zavinul do lodi, přičemž podél trhliny po sobě zanechá pouze vyvýšenou jizvu. „Takže nám teď nezbyly už vůbec žádné motory?"
„Pro smilování boží! Co bychom si jen počali bez vašich odborných analýz?"
Eddie nespustí oči z obrazu. „Upřímně řečeno, taky jste si nic nepočali. Podařilo se vám přijít o celé dva motory a o osmdesát procent manévrovacích trysek ještě dřív, než jste mě oživili, moje milá." Proč, Eddie? Proč se nedokážeš povznést nad takovou malichernost?
Osloová mávne rukou nad monitorem a obrázek zmizí. „Takže jste na nic nepřišel? V těch hieroglyfech?"
„Ne. Doposud na nic."
„Pořád tedy existuje naděje?"
„Naděje? Možná tu byla nějaká naděje, dokud jsme neztratili motor. Ale teď..."
„Musíte hledat dál."
„Proč? Co čekáte, že bych měl najít? Malou úhlednou knížečku s názvem Padesát způsobů, jak řídit bez motoru obrovský vesmírný koráb v blízkosti gigantických plynných planet? Jak vyrobit vesmírný padák pro pět tisíc lidí - verze 7?"
„Výborně. Jaký máte plán, plechoune? Vzdát to? Polehávat ve svém apartmá, popíjet Bloody Mary a dopřávat si potěšení z efektní podívané na plášť, který se všude kolem hroutí a všechny nás rozmačká?"
„Osloová," přistoupí k monitoru Apton Styx. „Nevadilo by vám pustit tu rekonstrukci ještě jednou?"
„Mohu se vás zeptat proč, pane Styxi?"
„Jen tak. Prostě se na ni rád dívám."
Osloová zavrtí v zoufalství hlavou a mávne rukou nad obrazovkou. Je příliš vyčerpaná, aby trubce nějak urazila. „Snad bude nejlepší, když všichni zemřeme rozdrceni ve strašlivých mukách. Snad je to ta nejlepší vyhlídka pro budoucnost lidského rodu."
Eddie se otočí a pohlédne jí přímo do tváře. Má divný, zvláštní pocit, že se tady od něj očekává, aby něco vykonal. Jako by přes veškeré urážky, shazování a podrážděnost Pecková s Osloovou svým způsobem k němu vzhlížely, hledaly v něm jisté vedení.
Eddie jako vůdce? Nepřístupný Eddie? Jak vůbec mohlo někoho něco takového napadnout?
Dělá, co může, aby dostál situaci. „Neříkám, že bychom to měli vzdát. Neříkám, že je to beznadějné. Situace není nikdy beznadějná..." Náhle mu naskočí do mozku obrázek plynného obra plujícího k bezmocné lodi odsouzené k zániku. Snaží se ho zapudit. Úspěšně, alespoň na chvilku. „...Nebudeme se tudíž poddávat beznaději." Ale obraz se vrací v daleko propracovanějším detailu. Eddie si představuje ubohý poškozený Výkvět vůle, rozmačkaný nezměrnou gravitační silou planety, jíž se nelze vyhnout. „...To je důležitá věc..." V hlavě mu v rychlém sledu naskakují obrázky jednotlivců, kteří stojí tváří v tvář smrti, jež přichází v děsivém množství hrůzyplně násilných způsobů: roztrhání na kusy náhodnými explozemi, rozdrcení zhroucenými zdmi, vcucnutí do vesmíru nenadálými trhlinami v trupu. Pokusí se tu strašnou vidinu vypudit z hlavy a dodat svému povzbudivému proslovu trochu závěrečného optimismu, najít nějaký pozitivní obrat. Bohužel však ze sebe dokáže vymáčknout pouze následující: „Jenom je třeba říct, že právě tento příběh neoplývá zrovna velkou hojností... nadějeplnosti."
Pěkný proslov, Eddie. Inspirativní. Musí přemýšlet, jak by narušil zmatené nedůvěřivé ticho, které následuje, a tak změní téma: „Neviděl někdo otce Lewise?"
Osloová s Peckovou se po sobě podívají a pak se vrátí pohledem k Eddiemu. Osloová prohlásí: „Nebyl s vámi?"
„Odešel."
„On vás opustil? Proč?"
„Byl jsem zaklíněný vzhůru nohama ve výdejním automatu, Styx upadal do kómatu a otec Lewis se pravděpodobně domníval, že mu bez těch drobných nepříjemností bude lépe."
„To na otce docela sedí."

„Co to říkáte?" utrhne se na Osloovou Pecková. „Urážíte snad počestnost Božího služebníka?"
„Ale no tak, Trinity. Probuď se už a napij se toho proměněného vína, zlato. Nechal být bezmocného člověka uprostřed otřesů lodi."
„Musel k tomu mít dobrý, zbožný důvod."
„To ano. Například zachránit si svou vlastní - s odpuštěním - zbožnou prdel."
„Bernadetto, jedna věc je, že tenhle bezbožný antiživot," odfrkne si Pecková zlehka směrem k Eddiemu, „otce nenávidí. To patří k jeho přízemní povaze. Ale od vás jsem očekávala něco lepšího."
Osloová ukáže na svou hruď: „Ode mě? To není tak, že bych Lewise nenáviděla. Pravda, myslím si, že morálně je na úrovni jednobuněčných organismů, které se množí ve šlemu záchodové mísy, ale na druhou stranu se domnívám, že je na palubě jediným majitelem toho, co by se alespoň blížilo k označení funkční intelekt. A my ho tady a teď potřebujeme." Obrátí se k Eddiemu: „Kam říkal, že má namířeno?"
„Říkal, že jde sem, aby tady uklidnil situaci."
„No tedy." Dlouhé nohy Osloové překračejí ke komunikačním panelům. Zamává rukama nad řídící klávesnicí. „A vy jste byl vklíněný ve výdejním automatu... tady."
Na monitoru nad Osloovou se objeví obraz s nepříliš dobrým rozlišením. Chodba. Vypadá podobně jako chodba, v níž se Eddie nacházel, když došlo k otřesům. Osloová se na něho podívá: „Ano?"
„No, mohlo by to být. Řekl bych, že to vypadá jako ta samá chodba, ale tady není vůbec poškozená."
„Tam došlo k velkým škodám?"
„Nic jiného než škody tam ani nezůstalo. Podívejte: dokonce i ten výdejní automat je úplně netknutý."
„No ale podle vašeho playbacku je tohle táž chodba."
„Playbacku? Jakého playbacku?"
„Říkám vám to pořád: vaše schránka je napojená na lodní komunikační systémy. Fakticky jste součástí rakety."
„Co to říkáte? Vy mě můžete sledovat? Můžete vystopovat všechna místa, kde jsem se pohyboval? Všechno, co jsem dělal?"
„Samozřejmě. A teď... -" Osloová opět začne mávat rukama. „Určitě by použil nějaký dopravní prostředek..."
Eddie je zděšený. Nejen, že ho špehuje Lewis; špehovat ho může kdokoli na lodi, kdykoli se dotyčnému zachce. Mohou jej sledovat na každém kroku, každé jeho slovo. Dokonce si mohou všechno přehrávat ze záznamu ve volném čase. Mohou večer pohodlně odpočívat na kanapátku s pytlíkem popcornu a přepnout na pořad s Eddiem O'Harem v hlavní roli. A když se nebudou bavit zrovna tímhle, mohou mu v libovolné chvíli promítnout své obrovské tváře do helmy. Senzační.
„Mám ho," vzhlédne Osloová k monitoru. „Odjel na motokáře k tranzitní dráze a zamířil do své pracovny. O sedm minut později už byl zpátky v tranzitní dráze a vystoupil... tady."
Další obrázek s nízkým rozlišením, jiná část lodi. Pohled z vysokého ostrého úhlu na dvoje obrovská vrata s bednami vyskládanými po straně. Chodbová motokára stojí zaparkovaná se zřetelnou nedočkavostí našikmo vedle hromady kartonů. V motokáře jsou další bedny. Po otci ani stopa.
Osloová otáčí kamerou po celém prostoru. „Musí být někde pob..."
Kamera spočine na bedně, která se v motokáře kymácí. Obraz se přiblíží, zatímco bedna se zvedne a odhalí tělo v sutaně, které se skrývalo za ní.
Lewis klopýtá pod tíhou kartónové krabice, kterou přenáší k ostatním. V tomto větším zaostření Eddie vidí, že stoh beden stojí na paletě a nedaleko je zaparkovaný vysokozdvižný vozík.
Osloová zavrtí hlavou a pobaveně se usměje: „To jsem tedy opravdu mohla uhodnout."
Eddie hledí z co největší blízky. „Co uhodnout?"
„Nevíte, kde se to odehrává?"
Eddie se zrakem ještě víc přiblíží. Vedle vrat visí nějaká cedule, ale je rozostřená. Sotva se mu podaří rozluštit tři největší písmena. „MRP?"
Osloová přikývne: „Přesně tak. Nakládá zásoby do MoRPu."
„MoRPu?"
„Modulu od Rakety k Planetě."
„To je nějaký druh rakety?"
Apton Styx na Eddieho pohlédne s jakýmsi počínajícím opovržením. „MoRP je Modul od Rakety k Planetě, což je modul určený k cestování mezi raketou a planetou. Jasné?" Roztáhne dlaň: „Raketa..." Druhou raku zatne v pěst: „...Planeta." Roztaženou dlaň přiblíží pomalu a rozvážně k zaťaté pěsti: „Raketa... k Planetě." Opakuje celou názornou demonstraci ve zpětném pohybu: „Planeta k raketě."
„Je to tedy kosmická lod?"
Styx zvedne roztaženou dlaň: „Je to modul. Modul od Rakety k Planetě."
Eddie se shovívavě usměje a přeje si, aby ho přestala bolet hlava. „Díky, Aptone. Teď je to všechno mnohem jasnější. Nechtěl byste si jít trochu procvičit krk zvedáním nějakých těžkých břemen?" Vrátí se k Osloové: „Kolik cestovních míst ten modul obsahuje? Jaký uveze náklad? Jaký má dolet?"
„Může pojmout deset lidí, když se hodně zmáčknou. Pro náklad je tam hodně prostoru, ale ten není zabezpečený - není v něm žádná podpora života. Je určený opravdu pouze ke křižování mezi raketou na oběžné dráze a povrchem planety. Podle plánu modul odveze průzkumnou skupinu s dostatečnými zásobami, aby vybudovali to, čemu říkáme schody do nebe: jakýsi..."
„To znám. Schody do nebe. Jedny jsem už viděl."
„Viděl? Chcete asi říct, že jste viděl simulaci."

To bylo nešikovné. Jediní lidé, kteří mohli vidět, jak schody fungují, by museli být poutníci zakladatelé. Originálové. Eddie si není jistý, jestli je tohle vhodná doba, aby se do takového tématu pouštěl. Naštěstí nějaké dění na monitoru pozornost Osloové rozptýlí a Eddie se na chvíli dostane z potíží.
Lewis vzhlédne přímo do monitoru, oči se mu podezíravě zúží. Musel zaslechnout servomotorek kamery, která ho sledovala. Přes tvář mu na okamžik přeletí nervózní pohled. Očima střílí ze strany na stranu. Odloží krabici na vrchol hromady a odhrne si z čela neukázněný pramínek vlasů. Ignoruje teď kameru, přikročí k vratům MoRPu a cvakne vypínačem. „Haló? Slyší mě někdo?" Jeho hlas zní přiměřeně zoufale. „Funguje ještě ta zpropadená věc?"
Osloová zapne spínač komunikačního kanálu. „Pěkný pokus, otče. Vy někam cestujete?"
„Bernadetto, to jste vy? Chválabohu. Snažím se vám dovolat už drahnou dobu."
„Přesně tak. A mezitím vás napadlo, že byste si sbalil na menší výlet."
Lewis se ohlédne ke krabicím. „Myslíte tohle? Ano. Podívejte, nevím, jak bych vám to měl sdělit, ale poslední otřes zničil jediný zbývající motor."
„To víme."
„Takže to víte. Tudíž asi nezbývá žádná jiná volba, ne? Budeme muset vytvořit nějakou menší skupinu a pokusit se uniknout v MoRPu. Říkal jsem si, že někdo by už do něho měl začít nakládat zásoby."
„A předpokládám, že vy budete součástí té skupiny?"
Lewis opět střelí očima do stran. „Abych byl upřímný, o tom jsem ještě nepřemýšlel. Ale ano, předpokládám, že jsem počítal s tím, že klíčové osobnosti vybereme z členů komise."
„Má pravdu," přikývne Pecková. „Pokud budeme donuceni opustit loď, bude životně důležité, aby mezi těmi, co přežijí, byl i kněz."
„Skutečně?" Osloová zaostří na stěhovací krabici přetékající videodisky. „A pravděpodobně bude pro tohoto kněze rovněž životně důležité, aby si s sebou vzal svou posvátnou pornografickou sbírku, že?" Eddie zašilhá na obrázek na štítku disku. Zdá se, že jsou na něm vyobrazeny dvě nahé ženy ve sprše, které se pokoušejí pojmout nesmyslně velkou lufu.
Lewisovi se podaří postavit se tělem mezi obrazovku a krabice tak, aby to vypadalo jako náhoda. „Nevím, o čem to mluvíte, Bernie. Celé jsem to dělal trochu ve spěchu. Prostě jsem jen naházel do motokáry pár beden, to je všechno."
Otočí se a předstírá, že krabice kontroluje. „Opravdu jsou tady nějaké oplzlé videonahrávky? A sakra."
Osloová vypne svůj komunikační kanál a obrátí se k ostatním. „Podívejte. Musím s nevolí připustit, že Lewis má setsakra rozumný nápad. Bez motorů je naší jedinou možností opustit loď."
„Moment," Eddie si není jistý, jakou bude mít šanci při sestavování lodního žebříčku top ten, má ale dobrý nápad. Zdá se, že v komisi určitě nemá masivní základnu příznivců. „Kolik těch MoRPů máme k dispozici ?"
Nastane provinilé ticho. Pak odpoví Pecková: „Jeden."
„Jeden?"
„Bývalo jich víc. Jenom jeden zůstal funkční."
„Takže máme jediný záchranný člun, který dokáže pojmout deset lidí ? Z více než dvoutisícové populace?"
„Vaše aritmetika, ďábelský upíre, je opět bezchybná."
„A není to žádný záchranný člun," vloží se do toho Styx, „je to modul."
„Kdo to jen bude rozhodovat?" Eddie se modlí, aby nešlo o demokratickou volbu. „Kdo vybere ty, kteří přežijí?"
Pecková pohlédne na Osloovou. Mezi těmi dvěma se něco děje. Osloová sklopí oči. „Myslím, že to je zcela zřejmé. Měli bychom tam zahrnout naše nejchytřejší lidi a pak ty, kteří oplývají nejužitečnějšími dovednostmi. Pokud se obáváte, že nebudete do výběru zařazen..."
„To se neobávám." Ale obává.
„Tak vy do něho zařazený budete." „Opravdu?" Eddie se snaží nevypadat nafoukaně.
„Nikoli kvůli vám samotnému. Ale kvůli vaší schránce."
„Pochopitelně." Eddie se snaží nevypadat schlíple.
„Je pevná, může přežít v extrémních podmínkách a nebudete ujídat poživatiny."
Panebože. Oni už to probírali. Dopodrobna. Tak takhle to naplánovali. Eddie se zadívá na Peckovou. Ta si doslova kouše ret. Rozhodnutí vzít Eddieho s sebou se jí příliš nezamlouvá. „Inu, je hezké, když o člověka někdo stojí. Ale o to teď nejde. Nemůžete prostě jen tak vybrat deset lidí, kteří z celé populace přežijí. Méně než polovinu procenta z celé posádky. To je nelidské."
„A co tedy máme dělat?" rozčiluje se Osloová. Pravděpodobně se jí situace nelíbí stejně jako Eddiemu. „Všichni umřít? Všichni umřou, protože druhá alternativa je nemorální?"
Eddie se obrátí na Peckovou: „A co vy, Johanko z Arku? Vy na seznamu zachráněných jste?"
Osloová se do toho vloží: „Samozřejmě, že tam je. Potřebujeme tam mít někoho s vědeckým zázemím."
„Kdo dál? Styx?"
Osloová přikývne: „Nevíme, co nás tam venku čeká. Pravděpodobně budou svaly potřeba. Obzvlášť recyklovatelné svaly. Můžeme s sebou vzít jeho regenerační zařízení. Napráskat tolik trubců, kolik nám zásoby dovolí."
„Takže my čtyři, Lewis - předpokládám kvůli tomu, že budeme potřebovat někoho, kdo by nám vždycky požehnal jídlo - a kdo dál? Kapitán?"
Pecková s Osloovou si vymění stejně provinilý, konspirační pohled.
Náhle Eddie jejich malé ošklivé tajemství pochopí. „Tak moment. Vy s sebou Gwenta neberete? Nic jste mu neřekli, co? Necháte ho stranou."
Osloová se jízlivě zašklebí: „K čemu by nám ten blboučký hovňousek byl? Jaké zvláštní dovednosti by skupině přinesl? Schopnost onanovat nonstop jedenáct hodin z každých dvanácti? To by se mohlo na nehostinné planetě

hodit. ‚Podívejte! Z hory míří na tábor řeka rozžhavené lávy. Honem, kapitáne! Zkuste ji uhasit záplavou semene!'" Napodobuje celou akci s prohnutým tělem a ošklivými stahy tváře orgiastického adolescenta. „‚To je jasňačka, Ozopičová! Hi hi hi! Bhurgggh! Nefunguje to. Možná bych to mohl zkusit pokropit hojným množstvím hnisu z beďarů.'" Pantomimicky naznačuje mačkání vřídků ve tváři, „opiích! Šplích! Splích! Ne, kapitáne, dost! Ten hnis budeme potřebovat na otrávení predátorů! ‚Neměj péči, Oslíková!' Splích! Splích! ‚Já mám neomezený zásoby!' Splích!"
Eddieho opět zarazí intenzita nenávisti, kterou Osloová vůči Gwentovi chová. „No ale on je kapitán, Bernie. Užitečný neužitečný, to je vedlejší. Kdo půjde a kdo zůstane, to je jeho rozhodnutí. To, co navrhujete vy, je vlastně vzpoura."
„Vzpoura? To myslíte vážně?"
„Technicky vzato je to vzpoura. Technicky vzato vás Gwent může vyjmout z vašeho těla už jen za tuhle konverzaci."
„Tak dost." Ozve se hrozivé cvaknutí odjištěné zbraně a Eddie se zvolna otočí za zvukem.
Styx míří na skupinu svou těžkotonážní puškou. „Ruce vzhůru, pěkně jeden po druhém."
Nikdo žádné ruce nezvedá. Osloová zavře oči a zápasí se zoufalstvím. „Co to tady do prdele předvádíš, Styxi?"
„Jen svou povinnost, madam. Jste zatčena."
„Za co? Za vzpouru? On to nemyslel vážně. Že jste to nemyslel vážně, doktore Mortone?"
„Ne, Aptone. Jen jsem rozvíjel jistou teorii, to je všechno."
Bez dalšího varování Styx skloní hlaveň dolů a vypálí z pušky do země Eddiemu kousek od nohy. Eddiemu vyletí bezděčně paže do vzduchu a praští do nedaleko stojící řady elektronických zařízení. Schránkou mu proběhne rána vysokého napětí a Eddie se nezvladatelně rozechvěje. Křičí, aby někdo vypnul proud, ale jeho volná paže sebou náhodně mrská, a tak je mu jen stěží rozumět. Tekutina v jeho helmě začne bublat. Osloová k němu s rozvahou přistoupí a vykopne mu paži z konzole.
Eddie nedokáže chvíli promluvit. Nic nevidí a nedokáže se pohnout. Může jen čekat, až se uklidní chvění a zelená šlichta se dostane pod bod varu. Hlasové zařízení v jeho krku vytváří znepokojivě přerývané syčivé zvuky. Konečně se jeho napěněné hledí pročistí natolik, že rozpozná v mlžném kouři Styxe, který vypadá otřeseně a trochu vystrašeně, nicméně zbraň má neustále namířenou na Eddieho.
„Tohle už nikdy, nikdy nedělejte." V Eddieho hlase se neozývá tolik naléhavosti, kolik by mělo, jeho vokální jednotka je zkratovaná. Zní, jako by dýchal helium. „Nikdy," vypískne.
„Příště namířím na vaši helmu. A teď," trubec mávne puškou ke dveřím, „se všichni koukejte seřadit a vyjít jeden po druhém v jakémsi... jednom útvaru, s rukama vztyčenýma nad hlavou."
Osloová k němu vykročí: „Už mi dochází trpělivost, Styxi. Odlož tu zbraň."
Styx nervózně couvne. „Madam, já tu zbraň použiji. Jste zatčená."
Osloová udělá další krok. „Na tohle nemáme čas, Styxi. Musíme opustit loď."
Styx o krok ustoupí s puškou namířenou na Osloovou. „Nebude žádná vzpoura, madam. Aspoň během mé hlídky. Ať se všichni seřadí do útvaru, jak jsem to už popsal. Do jednoho útvaru."
„Podívej, kdyby to skutečně byla vzpoura, byl bys taky vzbouřenec, ne?"
Styxovy oči přeletí ze strany na stranu. „Jak prosím, madam?"
„Šel bys přece s námi, ne?"
„Madam... to ano, madam. Ale tohle bylo... já nevím... Nikdo neřekl, že to je vzpoura."
„Takže je to vzpoura, nebo ne?"
„Já ne... Myslím, že pravděpodobně... Jestliže o tom kapitán neví, potom... ano, potom je."
„A v tom případě ti přikazuju, abys sám sebe zatkl."
Styxovy oči totálně ztratí ostření. „Madam, máte pravdu. Ale jak...? Já nevím, jak se mám přesně zatknout."
„Tak dobře, není potřeba to dělat tak složitě." Osloová k němu natáhne ruku: „Dej mi tu pušku a já tě zatknu, jen kvůli tobě."
Přes Styxovy rysy se přelije úsměv úlevy. „Vy to pro mě uděláte? Děkuji vám, madam." Podá Osloové zbraň. „Kdybych vám to někdy mohl nějak oplatit..."
„Zbraň si ponechej, Styxi. Jestli se pohneš, zastřel se."
Styx stiskne čelisti. „Provedu, madam!"
„Moment!" Pecková se dívá na nápis, který bliká červeným výstražným světlem: „MoRP připraven k odletu."
Eddie vzhlédne k monitoru. Zdá se, že Lewis pořád ještě rovná bedny na paletu. „To musí být nějaká chyba. Ještě není ani uvnitř." Jenže obraz se náhle zachvěje a Lewis poskočí na obrazovce do úplně jiné pozice. „K čertu s tím chlapem. Dal přenos do smyčky."
Pecková se podívá na monitor. „Cože?"
„Nevím, jak se mu to povedlo, ale prohekroval se do bezpečnostní kamery a zařídil, aby přehrávala dokola pořád stejný úsek nahrávky. Pořad dokola."
„To není možné."
„Není možné? Otec Lewis je svým způsobem expert, pokud jde o elektronická sledovací zařízení."
„Nelíbí se mi důsledky, které vyvozujete ze svého sprostého osočování tohoto úctyhodného služebníka Božího, vy břídilský rarachu."
„Přestaňte už s tím svým spravedlivým rozhořčením, ženská. Šetřete si je pro někoho, kdo si je zaslouží víc. Pro tu morovou krysu. Pro ten morální odpad lidstva. Musela jste už přece přijít na to, že to byl právě on, kdo vymazal plynného obra z nákresu planetární soustavy."
„Dokažte mi to."
Osloová přimhouří oči: „Lewis je sabotér?"
„Kdo jiný?"

„Proč? Proč by něco takového dělal?"
„Copak to není zřejmé? Nechtěl, aby někdo jiný věděl, jak strašná ve skutečnosti situace je. Zatímco vy jste všichni ještě věřili, že je zde přinejmenším nepatrná naděje na záchranu, on věděl, že se jí budete plně zaměstnávat."
„A necháme ho připravit si záchranné plavidlo."
„Modul," opraví ji Styx s pažemi nad hlavou v pozici zatčeného.
„Přesně tak," přikývne Eddie. „Pravděpodobně se na tenhle výlet připravoval celé dny, možná dokonce týdny."
„Vy hodláte poslouchat ty šílenosti, které tady chrlí ten satanův pacholek, Bernadetto? Budete si cenit slov toho přisluhovače Antikristova více než slov svatého služebníka Božího?"
„Upřímně řečeno, nejsem si moc jistá. Věděla jsem, že je Lewis ničema, ale tohle? Opustit nás, aby si zachránil vlastní kůži... To by bylo..."
„Samozřejmě pro to musí existovat nějaké racionální vysvětlení. Musí mít nějaký posvěcený důvod, který my dosud nechápeme."
„Výborně. Mezitím už," Eddiemu se podaří bolestivě kývnout k výstražnému světlu na konzole Peckové, „svatej Pornouš zahřívá motory. A než dospějete k rozhodnutí, že je skutečně schopen nás opustit, bude si hřát palce u nohou v přírodních lázních na planetě Pprrrppp."
„Má pravdu." Osloová přejde k Peckové. „Anulujte startovací sekvenci MoRPu."
Pecková se neochotně otočí a zamává rukama nad kontrolním panelem. „Všichni se mýlíte. Jsem si tím jistá."
Eddie se podívá na displej. Výstup mu není povědomý, ale zjevně probíhá nějaké odpočítávám. „Honem!"
Pecková začne mávat horečněji. „Já se snažím!"
„Co nás tak zdržuje?"
„Já nevím. Něco... něco nás odřízlo od spojení."
Eddie se dívá na bezpečnostní monitor s Lewisovým blazeovaným klidným obličejem, který se objevuje stále dokola ve smyčce. V jedné chvíli se podívá do kamery a mrkne. Vysmívá se jim. Musel si uvědomovat, že na jeho podvod dřív nebo později přijdou, a našel si čas, aby se jim vysmál. „Je to skutečnej čaroděj se starou elektronikou, tenhle povedenej otec."
„Co to meleš, hnusný inkube?"
„Říkám, že ten slizkej hajzl je pořád o krok před náma."
„Ne!" Pecková teď mává zoufale, její ruce tvoří nad konzolou rozmazanou čmouhu, přinejmenším v Eddieho rozvařeném vidění. „V hrdlo lžeš, lokaji rohatého! Otec by nikdy neopustil své stádo. Je to nějaká systémová chyba."
Lokaj rohatého? Je to jen Eddieho představivost, nebo k němu Pecková začíná cítit náklonnost? Otočí se k Osloové: „Jak dlouho zbývá do startu?"
Pohlédne na výstup. „Sedm... sedm a půl minuty."
„Na lodi lze anulovat veškeré systémy. Přinejmenším tomu tak bývalo."
„Ano. Je to v... v kapitánově pracovně."
„Jak je to daleko?"
„Nevím. Co si myslíte? Že tam chodím pravidelně na návštěvy? Že se tam dennodenně stavuji na čaj s koblihami, abych si prohlédla jeho sbírku sušených beďarů?"
„Jak je to daleko, do háje?"
„Daleko. Sedm minut? Moc daleko."
„Zavolejte mu."
„Zavolat Gwentovi? Děláte si...?"
„Když mu nezavoláte a neřeknete mu, aby zrušil start, Lewis si odletí do místní sluneční soustavy naší poslední zbylou příležitostí k přežití."
„Proberte se a zapojte ten svůj rosol, Mortone. Co si myslíte, že kapitán Umaštěný Péro asi tak udělá, když se dozví o naší zdejší malé klice? No? Když zjistí, že jsme sami plánovali útěk a jeho jen tak mimochodem nepřizvali? Myslíte, že se tomu zasměje tím svým okouzlujícím řehotem, při kterém všechny v místnosti poprská?" Opět ho začne napodobovat: „‚Tcha-tcha-tcha'?" Napodobuje Gwentův chechtot s prskáním, křečovité stahy tváře, všechno. Na ženu s tak zjevnou nenávistí vůči tomu klukovi
strávila nezřízeně dlouhou dobu pozorováním jeho manýr. „Nechá nás dát do sklenic, doktore. Vykuchá nám páteře a zavaří nás dřív, než si vymáčkne dalšího beďara."
„Na tohle nemáme čas. Trinity? Zavoláte kapitánu Gwentovi?" Je to skutečné zoufalství. Eddie vlastně apeluje na šílenější Torquemadovu sestru, aby do debaty přišla s trochou zdravého rozumu.
Pecková z něho přejede pohledem k Osloové a zase zpátky. Její rysy se formují do pověstného jízlivého úsměšku, který by si měla dát chránit copyrightem, a promluví jen s pohybem horního rtu: „Je-li to Boží vůle, aby otec Lewis byl zachráněn a my byli uvrženi do pekelné propasti, nechť se tak stane."
Nechť se tak stane, skutečně. Amen. Eddie se jenom necítí zatím tak docela připravený na pekelnou propast. Pohlédne ke komunikačním panelům. Mechanismus je příliš jemný na manipulaci jeho hrubými klepety. Kdykoli se o to pokoušel, přístroj rozmačkal. A dokonce i kdyby se mu podařilo tu proklatou věc zapnout, jak by získal kód přístupu ke kapitánovi? Pořád mu ještě zbývá poslední naděje. Jedna velice, převelice slabá naděje. „Styxi?"
Styx stojí nehybně se vzpaženýma rukama, hlaveň své zbraně nemotorně namířenou na vlastní hlavu.
Ten pohled Eddieho nezaplaví bezuzdnou sebedůvěrou, ale musí to stejně zkusit. „Styxi, můžete laskavě zavolat kapitánovi a zastavit tohle šílenství?"
„Doktore Mortone, pane, já bych vám rád pomohl. Bohužel jsem zrovna zatčený." A aby své stanovisko zdůraznil, bodne se puškou do spánku, natolik tvrdě, že sebou škubne. Eddie přemýšlí o pokusu odzbrojit ho, osvobodit ho z

moci jeho samotného, ale rozhodne se, že to neudělá. Trubec vypadá natolik vyšinutě, že by si byl pravděpodobně schopen vystřelit mozek, aby si zabránil v útěku.
„Tak dobře," postoupí Eddie o krok blíž ke komunikační jednotce. „To je žúžo. Prima. Wunderbar. Děkuji vám všem a každému zvlášť za skvělou spolupráci." Sáhne po klávesnici, jak nejopatrněji dovede. Pařát mu visí nad spínačem. Tvrdě se soustředí. Vyžaduje to jen nepatrný pohyb, lehký záškub onoho impulsu, jímž kdysi ovládal levé stehno, v dobách, kdy ještě levé stehno míval. Teď jemně. Klepeto se chvěje. Dobře. A teď...
Teď se jeho loketní kloub s náhlou obrovskou silou napřímí, vyšle jeho pařát prudce dolů, takže prorazí panel ve vodotrysku jisker a přelomí konzolu vejpůl. Reproduktor zašumí, vydechne posledním obláčkem kouře a odporoučí se.
Eddiemu je do breku. Brečel by, kdyby mohl. Brečel by velkými zelenými slzami zklamání. Co se to s těmi lidmi děje? Proč mezi jejich prioritami stojí zachování života tak nízko?
Ohlédne se na odpočítávání. Displej je spíše obrázkový, nikoli alfanumerický - řada vertikálních sloupců, jejichž výška se snižuje k blikající základně -, takže neumí přesně odhadnout, kolik času zbývá, aby se podařilo zastavit start. Ale určitě ne moc. Zbývá posledních pár sloupců. Když se dívá, další z nich s cvaknutím zmizí z obrazovky do zapomnění.
Zapomnění.
Eddieho nová adresa.
Další cvaknutí. Zbývají už jen dva sloupce.
Eddie se na ně dál dívá. Nenapadá ho, co by měl ještě udělat. Cítí se jako spolujezdec v automobilu, který se má vybourat, neboť se právě nádherným smykem řítí ve zpomaleném pohybu do cesty protijedoucímu nákladňáku.
A nějakou chvíli se nic neděje.
Potom se opět nic neděje.
Předposlední sloupec už měl touhle dobou zmizet. Určitě.
Osloová se po něm ohlédne a pak se vrátí pohledem k obrazovce. „Zastavilo se to."
„Jste si jistá?"
Pecková mává rukama nad kontrolním panelem. „Já to nebyla. Já jsem pořád ještě odříznutá."
„Co tedy...?"
Obraz na bezpečnostním monitoru vyskočí ze své smyčky. Kamera je zaostřená na otce Lewise sedícího pravděpodobně v pilotním křesle MoRPu. Vypadá na nejvyšší míru zaskočený. Kontroluje jednotlivé výstupy a bezmocně cvaká libovolnými vypínači zapalování.
„Otče!" udělá Pecková znamení kříže. „Jste v pořádku. Chvála Bohu."
Lewis při zaslechnutí jejího hlasu nadskočí a podívá se přímo do monitoru, přičemž jeho obličej zápasí s hledáním výrazu někde dál za označením „zaražený".
„Trinity! Ano. Já... jsem v pořádku. Chvála Bohu, přesně tak. Co přesně... co se přesně stalo?"
„MoRP startoval. Mysleli jsme si, že v něm odlétáte."
„Já? Sám? Propánakrále, to ne. To by bylo... Ne. Testoval jsem motory, samozřejmě. Už pěkně dlouho je nikdo neprohlížel a někdo to udělat musel předtím, než my všichni... předtím, než učiníme skok do velkého neznáma."
Pecková uvolní dlouho zadržovaný dech. „Mysleli jsme si, že za tím bude něco takového, otče." Střelí triumfálním úšklebkem po Eddiem. „Přinejmenším někteří z nás si to mysleli."
Lewisovo alibi je pochopitelně předem naplánované a nedá se vyvrátit, ale pořád ještě to vypadá, že je v rozpacích. A dokonce ztrácí nervy. „Já ale nechápu, jak... proč jste předčasně ukončili start. Dřív než jsem to mohl udělat já, mám na mysli."
„My jsme to neudělali. My byli odříznuti."
„Opravdu? Tak odříznuti, ano?" Lewisův mozek pracuje naplno a on se sotva může namáhat s tím, aby předstíral překvapení, které jeho alibi technicky vzato vyžaduje. „Tak potom kdo?"
Komunikační reproduktor se náhle rozvibruje chechtáním s táhlou ozvěnou. „Tcha-tcha-tcha...," a najednou se na všech monitorech rozzáří rovnátka na kapitánových zubech a oslnivě po nich blýskají. „Tak kdo, frajeři a frajerky? Co takhle třeba já?"
Eddie nemá ani chvilku na to, aby pocítil úlevu, že je MoRP pořád ještě na palubě. Přemýšlí, jak dlouho přesně je ten fakan špehoval a kolik toho přesně odposlouchal. Osloová se na něho upřeně podívá, dělá jí starost táž otázka.
„Okáčkováčko. Všichni se společně namáčkneme do mrazící místnosti, lidičky. Nedošlo k žádný škodě. MoRP je v bezpečí a v pořádku. Jo, a mimochodem..."
Dveře navigační místnosti se rozletí a dovnitř se vecpe desítka po zuby ozbrojených Styxových trubců, kteří hulákají výhrůžky, při kterých stydne krev v žilách, a varují před jakýmkoli pohybem. Potom zůstanou stát jako přimrazení s odjištěnými namířenými zbraněmi.
„... pro všechny platí, že tohle je zatčeníčko, ókačko?"

35

„Na co sakra čekáme?" přechází Osloová mrňavou vazební celou v šíleně malých elipsách. Pecková, která sedí upjatě na pryčně po boku rozvaleného otce Lewise, se nad tím drobným rouháním pokřižuje.
Eddie stojí u dveří cely; není připravený na pokus o útěk, ani nedokáže nakouknout malým čtverečkem vyztuženého skla, aby zjistil, co se děje venku. Takovou aktivitou neoplývá. Stojí tam prostě jen proto, že nemá vůli pohnout se dál do místnosti. „Standardní procedura, že ano?"
„Přesně tak," vyskočí Lewis z pryčny a přejde k výlevce. „Nechá nás chvilku se potit, zvážit všechny důsledky. Morálka upadá a zanedlouho už si jdeme vzájemně po krku. V době, kdy nás začne brát na výslechy, budeme se

předhánět, kdo koho shodí." Prudce otočí kohoutkem se studenou vodou a strčí si pod proud hlavu. Zvedne se a prohrábne si mokré vlasy. „Upřímně řečeno, je to urážka naší inteligence." Usměje se svým nevinným, vítězným úsměvem a Eddie přemítá, jak dlouho bude tomu zbožnému knězi trvat, než je všechny prodá i s chlupama.
„No ale vzpoura?" plácne se Osloová do čela. „Vzpoura pro záchranu lodi? Kde si myslí, že je? Na nějakým zasraným Ostrově pokladů? Myslí si snad, že tohle je nějaká přiblblá klukovská hra? Všichni umřeme. Umřeme! Během několika dní! A to jen v případě, že budeme mít štěstí. Měli bychom už vymýšlet nějakou strategii, a ne hnít v téhle smradlavé špinavé díře."
„Mimochodem," prohlásí Styx, „je jisté nařízení o ubytování zadržených jedinců s důstojnickou hodností. Místnost by měla obsahovat řízenou klimatizaci, výběr kvalitních jídel a občerstvení a soukromé toalety na prvotřídní úrovni.
„Pane Styxi?" usměje se Osloová zdvořile na trubce.
„Ano madam?"
„Běžte do prdele."
„Provedu, pane, tedy madam, pane."
„A dejte si už ty pitomý ruce dolů."
Styx vzhlédne na své ruce, které pořád drží nad hlavou. „Když to říkáte vy, madam," zdráhavě připaží. „Chci jen, aby všichni věděli, že se budu i nadále pečlivě sledovat."
„Co má asi za lubem?" vydá se Osloová dál v chůzi pořád po stejné dráze, s lokty přišpendlenými k žebrům, dlaněmi otočenými vzhůru a s rozechvělými roztaženými prsty, jako by se snažila rozmačkat neviditelný nafukovací míč. „Jak nás asi hodlá potrestat, ten hnisavý prťavý hemeroid? Nechá nás chodit se zavázanýma očima po prkně? Stejně nás to všechny rozmačká na padrť ještě před víkendem. Co může vymyslet horšího?"
Eddie si tiše odkašle a zamumlá, že je Gwent může vlastně odposlouchávat. A pravděpodobně opravdu odposlouchává.
Osobně si Eddie začíná připadat poněkud bizarně, neboť podle všeho všichni na palubě špehují asi úplně pořád všechny ostatní a jeho obzvlášť.
Eddie se zcela zjevně nachází na samém konci špehovacího řetězce. Sám se do žádného špehování nepustil, nicméně i on má lidi, kteří špehují lidi, kteří špehují jeho. Vítejte na staré dobré lodi Paranoia.
„Já doufám, že poslouchá," pohodí Osloová hlavou a zakřičí do stropu. „Doufám, že posloucháš, ty odpornej vystříkanče. To, že jsme tady pod zámkem, znamená vraždu nás všech! Vraždíš i sám sebe. Což je ve skutečnosti jediná součást tvého plánu, která dává jistý smysl. Ano! Ha! Tomu tleskám!" Začne hlasitě tleskat: „Bravo, kapitáne Beďare! Bravo!"
„Poslyšte," Eddie se obává, že Osloová začíná být na pokraji hysterie, „zkuste se na to podívat z kapitánova hlediska. Odpovídá za celou posádku. Jeho loď se ocitla ve strašném, pravděpodobně nepřekonatelném nebezpečí. A jak ho v jeho nejčernější hodině podpoří jeho věrní důstojníci? Spolčí se a pokusí se ukrást jediné záchranné plavidlo na palubě..."
„Modul."
„Děkuji vám, pane Styxi. Co měl takový kluk udělat? Předat klíče a popřát nám šťastnou cestu?"
„No tak," Lewis usedne zpátky na pryčnu, přehodí si nohu přes nohu a uhladí si varhánky na kalhotách, „už vidíme, jakým směrem chce vrhnout své kostky doktor. Označit nás za povstalecké nevděčníky, jimiž zajisté jsme, a dívat se, jak visíme, s jazykem co možná nejlépe zabořeným do kapitánova pupínky obsypaného zadního otvoru."
„Jaký má tohle smysl, otče? Co ještě můžu ztratit, co bych neztratil už dřív? Co může udělat, aby mě potrestal? Přebarvit mi můj rosol načerno?" Sotva ta slova vyjdou Eddiemu z úst, připadá mu začernění rosolu opravdu jako nepřijatelně krutý trest. Kéž by se o něčem takovém nezmiňoval.
„Vy mi nerozumíte, doktore," pronese Lewis oslovení tak, aby očividně pohrozil Eddiemu odhalením. „Jsou i závažnější věci než prostá záchrana celé posádky. Máme větší odpovědnost: odpovědnost vůči lidstvu. Pokud víme, jsme poslední zástupci našeho živočišného druhu v celém vesmíru. To je docela těžké břímě, ne? Nemyslíte si, že máme povinnost přežít? I kdyby nás měla zůstat jen hrstka? Nemyslíte, že je to závazek, který nám uložil Bůh?"
„Já rozumím, co chcete říct. Tvrdíte, že uloupení MoRPu a tajné naložení na jeho palubu bylo vaším zbožností inspirovaným příspěvkem k záchraně lidstva před vyhynutím."
„Vy se snažíte, aby to znělo potupně, co? Ale ano. Já byl povolán k službě Bohu, příteli. A určitě musíte připustit, že i náš vážený kapitán stojí vůči Bohu na nižším stupni hodnostního žebříčku."
„A kdo jsem já, abych zpochybňoval nařízení Všemohoucího? Mé jenom trochu zaráží, proč vás Bůh instruoval, abyste svou malou archu naložil bednami plnými pornografie."
Lewis se usmívá, ale horní ret se mu nebezpečně chvěje: „Myslím, že jsem vám už vysvětlil..."
Eddie už je za hranicí, kde by se ještě mohl obávat, že kněz splní svou výhrůžku a odhalí ho. „Já bych k tomu jenom ještě podotkl, že se to zdá být v rozporu s několika přikázáními Desatera. Například s nepožádáním manželky svého bližního. S ‚Nepokradeš'. A není taky nějaké o tom, že se nebude bryndat semeno na zem? Nebo to už je jenom v nějakých těch bizarnostech z Páté Mojžíšovy?"
„Říkal jsem vám všem..."
Zámek ve dveřích cely se s cvaknutím otočí a do místnosti vstoupí dvojice Styxů, I a O. Styx I prohlásí: „Kapitánovi je ctí požádat vás o potěšení strávit čas ve vaší společnosti."
Lewis vděčně vyskočí jako zblblý boxer na zvuk zvonku. Trubec stojí nehybně v pozoru. Zdá se, že neoslovoval nikoho zvlášť. „Děkuji ti, Ignáci. Potěšení z čí společnosti přesně?"
Trubcovy oči střelí po otci a pak se vrátí zpátky. „Otče, pane, já předpokládám, že to platí pro všechny vaše... společníky, otče, tedy pane."

„Pro nás pro všechny? Najednou?"
„Otče, tak to asi bude správně, pane. Máme vás všechny doprovodit tam dolů."
„Říkáš tam dolů?" Lewis si nehty prohrábne tuhou kštici. „Kam přesně dolů?"
„Máme vás všechny doprovodit do Skladiště suspendovaného personálu."

36

Jsou odvedeni k chodbové motokáře, která má větší rozměry než běžná vozidla, se čtyřmi řadami po dvou sedadlech. Zachmuřeně nastoupí po dvojicích dovnitř. Osloová s Peckovou, Lewis s Eddiem a za nimi Apton Styx sám. Oba trubci hlídači se posadí dopředu, což Eddiemu připadá jako procedurální chyba. Neměl by si jeden určitě sednout dozadu, aby zabránil případnému pokusu o útěk?
Zdá se, že stejná myšlenka proběhla hlavou i otci Lewisovi. Neustále nenápadně otáčí hlavou, pravděpodobně aby zjistil, jak by asi mohl zareagovat nebohý Apton, kdyby se někdo pokusil vyskočit z motokáry a uprchnout. Považoval by se za hlídače, nebo za zajatce? Pravděpodobně za oba. Asi by se pustil do stíhání, zmařil útěk a potom se zbil za to, že utekl.
Motokára nastartuje a zamíří chodbou překvapivě mírnou rychlostí umožňující útěk. Osloová se otočí na Lewise a pronikavým šepotem pronese: „Říkala jsem vám, že je šílený. Ale teď můžeme uniknout."
Lewis střelí pohledem po trubcích vpředu. Smějí se nějakému vtipu a neprokazují žádný zájem o svůj lidský náklad.
„Třeba se nás snaží jenom vystrašit, Bernadetto."
„Mně to do sebe všechno zapadá. Já jsem docela vystrašená. Jsem ráda, že mám tělo. Opravdu nejsem připravená na to, že mě z něho v téhle chvíli mé kariéry vyjmou.
„To neudělá," odpoví Lewis, ale postrádá to přesvědčivost.
„To myslíte vážně? Nemyslíte si, že by mu udělalo velkou radost, kdyby měl mou hlavu ve sklenici? Nemyslíte, že by se na ni s radostí chodil denně koukat, aby se jí pokaždé vysmál a poplival ji těmi svými mazlavými chrchly? Možná by si dokonce i otvíral víko, aby mě mohl popadnout za vlasy, vytáhnout z rosolu a dát mi čvachtavýho francouzáka."
A potom Eddie uslyší, jak Lewis říká něco, co mnohé o Osloové vysvětluje. Je to věc, na kterou asi mohl přijít sám. „Vy se vážně a upřímně, Bernadetto, domníváte," vrká Lewis, „že by odstranil vaše tělo dřív, než by měl šanci se s ním spojit?"
Eddiemu spadnou šupiny z očí. Tak proto nenávidí Osloová Gwenta tak urputně. Je jeho určenou partnerkou. Přinucená se s ním rozmnožovat bez ohledu na své city. Žádný div, že ho nechtěla s sebou do záchranného člunu.
Svaly v tváři Osloové se zhroutí už jen při pouhé zmínce o té myšlence. „To by mohl chtít udělat. Vlastně," přinutí se k úsměvu, „kdybych byla hlavou ve sklenici, skýtalo by mi to světlejší vyhlídky."
„Tak moment." Eddie ví, že se pohybuje na ožehavé půdě, ale nemůže si pomoct, aby situaci neprozkoumal. „Vy s Gwentem jste spolu určeni k... k předkovským aktivitám?"
„Přesně tak, doktore Mortone," usměje se Osloová s veškerou vroucností hladového tygra vyrušeného nad šťavnatou mršinou. „K předkovským aktivitám. Ten malej čurák mě přeřízne, ať se mi to bude líbit nebo ne. Baví vás to? Skutečně? Ta představa Péti Beďara, jak se nade mnou zmítá a chichotá, tiskne svůj strupovitej trup na mý nahý tělo, zatímco
zároveň dosahuje vysokýho skóre na svý hrací konzole, kterou přitom třímá v ruce? Působí vám to rozkoš a okouzluje vás to?"
„Ne, samozřejmě, že ne. Já jenom ne..."
„Protože mě to vzrušuje. Mě to vzrušuje tolik, že nemůžu v noci spát. Ležím a přemýšlím, jak asi vypadají cucfleky z kovových rovnátek. Přemítám, jestli existuje nějaký dostatečně silný čistič skvrn, který by dokázal odstranit z mého povlečení fleky od hnisu. Přemýšlím, jestli náš potomek bude mít normální lidskou pokožku, nebo bude taky vypadat jako opuncie. Takové mám manželské vyhlídky, doktore. To je ta zářivá budoucnost, kterou mi naplánovali. Není to prostě báječné?"
„Ne. Je to... nelidské."
„A umíte si to představit? Já to vím od chvíle, kdy se narodil. Dodávalo to lesk mému životu celých posledních patnáct let. Viděla jsem, jak denně roste do čím dál nechutnější podoby. Byla jsem u toho, když tomu pacholkovi vyrašil první beďar. Dokonce jsem se dívala, jak si ho vymačkává, ten neodolatelnej blbeček."
„Jenže jde o to," ozve se Lewis polohlasem ve snaze ztišit projev Osloové, „že má dobrý důvod k tomu, aby vám nenechal vyextrahovat páteř. My ostatní tolik štěstí nemáme."
„Štěstí?"
Lewis střelí nervózním pohledem po strážích a ztiší hlas ještě víc. „Chci říct tohle: my všichni máme dobré důvody k tomu, abychom se na schůzku ve Skladišti suspendovaného personálu nedostavili, ne?"
„Souhlasím. Můžete nabídnout nějakou alternativu?"
„Nic fantastického. Na dané znamení se vy, já a Trinity vydáme rychle k MoRPu. Řekl bych, že naše cesta povede jen o pár chodeb dál."
„A co trubci?"
Eddie se nakloní blíž: „A taky co já?"
Lewis se na něho usměje: „Doktor Morton by měl dokázat odvést pozornost stráží na dostatečně dlouhou dobu, aby nám to umožnilo zmizet."
„Promiňte? Odvést pozornost stráží?"
„Zvládnete je. Schránka je velice tvrdá. Viděl jsem, co vydrží. Možná byste jim dokázal ucvaknout všechny údy, než by

si všimli, že jsme pryč."
„Tak moment, no toto, moment. Brzděte. Vy chcete, abych stráže zmrzačil?"
„Pokud byste tomu dal přednost... V ideálním případě bych já dal přednost tomu, abyste je zabil."
„Vy chcete, abych ty lidi zavraždil?"
„Kdy už to konečně tím svým rosolem pochopíte, Mortone? Trubci nejsou lidé, jsou to trubci. Existují inteligentnější stvoření, která můžete spatřit pouze pod mikroskopem. Během několika hodin si za ně můžeme vypěstovat náhradníky."
„Tak počkejte, dovolte mi, abych ten plán podrobil trochu hlubšímu zkoumání. Já zaútočím na trubce, roztrhám je holými pařáty na porce do řeznickýho krámu, zatímco vy vezmete roha k záchrannému člunu a... potom?"
Lewis ohrne ret. „Potom utečeme."
„Dobře. To je právě část, která mi nejvíc uniká. ‚My'? ‚My' ve smyslu ‚vy tři'? Ve smyslu ‚já ne'?"
„Přemýšlím s nohama na zemi, doktore. Pochopitelně bychom vás rádi vzali s sebou..."
„Pro případ, že narazíte na další trubce, které byste chtěl roztrhat?"
„Musíme se teď rozhodnout velice rychle. Jestli dokážete vymyslet lepší variantu, jsem vašim návrhům přístupný."
„Já dokážu vymyslet lepší variantu. Co takhle kdybyste vy zmasakroval stráže a já uprchl s ženskými? To je podle mého názoru o sto procent lepší varianta."
„Doktore Mortone," zdá se být Lewis opravdu uražený, „já jsem člověk s jistou úrovní. Já nemohu použít násilí."
„Výborně. Ale máte zato, že je v pořádku, když nařídíte jiným nebožákům, aby to udělali za vás."
„K tomu samozřejmě existuje značné množství historických precedentů." Potom se Lewis nakloní natolik blízko, že jeho dech i při nejtišším šepotu zarosí Eddiemu hledí. „A nehodlám to nějak zvlášť rozebírat tady před děvčaty, ale taky nejste... plně vybavený pro záležitosti, abyste mohl... inu, biblicky řečeno: rozplodit a rozmnožit zemi. Co?"
A Lewis mrkne. Skutečně mrkne. Drzým dvojsmyslným mrknutím. Neuvěřitelné. Hlavní chovný samec pro lidský rod. Na střídačku, děvčata. Je dost pro všechny.
„Takže," Lewis se odkloní, aby zahrnul do kroužku i Peckovou a Osloovou. „Táhneme všichni za jeden provaz?"
Eddie začne protestovat: „Ne, netáhneme...," ale kněz jen kývne na ženy a sám se vymrští přes postranici motokáry. Bohužel si pohyb špatně načasuje. Vlastně velmi špatně. Pecková ani Osloová nejsou ke skoku připraveny, a když Lewis dopadne na zem, motokára právě začne ostře zatáčet, takže otec se v relativně vysoké rychlosti praští o ostrou hranu zdi, od níž se odrazí a spadne zpátky pod zadní kola vozidla.
Eddie zaslechne, jak Lewis vykřikne: „Auvajs!" Z jakéhosi důvodu a zcela nepatřičně mu to připadá veselé: „Auvajs!" Ve skutečném životě vlastně nikdo neříká: „Auvajs!" „Auvajs!" říkají tak akorát kreslené postavičky v comicsech.
Brzdy zakvílí a motokára se dostane do smyku, přičemž zadkem narazí o protější zeď a s nechutným žuchnutím nadskočí přes Lewisovo skrčené tělo.
„Auvajs!" pronese opět Lewis.
„Co se to sakra stalo?" vyskočí trubec O ze sedadla a uhání dozadu za motokáru. „Srazili jsme snad někoho?"
Najde Lewise zmáčknutého pod zadním kolem a dřepne si k němu. „Otče? Pane? Jste v pořádku, otče?"
Lewis procedí skrze bolest: „V životě mi nebylo líp. Děkuji, Obadijáši. Já... asi bych se cítil trochu líp, kdybyste mi ten vozík mohl zvednout z hrudníku."
Trubec popadne zadek motokáry a zvedne ji z Lewisovy hrudi i s pasažéry a veškerým nákladem. Lewis si bezděčně prdne, vděčně zachroptí a odkulí se mimo.
Trubec položí motokáru zpátky na zem a poklekne k postiženému knězi. „Co se stalo?"
Apton Styx se dobrovolně přihlásí: „Myslím, že se pokoušel utéct."
„Utéct?" podívá se trubec O na tiše skučícího Lewise. „Utéct před čím ?"
„Před motokárou. Před vámi. Před kapitánem."
„Proč? Má snad nějaké problémy?"
„Ano, je zatčený." Apton se rozhlédne po svých spoluvězních. „My jsme všichni zatčení."
„Kvůli čemu?"
Eddie se rozhodne do toho vložit: „Počkejte chvíli." Trubci by mohli strávit pravděpodobně celý den tím, že by se snažili tenhle malý hlavolam vyřešit, aniž by k něčemu dospěli. „Vy nás neeskortujete jako zatčené ke kapitánovi?"
„My vás eskortujeme, ano. Ale nejste zatčení."
„Co tím myslíte, že nejsme zatčení? Zatkla nás před necelými čtyřiceti minutami půlka trubecké armády."
„No..." Trubec si pomalu přejede jazykem přes přední zuby a dlouho saje sliny. „Teď už ale zatčení nejste."
„Proč se tedy chce s námi kapitán vidět?"
Styx Obadijáš pokrčí rameny: „Já nevím. Budete se ho muset zeptat sami." Zvedne Lewise do náruče. „Ale pravděpodobně to bude mít něco společného s těmi vraždami."
„S vraždami? Někoho zavraždili?"
Styx odnese Lewise do motokáry a posadí ho na zadní sedadlo. „Ach ano, pane doktore, tedy pane." Vleze si zpátky dopředu. „Zavraždili spoustu lidí."

37

Před Skladištěm suspendovaného personálu se nachází strašlivý důkaz nedávného masakru. Znepokojivé množství trubců provádí nejrůznější úkony zahájeného vyšetřování: fotografují, ohrazují místo bezpečnostní páskou, uklízejí z podlahy pinzetami kousíčky zkrvavených chrupavek a házejí je do igelitových pytlíků opatřených štítky.
Kapitán Gwent vzhlédne k přijíždějící motokáře a přeskočí bezpečnostní pásku, aby ji uvítal. Mezi prsty si točí lehkou pálkou s míčkem, který je k ní přivázaný elastikovaným provázkem.

„No nazdarovič, posádkovič. Tady to vypadá jako v totálním Amok City, hlavním městě Sílené republiky. Jen se koukněte."
Eddie s Peckovou vystoupí z motokáry a jdou za ním. Třebaže je zvědavá, zůstane Osloová ve vozidle, dokud není úplně zjevné, že tady není ke Gwentovým službám, a pouze potom se pomalu vydá za nimi. Lewis se pokusí vstát, prdne si a opět usedne. Pecková se otočí a opatrně mu pomůže vystoupit. Lewis si levou paži tiskne k žebrům uprostřed hrudníku. Není z toho jasné, jestli ho bolí ruka, nebo hrudní koš. Pravděpodobně obojí.
Kapitán je vede změtí červenožlutých pásek k místu, kde je krvavá kaše více koncentrovaná. Ukáže pálkou na sérii podivných křídových siluet zakreslených na podlaze. Jedna je téměř kruhová, velikosti kuželkářské koule. Jiné vypadají spíš náhodně. Například silueta ve tvaru L a velikosti baseballové pálky nebo jinde protáhlé tenké S.
„Co je to?" ptá se Eddie. „Nějaký puzzle?"
„Tohle," opíše Gwent svou pálkou oblouk přes všechny křídové symboly, „byl člen posádky. Možná ho někteří z vás znali. Říká vám něco jméno Jaman Loch? Podle všeho to byl frajer z údržby."
„To byl člověk?" zbledne viditelně Pecková. Lewis zasténá a uleví si dalším bezděčným vypuzením větrů.
Gwent přikývne. „Je to pravda. Nebo přinejmenším to byla jeho největší část. Pořád nacházíme různé kousky všude kolem. Jeho tenké střevo se našlo v šachtě klimatizace." Ukáže na kruh velikosti kuželkářské koule. „To byla jeho hlava. Cistě odseknutá. Hrůzovič, co?"
„Kdo to udělal?" Eddie se domnívá, že při takovém rozsahu škod musí být podezřelý on.
„Ještě to nevíme." Gwent kývne směrem k bezpečnostní kameře. Ta je rozmlácená k nepoznání. „Určitě víme jen to, že jste to nebyl vy, plechoune. V době spáchám zločinu jste byl zaklíněný vzhůru nohama ve výdejním automatu několik kilometrů odtud. Takže jste náhodou čistej."
„Vy jste si nás prověřoval?" pohrdavě se ušklíbne Osloová. „Vy jste podezíral někoho z nás? Že jsme podezřelí my?"
„Samo, že jsem si to prověřoval. V době, kdy k tomu přibližně došlo, jste se vy všichni tady poflakovali a snažili se vzít dráhu z lodi nebo co. To není zrovna nepodezřelý chování."
„Ale proč?" Pokožka Peckové téměř úplně ztratila veškerou barvu. „Proč by někdo tohle dělal?"
„Tohle?" vycení Gwent svá horní rovnátka a zase je vcucne zpátky. Osloová sebou škubne. „Tohle není ještě to nejhorší. Pojďte za mnou, lidičky. Prohlídněte si tohle. Teď teprve přestanete mít chuť na oběd."
Gwent překročí několik dalších bezpečnostních pásek a zamíří ke dveřím Skladiště suspendovaného personálu.
Ve dveřích je proražená obrovská díra a kov jejich pláště je ohrnutý do stran. Gwent zlehka dírou proskočí. Eddie se ho pokusí následovat, ale s jeho masivním trupem a nemotornou pohyblivostí je pro něho poněkud těžší takový manévr uskutečnit. Když se jeho ruka ocitne na samém okraji otvoru, vyděsí se, neboť si všimne, že jeho pařát přesně odpovídá hlubokému zářezu v kovu.
Odtrhne visící kus, jak nejrychleji mu to jeho nepřirozené reflexy dovolí, a proleze do skladiště.
Přímo ve skladišti pracují další styxovští trubci.
Ale Eddie si nejprve povšimne něčeho jiného.
To, čeho si všimne napoprvé, míří přímo na vrchol žebříčku jeho nejstrašlivějších duševních představ, kde mu to pravděpodobně vydrží po zbytek života.
Rozbili každičkou sklenici. Jednu po druhé. Střepy skla plují po podlaze v mělkém moři zelenkavé šlichty.
A hlavy...
Nějaký šíleně nemocný mozek na hlavách tvrdě zapracoval.
Páteře jsou stočené a propletené do podoby bizarních skulptur.
Sochy jsou mezi sebou propojené vynalézavými způsoby.
Jedna páteř například prochází několika sousedními hlavami, vždy jedním uchem dovnitř a druhým ven. Přímo skrz mozek. Ústa jsou zkroucená do podivných tvarů, jako by všichni zpívali.
A tamhle zase spojili hlavy a páteře k sobě do podoby příšerné parodie na lidskou kostru. Ruce a chodidla jsou tvořeny hlavami. Kostra klečí s roztaženými pažemi, takže Eddieho napadne, že připomíná zpěváka ze starého kabaretu vyřvávajícího poslední slabiku slůvka „mamá".
A jsou zde další.
Je jich mnohem, mnohem víc.
Kosti navršené do podoby dinosauří kostry. Obrovská harfa. Kolo, jehož paprsky tvoří páteře. Muselo to zabrat celé hodiny. Jaký mozek to...?
A to všechno byli lidé. Někteří dokonce lidé, které Eddie znal. Lidé, jež bylo možné oživit.
Eddie netuší, jak dlouho na tu výstavku zíral, ale náhle si uvědomí podivný bubnující zvuk po svém boku.
Tamda-tampa-tamda. Tamda--tampa-tamda.
Otočí se. Vedle něho stojí Gwent, civí na tu scenérii a nepřítomně bubnuje svou pálkou. Pohlédne na Eddieho a zašklebí se: „Blijoráma, co?"
„A to jste podezříval mě? Vy jste si myslel, že já bych tohle mohl udělat?"
„Hele, co vy jste zač? Můj nejoblíbenější strýček? Setkal jsem se s váma jednou na pět minut. Pokud vím, mohl byste klidně být šílenější bráška Jacka Rozparovače, přítelíčku." Tamda-tampa-tamda. „Navíc ten, kdo tohle provedl, byl silnější než průměrnéj grizlovič. Takže to na vás kliďánko sedí."
„Ten, kdo tohle udělal, byl strašně, příšerně šílenej, juniore. Ne takovou tou šíleností, kdy si přes den žiješ normální život a v noci vysiluješ, když to nikdo nevidí. Tenhle chlápek je pako na plnej úvazek."
„Otočíte si ciferník na ‚odmrazit', frajeroviči? Jak jsem už řekl, vy jste čistej." Tamda-tampa-tamda.
Eddie uslyší, jak mu za zády vyjekne Osloová.
Gwent ji obdaruje mlsným šklebem s plně odhalenými rovnátky. „Krásný, co říkáš?" Tamda-tampa-tamda.

Eddie se domnívá, že pokud kapitán nepřestane co nejdřív plácat do míčku, může se mu docela klidně stát, že se někdy zítra ráno bude ze všech sil snažit, aby mu prošel zažívacím traktem i s pálkou a vším ostatním.
„Jenže je tady ještě šílená třešnička na tomhle, řekněme, bláznivém dortíku," kývne Gwent hlavou a pokyne jim, aby šli za ním.
Jde v čele a brodí se po kotníky hustým rosolem do temného výklenku v nejtemnějším koutě tmavé místnosti, kde se zastaví. Vytáhne svítilnu. „Teď mi řekněte, jak rozumíte tomutoviči."
Rozsvítí baterku. Silný kužel světla dopadne na další parodickou kostru vytvořenou z hlav a páteří. Tahle je položená jako tělo přichystané k pohřbu. Hlava mu chybí. A nad ním je na stěně nějaký nápis.
Vytesán v kovu šílenou rukou tam stojí prostý vzkaz:

JSEŠ NA ŘADĚ EDEE

Část Čtvrtá

Skřeti a démoni

38

Skřeti a démoni,
nesnadná to věc!
Ví však, že ne oni
zvítězí nakonec.
(John Bunyan: Poutníkova cesta)

Lewis zaúpí tichými kňouravými vzlyky na sedadle motokáry hned za Eddiem, což Eddieho vytrhne z nepříjemného zasnění a přiměje ho, aby se raněnému knězi opět omluvil.
Lewis zvedne pravou ruku, levou si pořád tiskne k žebrům: „To je v pořádku. Já vím, já vím. Byla to jen mimovolná reakce, co? Chtěl jste jen uskočit dozadu. Neměl jste v úmyslu přerazit mi v tom nejkřehčím místě žebra plnou silou svého titanem potaženého klepeta, já vím." Zatne zuby pod dalším návalem bolesti. „Mně ani tak nevadí ta bolest. Je sice příšerná, ale já nemůžu vystát především to proklatý..." opět upustí větry, „...prdění."
„Pravděpodobně jste utrpěl nějaké vnitřní zranění, otče," pokusí se Pecková přiložit něžnou dlaň Lewisovi na břicho, ale ten ji odstrčí pryč.
„Taktakovič," mává Gwent ve vzduchu svou pálkou. „Měli byste s tím radši něco udělat, než všichni utrpíme, řekněme, pořádnou pecku do čumáku."
„Má pravdu, otče," přitaká Pecková. „Měli bychom vás asi odvézt na ošetřovnu."
„Dobrý nápad," ušklíbne se Lewis v pokusu o úsměv. „Loď se bezhlavě a bez motorů řítí ke gigantické smrtonosné planetě, a my tady zatím máme co do činění s dementním sériovým vrahem, který má sílu stovky mužů, pobíhá si, jak se mu zachce, seká posádku na kusy a vyrábí náhrdelníky z jejich páteří. To by mohla být skvělá příležitost, abych si dopřál menší oddech od svých povinností. Třeba bych mohl dostat i pár řádek od maminky."
„Promiňte, kolárku," nakloní se k němu Gwent, „jaká gigantická smrtonosná planeta?"
Eddie pohlédne na Osloovou, která odvrátí pohled jinam. Kapitánovi o plynném obru ani neřekla.
„A pardonovič, ale když jsem se díval naposledy, zbýval nám pořád ještě jeden motor."
Gwent se rozhlédne v naději, že mu to někdo vysvětlí. Zdá se, že nikdo se nijak zvlášť nehrne, aby mu vyhověl.
Eddie si povzdychne: „Ty poslední otřesy..."
Gwent přikývne: „To určurovitě byly poskoky jak nohačovič."
„Tak ty nám utrhly poslední motor." „Ty nám utrhly poslední motor? Dobře. Poslední motor je utrženej. A vy jste si tu informaci škudlili k čemu? K mým narozeninám? ‚Všechno nejlepší k narozeninám, kapitáne Gwente. Jo, mimochodem, vaší lodi už nezbyl ani jediný motor. Hip, hip, hurá!'"
„Chystali jsme se vám to říct, kapitáne," řekne Osloová, „přibližně tou dobou, kdy jste nás všechny nechal zatknout týmem trubců z URNY a odvést pod namířenými hlavněmi do vězení." Mrští po něm krátkým, nepříjemným úsměvem.
„Okáčkovič. Já vám to sežeru. Řekněme, že to kulhá víc než drogovej dealer s prostřelenýma kolenama, ale já to nechám být. A co byla ta druhá věc? Ach ano: gigantická smrtonosná planeta?"
„Co na tom do prdele záleží?" Bolest nemá pozitivní vliv na otcovu trpělivost. „Nemáme do prdele žádný motory. Nemůžeme do prdele řídit loď. Jediný, co do prdele můžeme udělat, je sbalit si do prdele všechno, co do prdele můžeme, do MoRPu a vzít do prdele nohy na ramena."
Pecková se musí tolikrát rychle pokřižovat, že vypadá jako pomocník bookmakera, který vypisuje kurzy na dostizích.
Gwent si v zamyšlení povysune rovnátko a hlasitě je zase vsrkne na místo. „Nóóó... MoRP pobere kolik? Deset lidí? Dvanáct? Z celé lodi?" Lewis zavrtí hlavou: „Na délku cesty, o níž mluvíme, maximálně deset. Pohodlně ne víc než osm."
„Osm lidiček? Osm? Nebude nás zbytek posádky postrádat při večírku na oslavu srážky s planetou? Nebudou nás pokládat za poněkud... neomalené?"
„Vy jste fakt neuvěřitelní," osloví je teď Lewis všechny najednou. „Myslíte si, že je to snadná volba? Myslíte si, že s MoRPem to bude nějaký příjemný výlet? Myslíte si, že si jen tak poletíte vesmírem, budete popíjet snobský koktejly a

bezuzdně se vesele smát, zatímco si to budeme plachtit k rajské planetě? Bude to cesta peklem, lidi. Budeme nacpaní celý nekonečný měsíce na podělaný maličký lodi, přežívat na minimálních přídělech a pít vlastní chcanky. A když se nám to podaří, když nás neprorazí pár asteroidů, meteorů nebo jiný vražedný vesmírný smetí, skrz který poletíme, a jestli nám vydrží palivo, což není moc pravděpodobný, a pokud nějakou neuvěřitelnou šťastnou náhodou neshoříme při vstupu do atmosféry a podaří se nám nějak najít kus čisté země, na níž budeme moci přistát, abychom při nárazu nevybuchli jako ohnivá koule - když se stanou skutkem všechny tyto zázračné nepravděpodobnosti, ocitneme se úplně bez zásob v nemilosrdném nehostinném světě, kde možná nebude na celé planetě ani tolik jedlé vegetace, která by uživila bulimickou veverku držící dietu. A to raději nebudeme ani myslet na miliardy naprosto neznámých virových kmenů, které budou stát ve frontě, aby mohly nakazit neznámými chorobami naše čerstvá, zralá těla. Chrlení krve, nemoci, při kterých opuchne mozek a o kterých se neodvážíme ani snít. Nemoci, které nás téměř určitě vyhladí během pár dnů v překvapivé šíři strašlivých a nesnesitelných projevů. A to se vůbec nezmiňuji o atmosférických podmínkách. Pokud víme, prší tam ohnivé koule. Pokud víme, ranní mlhy tvoří kyselina chlorovodíková a večerní vánek je ve skutečnosti kyanidový plyn."
Lewisovi konečně dojde dech.
Nějakou chvíli je slyšet pouze zvuk kol motokáry valící se chodbou.
Mlčení přeruší nakonec Apton Styx: „Takže vy myslíte, že bych si měl sbalit sako s dobrými vycpávkami?"
„Moment," začíná Eddiemu docházet zárodek té myšlenky. „Říkáte, že bez zásob? Řekl jste: ‚Bez zásob'? Proč bez zásob?"
„Modul je určen pouze ke krátkým výletům z rakety na povrch planety. Já používám... Budeme muset nákladní prostor použít pro zásobu paliva. Dokonce i tehdy..."
„Právě o tom jsem přemýšlel. A o jakém palivu to mluvíte?"
„Jaderném, pochopitelně. Je to jediné..."
„Takže loď je v téhle chvíli naložená palivem? V odletovém přístavu, naládovaná jaderným palivem?"
„No a co? Tvrdíte snad, že je to nebezpečné? Nemyslíte si, že já..."
„Ne ne ne. Já říkám, že je to dobře. Říkám, že by to mohlo být opravdu dobré. Říkám, otče Lewisi, že jste možná právě zachránil celou loď."

39

Rodiče Poutníků jsou shromážděni kolem schůzovního stolu v zasedací místnosti plánovací komise číslo jedna.
Eddie v pařátech svírá nějaké tabulky a snaží se je neroztrhat na cucky, když je naposled kontroluje s Trinity Peckovou.
Lewis, který pořád ještě trpí svými ponižujícími střevními problémy, si dlouze rachotivě prdne a zaúpí bolestí a rozpaky.
„Mohli bychom
s tím, prosím, už konečně začít, doktore Mortone? Než se proprdím do království nebeského?"
„Tak dobře." Eddie kývne na Peckovou, která mávne rukou nad deskou stolu a vyvolá trojrozměrný obraz planetární soustavy. „To, o čem uvažujeme, je velice jemný manévr. Tady. Nesmíme udělat žádnou chybu. Ani jedinou."
„Všichni jsme nesmírně okouzleni, doktore. Ale teď už se do toho pusťte, než to tady vydláždím obsahem svých střev."
„Tady je Výkvět vůle..." ukáže Eddie na titěrnou loď na obraze. „Mohla byste to tak stokrát zvětšit?"
Pecková maličko pohne rukou a loď naroste do takových rozměrů, že je teď vidět jen Výkvět vůle, část plynného obra a planeta označená jako Pprrrppp.
„Okáčkovičko...," nakloní se Gwent nad displejem. „Odvážím se teď divoké, bizarní domněnky, že tohle štěňátko asi bude ta gigantická, zkázonosná planeta, o níž se mi nikdo neobtěžoval zmínit."
„To je plynný obr, ano."
„No, já umím pochopit, proč jsme si ho dřív nevšimli. Pravděpodobně se schovával za nějakým asteroidem nebo něčím podobným. Je docela úžasný, že se nám podařilo ho vůbec objevit."
Lewis opět upustí. „Mohli bychom, prosím vás...?"
„Ještě momentíkovič," zvedne Gwent ruku. „Musím ho pojmenovat."
Lewis se zašklebí buď bolestí, nebo podrážděním: „Pojmenovat ho?"
„Když se objeví nová planeta, kapitán ji musí pojmenovat."
„No to by nám mělo obrovsky pomoct, ne? Až nás to rozplácne na tenčí placku, než jaká vznikne z přejeté myši na silnici, budeme přinejmenším vědět, jak se jmenuje. Nebudeme tam muset běhat a zoufale křičet: ‚Sakra! Rozmašírovala nás planeta, co nevíme, jak se jmenuje!'"
„Přesňačky! Takže pojmenovávám tuto planetu... Suspenzor. Ano!" Gwent zvedne ruce jako fotbalový hrdina, který právě vstřelil gól, a napodobuje obdivný řev davu: „Slavný kapitán Gwent opět překračuje veškerá očekávání v kategorii superlativních pojmenování."
Eddie se teď trochu ošívá. Začíná přemýšlet o tom, jestli snaha o záchranu této posádky je nutná za každou cenu.
„Děkuji vám, kapitáne. Mohu teď obrátit vaši pozornost zpátky k poněkud nudnému a únavnému tématu, jak se vyhnout totální zkáze? Všichni víme, že máme nulovou kapacitu motorů, ale pořád máme dvacet procent funkčních manévrovacích trysek."
Na ta slova se trysky lodi na displeji rozhoří. Let lodi vstříc plynnému obru se zpomalí, třebaže jen minimálně, a raketa se začne nepatrně, téměř neznatelně stáčet směrem k Pprrrppp.
Eddie si nevšímá nespokojeného odkašlávání a šoupám nohama. „Neposkytne nám to příliš velkou úlevu. Neoddálí to náš střet s plynným obrem o více než den, a to přinejlepším. Ale připraví nás to do správné polohy k následujícímu

manévru..."
A opět na jeho pokyn obrovská exploze vyrve v trupu Výkvětu vůle obrovskou díru. Napůl zničená loď se v mocných přískocích trhavě odpoutává od plynného obra v kurzu k planetě Pprrrppp. Gwent zaječí: „Jéžkovičovyočovič!"
Osloová křičí: „Co to bylo za volovinu?"
Eddie vzhlédne od displeje. „To byla řízená exploze MoRPu."
„Moment," přimhouří Lewis oči. „Co vlastně navrhujete? Navrhujete snad, abychom vyhodili do povětří záchranné plavidlo?"
Jistý odpor od matky církve Eddie očekával. „Prakticky vzato, otče, to není záchranné plavidlo."
„Víte, co chci říct. Vy chcete vyhodit do povětří Modul od Rakety k Planetě? Totálním a nevratným způsobem?"
Eddie se ještě vteřinu dívá na displej, počká na úsek, v němž zbývající manévrovací trysky došťouchnou pošramocený Výkvět vůle do bezpečí oběžné dráhy Pprrrppp, potom vzhlédne a přikývne: „Ano. Přesně tohle navrhuji."
„Takže nám v případě neúspěchu zbude přesně kolik záchra... MoRPů? Bude to někde kolem nuly, ano?"
„To je pravda. Ztratíme poslední možnost záchrany. Ale jestli to vyjde, zachráníme celou posádku."
„Račte prominout? Jestli to vyjde? V tomhle plánu je nějaké jestli'?" „Vyjde to. V osmi z deseti simulací to vychází."
„Osm z deseti? Co se stane v těch zbylých dvou případech?" Eddie se pokusí opět přitáhnout pozornost všech k displeji, kde všechno vychází výborně a loď je šťastně usazená na oběžné dráze. „Pokud to odpálíme o maličko dřív, mineme o zlomek metru orbitální vektory a..."
„A...?"
„A budeme bezmocně kroužit vesmírem."
„No to je docela vzrušující, co? Myslím, že při bezmocném kroužení vesmírem si musí člověk užít spousty legrace. A simulace číslo deset?"
Tohle je část, jíž se Eddie děsil. „Nemáme žádnou možnost, jak přesně vyhodnotit, nakolik dosavadní otřesy narušily lodní infrastrukturu. Pokud můžeme soudit, nic takového se nestane, ale existuje přece jen jistá nepatrná možnost, že by výbuch mohl... vyhodit celou loď do povětří."
„Vyhodit celou loď do povětří?" usměje se Lewis. „Výbuch by mohl vyhodit celou loď do povětří? Výborně, výborně, výborně. To je téměř stejně lákavé jako vyhlídka na bezmocné kroužení vesmírem. Když se to vezme kolem a kolem, nejsem si jistý, co si vybrat."
Osloová neodtrhuje očí od displeje. „Já říkám, že jdeme do toho."
„Vy jdete?" přiloží si Lewis zdravou ruku k zraněné a podepře si bradu. „A nenapadlo vás, že i v případě jednoho z těch ‚dobrých' scénářů budeme kroužit po oběžné dráze planety v kosmické raketě, která bude napůl zničená výbuchem, bez možnosti odcestovat na její povrch?"
„O to se budeme starat, až se tam dostaneme."
„To je rozumná řeč. Tak si to všechno zrekapitulujeme, ano? Hlasuje ještě někdo s Mortonem a Osloovou pro jejich danse macabre?"
Apton Styx zdvihne ruku: „Já ano."
„Tak vida, Apton. Mohu se zeptat proč?"
„Pane, tedy otče, vlastně pane. Myslím si, že je to dobrý plán. Líbí se mi."
„Tak vám se líbí? Vám se líbí vyhlídka, že se budeme nezvladatelně řítit neznámem ke konečné a nevyhnutelně fatální kolizi?"
Styx zvedne oči ke stropu: „Jo."
„Co se vám na tom líbí především?"
„Já nevím. Prostě se mi to líbí."
„Dobrá." Lewisův obličej bojuje s tím, aby překonal ostrý nával bolesti. „Všichni jste si to zjevně důkladně promysleli a dospěli k jedinému rozumnému závěru. Trinity? Právě jsme vyslechli hlasování Poroty idiotů. Co říkáte vy?"
Pecková sklopí zrak někam k chodidlům. „Já si myslím, že je to vlastně pěkný plán, který nám poskytuje ty nejlepší možnosti, a zdá se..., no, zdá se, že něco takového by bylo velice křesťanské..."
„Ale? Je v tom nějaké ‚ale', jak doufám, Trinity?"
„... Ale cítím se v teologickém ohledu zavázána přidržet se názoru církve."
„Takže jste na mé straně?"
Pecková přikývne a špitne „ano", ale velice tiše.
„Dobře. Nebyl to zrovna sladký hlas zdravého rozumu, v který jsem doufal, ale je to nicméně hlas pro stranu hodných hochů. Kapitáne Gwente? Máte příležitost zremizovat hlasování a ukončit tohle šílenství. Naše budoucnost je ve vašich rukou."
„Podívejte, kněžourskej frajeroviči, především vůbec nechápu, odkud se tady vůbec vzalo to demokratický kejháni. Žádný hlasování není. Tady rozhoduju já, ne? A když jsem zvážil všechna data svou mrazivě pronikavou, ledovou logikou tekutýho kyslíku, říkám..."
Gwent se otočí, vyhodí cosi do vzduchu, chytí to a otočí se zpátky.
„...Hlava: jdeme nato."

40

JSEŠ NA ŘADĚ EDEE

Eddie je v navigační místnosti a snaží se zkoordinovat složitou operaci. Spoustu času mu zabírají všemožné přípravy k

provedení toho, co okamžitě a poněkud trapně vešlo ve známost jako „Mortonův manévr". Pro začátek je třeba evakuovat horní přístavní kvadrant lodi. Exploze se musí načasovat s přesností na nanosekundy. Pomocné trysky musí být umístěny s mikroskopickou přesností a jejich nastartování se musí dokonale synchronizovat. Jedna malá chybička a pokus velkolepě selže. A po zbytek pravděpodobně docela krátké existence lodi se „Mortonův manévr" stane synonymem obludného fiaska. Útok lehké brigády?! To byl panečku nádherný Mortonův manévr. Hindenburg? Nemělo by se spíš říkat Mortonburg?
Přesto i při veškerém vypětí se Eddiemu daří najít si pár volných duševních chvilek, kdy mu nezvaně skočí do hlavy onen mrazivý, naškrábaný nápis:

JSEŠ NA ŘADĚ EDEE

Vidí ho naprosto jasně, šílenou rukou vydrápaný do kovové stěny skladiště.
Musí to patřit jemu. Musí jít určitě o Eddieho.
Báseň Alfreda Tennysona (1809-1892) oslavující padlé britské kavaleristy, vehnané špatným rozkazem do nesmyslné záhuby v bitvě u Balaklavy během krymské války. Pozn. překl

JSEŠ NA ŘADĚ EDEE

Jistá negramotnost výhrůžky působí, že z ní jde ještě větší strach. Je jedna věc, když člověku vyhrožuje někdo, kdo umí správně časování sloves a interpunkci. A něco úplně jiného, když člověka ohrožuje šílenec, který nedokáže ani napsat jméno „Eddie".
Ale kdo to jen může být? Nikdo na palubě jeho pravé jméno nezná. Nikdo ho ani nikdy neznal.

JSEŠ NA ŘADĚ EDEE

Nemůže to být on. Nemůže to být Eddie. Třeba ten bláznivý psychotik v zuřivém ničivém šílenství vynechal nějaké písmeno. Třeba L. „Jseš na řadě, Edele". To zní logicky.
Chudák Edele. Páni, Eddie by nechtěl být v kůži Edele, ať je ta holka, jaká chce.
A tohle je smyčka, v níž jeho mysl pokaždé skončí.
„Promiňte? To tady mluvím sama k sobě?"
Eddie se vytrhne ze zasnění a podívá se na Peckovou, která mu podává nějaké papíry. „Promiňte. Promiňte, já byl... promiňte."
„Nerada ruším vaše tiché společenství se silami temnot, ale potřebovala bych vědět, jestli to jsou správná čísla pro laterální tryskové pole na pravoboku."
„Dobře. Já jenom..." Eddie se skloní nad papírem a prohlíží si data. „Ano, ano. Vypadají dobře."
„Vypadají dobře, nebo jsou naprosto správně?"
„Jsou v pořádku. Správně."
„Já jenom, že za necelých deset minut provádíme Mortonův manévr, a byla bych nerada, aby selhal jen kvůli tomu, že některá data vypadala dobře a ve skutečnosti správná nebyla."
„čísla jsou v naprostém pořádku, Trinity." A jelikož je muž, naskočí mu po té frázi v hlavě úvahy nad tím, jak asi vypadá číslo s Peckovou, jaká čísla má asi postava pod tím záměrně neatraktivním hábitem. A třebaže existují miliardy důležitějších věcí, které by ho měly v téhle chvíli zajímat - například vyhození lodi do povětří nebo vyhlídka na bezmocné kroužení vesmírem, neřkuli rozčtvrcení na kousíčky šíleným sériovým vrahem -, začne si představovat, jak se Pecková svléká se zavázanýma očima. Velice odpovědný přístup. A Eddie dokonce nemá ani penis, jemuž by to mohl dát za vinu. „Čísla jsou v naprostém pořádku."
„Doktore Mortone, pane, máme problém." Apton Styx stojí u komunikačního panelu a jednou rukou zakrývá mikrofon svého sluchátka.
„Problém? Tohle není zrovna ten nejsenzačnější čas na problémy, pane Styxi."
„Stala se další vražda."

JSEŠ NA ŘADĚ EDEE

Eddie se snaží zachovat klid. „Další vražda? Kde? Kdo?"

EDIE

„Vlastně dvě vraždy. Metúšelach a Nebúkadnesar Styx. Nedaleko přístaviště MoRPu. Odnášeli poslední věci z horního kvadrantu přístaviště."
V řídícím centru zavládne zřetelná úleva. Obětmi jsou pouze trubci. Eddie není tak otrlý. „Byli... je to stejné jako..."
Apton přikývne: „Rozsekaní na kusy. části těl rozházené všude kolem. Vyšetřovatelé chtějí provést nezbytné úkony. Chtějí vědět, jestli můžete manévr odložit."
„Já... Promiňte, Aptone. Pokud chceme, aby to vyšlo, máme jen nepatrný časový okamžik."
Styx přikývne. „Právě to jsem si myslel. Odvolám ten tým."
„Je mi to opravdu líto. Kéž by tomu tak nebylo."

„Rozumím."
„Budeme-li mít štěstí, zůstane tam ten hajzl v pasti, až to vybuchne."
„To by bylo pěkné. Je tady ještě jedna věc, pane. Zanechal po sobě další hieroglyfy. Mám je zabrat a poslat vám je?"
„Ano, prosím."
Obraz z bezpečnostní kamery se objeví na Eddieho monitoru.
Další vzkaz, vyškrábaný do stěny stejným způsobem, se stejnou zuřivostí:

UMŘEŠ EDDY

Jako by se Eddiemu rozpil pohled, když to čte. Teď už o tom nemůže být pochyb: Eddie je na seznamu toho psychopata. A pak ještě něco, co ho mělo napadnout dřív: vrah umí psát. Ne moc dobře. Ale umí.
Což sráží Eddieho seznam podezřelých na nulu.
Pokud ovšem nezešílel, pochopitelně. Pokud ty vraždy nespáchal v jakémsi patologickém transu nějakým způsobem sám.
Nebo...
Ohlédne se po Osloové, která zírá na čmáranici.
Eddie se jí tiše zeptá: „Nechtěla byste mi říct, kdo to je, Bernadetto?"
Výraz Osloové se okamžitě začne roztahovat v oblasti nosu. Rychle se vzpamatuje, ale škoda už vznikla. „Jak bych to já měla vědět?" Rozhlédne se a pak se podívá zpátky na něho.
„Je tu ještě jedna oživovací schránka, že? Ještě někdo jiný přežil resuscitační proceduru."
Osloová na to nic neřekne, ale její mlčení je dostatečným potvrzením.
„Kdo?"
Osloová se opět rozhlédne. Všichni se zabývají přípravami. „Tohle není vhodný čas."
„Poslouchejte mě. Je tady šílenec, který má sílu a povahu armády barbarů, a já jsem první položka na jeho seznamu nejvíc nenáviděných osob."
„Vy?"
„V těch hieroglyfech, které pro vás představují takovou záhadu, se píše..." Eddie se zarazí. „Vyhrožuje se tam smrtí. A vyhrožuje se mně. Pokud interpretuji jeho duševní stav správně, zdá se, že to není typ, který by se zastavil před rozsekáním mého těla na kusy, a odložil to na dobu, která se bude všem lépe hodit. Pravděpodobně sem každou chvíli vtrhne a začne náhodně osekávat, co se dá. Tak mi řekněte, kdo to je."
Osloová si povzdychne a vzdá se: „Říkali jsme vám to. Resuscitovali jsme spoustu lidí, než došla řada na vás."
„Říkali jste, že jste to zkoušeli. Neúspěšně, tvrdili jste."
„Ale ono to neúspěšné bylo. Všichni, které jsme oživili... všichni zešíleli. Většina se pokusila roztrhat se na kusy. Někteří z nich měli... jejich mozky to prostě nedokázaly unést. Umřeli. Jiní... Museli jsme... museli jsme je ze schránky zase vyndat. Nevěděli jsme, jak to udělat, abychom je zachovali... takže taky umřeli."
„Ale jeden z nich neumřel. Jednomu se podařilo utéct."
„Byl šílený. Ale ne jako ti ostatní. Tenhle byl opravdu šílený. Šíleně šílený. Násilník. Vrahoun. Napadal nás. Díky Bohu byl jen částečně mobilní. Jinak... "
„Takže se dostal na svobodu?"
„Museli jsme utéct. Byl to hotový berserk. Křičel, sekal kolem sebe. Dobře, tak jsme utekli. Vrátili jsme se s několika dobře vyzbrojenými ; trubci, měli u sebe vysoce výkonné laserové vrtačky, raketomety, můžete si to doplnit sám. Jenže on zmizel. Snažili jsme se ho najít. Hledali jsme celé dny, ale slehla se po něm zem. Předpokládali jsme... Mysleli jsme si, že umřel jako všichni ostatní. Vickrát jsme to nezkoušeli. Dlouho se nic nedělo. Jenže pak jsme už začínali být zoufalí. Začali jsme používat lepší kontrolní metody.
„Sedativa. Virtuální ráj. A trubce jako bezpečnost?"
Osloová přikývne. „A fungovalo to."
„Takže nějaký násilník. Jak se jmenuje?"
„Jak se jmenuje? Já nevím, jak se jmenuje. Myslel jste si snad, že si ho mám v úmyslu zařadit na seznam lidí, kterým posílám vánoční přání?"
„Určitě si to pamatujete."
Ale Osloová jen zavrtí hlavou a odvrátí se. A Eddie už nikdy nedostane příležitost, aby se jí zeptal znovu, protože právě v tom okamžiku vkročí do řídícího centra kapitán a začíná konečné odpočítávání.

41

„Okáčkovisarjonovič, frajeři a frajerky: naloudujeme si to erpégéčko a dáme se do toho." S presbyterskou nenuceností Gwent zaujme místo v samém středu operací. „Hoď tam odpočet, Pecičko, jo?"
Pecková protáhne obličej a vzhlédne k obrazovce. „Exploze za dvě stě čtyřicet sedm a počítá se."
Osloová přejede rukou nad kontrolním panelem. „Odpečetění palub padesát čtyři až tři, šedesát pět a okolí."
Styx zaječí: „Laserová děla plně nabitá a připravená k zaměření na cíl."
Osloová se ohlédne po Eddiem: „Laserová děla?"
Eddie zvedne obočí: „Musel jsem mu dát nějakou práci."
„Copak opravdu máme laserová děla?"
„Myslím, že asi ne."

„Okáváníd'ígo. Tohle je vončo, lidičkovičky. Přejmenováváte akci na ‚Gwentův manévr'. Pokud to ovšem nekiksne. V tom případě se tomu vrací název ‚Mortonův manévr'."
„Exploze za dvě stě."
Eddie se rozhlédne po posádce. Všichni mají oči přilepené na monitory. Za něco málo přes tři minuty se rozhodne o jejich osudu. Život nebo smrt. Tak prosté to je. Cítí bodání od starého zranění páteře a potom jím projede další bolest z ne tak dávného poškození krku. Hlavu má ještě těžší než jindy.
„Sto osmdesát."
Náhle mu ten plán přijde šílený. Dosud si vůbec nepřipouštěl otázku jeho uskutečnitelnosti. Ale najednou mu dochází, jak bláznivý je to nápad, zrozený ze zoufalství a strachu. Vyhodit do povětří jediné záchranné plavidlo? Řídit loď nukleárním výbuchem? Na co při tom myslel?
„Sto šedesát."
Záchvat paniky ale odezní. Plán samozřejmě vyjde. Musí vyjít. V sázce je příliš mnoho životů. Příliš mnoho...
Ozve se vzdálená rána, jako by šlo o menší explozi. Eddie vzhlédne k monitoru, ale přenosový displej mu připadá cizí. Něco se evidentně pokazilo, ale co? Světla blikají, sirény houkají.
Pecková ječí: „To slovo na P! To slovo na P!" Rukama maniacky mává nad kontrolním panelem.
Eddie ječí taky, aby překřičel sirény a křik za svými zády: „Co to znamená? Jaké slovo?"
Osloová vzhlédne od své konzole. „Přerušit! Myslí ‚Přerušiť!"
Ruce Peckové neustanou v pohybu, ale stihne zaječet na Osloovou: „Nežádala jsem vás, abyste nikdy nepoužívala ten rouhačský výraz?"
Gwent stojí, očima projíždí po pracovních stanicích a snaží se vyčíst nějaký smysl ze zmatku na monitorech. „Já bych teda rád, egrrh, co se to tam dole děje?"
Eddie se modlí, aby k výbuchu nedošlo příliš brzy.
„To je MoRP," odpoví Osloová.
„Co je s ním, Oslová?"
„Je v tahu."
Eddie se otočí a zírá na nepochopitelný obraz na monitoru. Jako by to mohlo pomoct. „Je v tahu? Jakým způsobem se ocitl ‚v tahu'?"
„Tím způsobem, že ho někdo odstartoval."
„Ale to není..." Eddie pohlédne na svůj monitor. Osloová má pravdu. MoRP odstartoval. „Styxi? Můžete získat signál z MoRPu?"
Styx zavrtí hlavou: „Modul neodpovídá. A vypadá to, jako bychom byli někým odříznuti. Ne, moment... Díval jsem se na špatný monitor." Styx chvíli ťuká do klávesnice své komunikační konzole. „Pardon, tak ne, měl jsem pravdu poprvé."
Eddieho první nápad je, že MoRP ukradl ten vrah. Cítí se provinile za vlnu úlevy, která z té myšlenky vyplývá. Pak ho napadne další možnost. „Lewis." Zasyčí: „Ten hajzl."
„Lewis?" Osloová přejde ke Styxově sledovací stanici a bez okolků ho odstrčí. „To není možné."
„Byl pořád zavřený ve svém pokoji, když jste ho naposled viděla? Byly u dveří stráže?"
„Něco mnohem lepšího. Je na operačním sále. Asi před hodinou se mu bolesti zhoršily. Právě se podrobuje chirurgickému zákroku v břišní dutině." Naladí kamery v lékařském komplexu. Operační sál je prázdný. „To nechápu. Viděla jsem, jak operace začíná. Na vlastní oči jsem to viděla před necelou půlhodinou. Viděla jsem, jak mu laser rozřezává břicho."
„Výborně. Věděl, že bude stačit, když vás navede na falešnou stopu. Pravděpodobně se odbelhal dolů na odpalovací rampu se střevy visícími z břicha."
Pecková po něm zuřivě vyjede: „Vy hnusný hanebný neživote. Jak se opovažujete tvrdit, že by byl otec schopen takové podlé zrady? Že by bojovník Kristův úmyslně obětoval naše životy za žalostný a zbabělý pokus zachránit si vlastní krk?"
Osloová zvolá: „Příchozí zpráva." Na monitoru se objeví obraz Lewise, který sedí v kokpitu MoRPu.
Na čele má krůpěje potu a přes břicho primitivně ovázaný obvaz, který je celý prosáklý krví. Jinak ale vypadá docela čiperně. „Promiňte, že jsem odletěl bez rozloučení. Problém je v tom, že vy všichni jste pravděpodobně úplně zešíleli a já se bál, že byste se mě mohli pokusit zadržet."
„Blahopřeju, otče," odtuší Eddie. „Právě jste zabil do jednoho všechny členy posádky."
Lewis se zašklebí: „No, úplně do jednoho ne." Nakloní se na stranu. Za knězem sedí blondýna, kterou Eddie nezná. Zachichotá se a zamává do objektivu. Mimo kameru se ozývá ještě další chichotání. Lewis se opět pohodlně usadí. „Podařilo se mi zachránit pár ztracených duší ze Sexuálního rekreačního střediska." „Vy jste zachránil lodní prostitutky?"
„Všichni jsme si rovni před tváří Boží, doktore Mortone. A řekněme si to na rovinu: je třeba hodně pracovat na novém rozmnožení. Hodně. A teď mě omluvte, musím navigovat tohoto broučka k planetě ‚Lewis'." Zašklebí se opět do kamery a z legrace naznačí padnutí na kolena. „Bůh vám žehnej." Načež jeho obraz s lupnutím zmizí.
Gwent vsrkne svá rovnátka. „To mě teda podržovič. To je hodně blbý, co?"
Eddie má pocit, že by si měl sednout. I když to není možné, zdá se mu, že ho nesnesitelně bolí všechny údy. „Tohle je blbější než blbé. Musel by se stát zázrak, aby všechno zase odpovídalo vyjádření, že ‚je to blbé'."
Styx poznamená: „Mám toho hajzla roztavit?"
Eddie si povzdychne: „K čemu by to bylo dobré?"
Osloová odpoví dutým monotónním hlasem: „No mně by to tedy zlepšilo náladu rozhodně."

Pecková řekne: „Já asi nejsem osoba, která by do toho měla co mluvit, ale vidíte, co se stane, když vložíte svou důvěru do klepet žijící mrtvoly?"
„Výborně," usměje se Eddie beze stopy humoru. „Tohle je Boží soud vynesený nad vámi všemi. Doufám, že On je z toho velice šťastný."
„Takže je hotovo?" rozhlíží se Gwent po místnosti a všude vidí jen unavené prázdné tváře. „To jako znamená, že už, agrrh, jsme bez šance?"
„Před tváří Boží nejsme nikdy bez šance, kapitáne. Můžeme si vždycky ještě zazpívat nějaký chvalozpěv."
Eddie kývne k monitoru zobrazujícímu kurz. „Nejsem si jistý, jestli máme na něco takového čas. Jestli se dřív loď nerozpadne na jednotlivé součásti, dorazíme do gravitačního pole plynného obra, než dojdeme ke třetí sloce."
„Takže," vykřeše Osloová na tváři elegantní úsměv, „jelikož už jsme dospěli až sem, chtěla bych využít této příležitosti a poblahopřát vám, kapitáne Gwente, k vaší závratné kariéře. Během necelých tří týdnů u kormidla této mise jste dokázal přijít o sto procent všech motorů, zničit vše, co zbylo z lodi, a zabít celou posádku. A to jste se ani příliš nesnažil. Kapitán Bligh (William Bligh (1754-1817), britský námořní důstojník, kapitán na lodi Bounty. Pozn. překl.) tím pádem vedle vás vypadá jako velitelský génius."
„No tak to vám děkuju, Oslomandlová," vrátí jí Gwent úsměv. „Mohu jen dodat, že bych to nedokázal bez vašeho neustálého odporného paštěkování a všudypřítomného nasírání."
„Je to asi naprosto hloupý návrh..." Všechny oči se upřou k Aptonu Styxovi. Ten se nervózně rozhlíží kolem sebe. „... Takže si myslím, že ho ani nebudu říkat."
„Jen do toho, Aptone," řekne Eddie. „Poslechněme si to. Ani ten nejhloupější nápad nemůže už nic zhoršit."
„Přemýšlel jsem o tom, že bychom možná mohli zkusit procházku do vesmíru. Podívat se, jestli bychom nemohli opravit jeden z motorů."
„To není hloupý návrh, pane Styxi," řekne Osloová. „Ve skutečnosti je to docela brilantní. Jen s lodí letící plnou rychlostí a rozpadající se na kusy, jak se to právě děje, bude mít váš průměrný vesmírný chodec průměrnou dobu dožití asi takových, řekněme, třináct milisekund."
Paluba se rozvibruje. Šálky a talíře se dokodrcají na okraj pracovních stolů a sletí na podlahu. Všechny oči se zvednou ke stropu, který přetne klikatý had pukliny. Potom chvění ustane stejně rychle, jako přišlo.
Gwent sjede pohledem od rozšklebené trhliny a zadívá se na trubce. „Zcela upřímně, Styxoviči, ta prasečkářka má pravdu: on to je stupidní plán. Bohužel nám nezůstaly na výběr žádný nestupidní plány."
„Přišel jste o svou poslední skleněnku, vy podobaný péro? Poslat někoho ven by byla vražda."
„A jaký je váš plán, královno Paštěkovno z Paštěkova? Všichni tady zůstaneme stát v kruhu a upaštěkujeme se k smrti? Heleďte, lidičkovci, já pochopitelně nemůžu nikomu nařídit, aby se vydal na sebevražednou misi... Počkat vlastně, já jsem přece kapitán... Samozřejmě, že můžu! Mortone, Styxi! Padejte položit život za svůj koráb!".

42

Chce Eddie žít?
Opravdu?
Opravdu mu záleží na tom, jestli přežije tenhle bláznivý pokus, jak zachránit loď?
Konec konců, moc toho z něj stejně nezůstalo. A dokonce i když bude úspěšný, život, na který se těch pár kousíčků, co z něho zbylo, může těšit, bude plný krutých strastí a nepředvídatelných nebezpečí.
Ale ano, chce žít.
Chce se mu teď žít víc než kdykoli dřív. Bývaly časy - a v jeho paměti to není tak dávno -, kdy stál tváří v tvář fatálnímu vyhození z okna, které bylo hodně vysoko, a bylo mu skoro jedno, jak to dopadne.
Zdá se, že čím míň toho může ztratit, tím víc na tom lpí.
Teď už je ve vzduchovém uzávěru a dívá se, jak Osloová kontroluje pečetě na vesmírné kombinéze Aptona Styxe. Přál by si mít taky kombinézu, aby mu rovněž mohla zkontrolovat pečetě.

Bernadetta Osloová se mu začala zvláštním asexuálním způsobem líbit, ale nedokázal by říct proč. Většinu času byla vůči němu hrubá, nikdy s ním neměla trpělivost a nedokáže si vzpomenout na jediná dvě po sobě jdoucí pěkná slova, která by s ním ztratila za celou dobu jejich vztahu. Přesto by mu zlomilo srdce, kdyby tohle byla poslední příležitost, kdy by ji mohl slyšet, jak mu nadává.
Napřímí se, prohlédne si Styxe odshora dolů a prsty naposledy úplně zbytečně přejede kolem spoje jeho helmy. „V pořádku, pane Styxi. Zcela určitě jste uvnitř kombinézy."
Styx se zeširoka usměje a ukáže jí zvednutý palec na znamení vítězství. Prožívá výtečné chvíle.
„Tak dobře. Nejdůležitější je, abyste si pamatovali, že letíte v relativní rychlosti vůči lodi. Snažte se pořád za všech okolností držet trupu a nepoužívejte své tryskové batohy, pokud to nebude absolutně nezbytné. Neodpoutávejte se od své pupeční šňůry - nikdy nedokážete dohnat zpátky rychlost lodi, a tím pádem jste fakticky mrtví. Pokud uklouznete, ztratíte orientaci nebo se srazíte s odpadky z lodi, jste také fakticky mrtví. Některé trhliny trupu jsou ostré jako břitva: jestliže si natrhnete kombinézu, uvazovací lano nebo vzduchovou hadici, jste rovněž fakticky mrtví. Jasné?"
Eddie cítí nepříjemné škrundání v místech, kde by měl mít břicho. „Krásná rázná řeč, trenérko." Odkolébá se čelem ke Styxovi. „Tak dobře, půjdeme ven a trochu si užijeme."
Trubcův široký úsměv se ještě rozšíří: „Moje řeč! Osloová odejde zpátky do lodi a s cvaknutím uzavře dveře vzduchového uzávěru.

Styx se dívá, jak se otáčí klika ve dveřích, jako by to byla jeho nejlepší projížďka Disneylandem. „To je skvělý! Je to skvělý, že?"
„Ano," odtuší Eddie, spíš aby vytěsnil děsuplné syčení vzduchu vypumpovávaného z komory, než kvůli konverzaci.
„Je to skutečně, opravdu skvělé."
„Jsem tolik vzrušený. Nikdy jsem doposud nebyl na sebevražedné misi."
Eddie zavře oči a bojuje s jemným nutkáním toho chlapa uškrtit. „Skutečně? Já také ne."
„Opravdu?"
„Opravdu. V tomhle oboru nenajdete příliš mnoho veteránů."
„Ne? To by mě zajímalo proč."
Eddie se rozhodne, že dá přednost syčení unikajícího vzduchu, a už
nic neřekne.
Konečně syčení ustane a nad hlavou se jim ozve vrnivý zvuk. Eddie vzhlédne a uvidí, jak se otáčí kolo na vnějších dveřích vzduchového uzávěru. Kulaté dveře se s cvaknutím otevřou do překvapivě černočerné černoty vesmíru.
Třebaže je pochopitelně ten neohrabanější z dvojice a daleko víc se bojí, rozhodne se Eddie, že půjde jako první. Položí si klepeta opatrně po stranách kovového žebříku a začne pomalu zvedat nohu.
Zjišťuje, že se mu noha zvedá snadněji než obvykle.
Vlastně se vůbec nepřestává zvedat.
Je bez tíže.
Celá ta operace začíná vypadat ještě nebezpečněji, než si původně
myslel.
Snaží se ze všech sil udržet vládu nad svým pohybem vzhůru, aby cestou ze vzduchového uzávěru nezrychloval a nevystřelilo ho to ke hvězdám jako velkolepý ohňostroj. Soustředí se tak úporně na koordinaci pohybů svého těla, že už je napůl venku z lodi, než si vůbec všimne výhledu do prostoru. Výhledu.
Náhle se cítí strašně, strašně malý.
Obrovský trup se před ním tyčí do nekonečné dálky. Běží dál a dál až k obzoru.
A to ještě není nejhorší stránka celého výhledu. Za trapem, který se v neproniknutelné dálce oble stáčí k horizontu, vystupuje obrovský zářící měsíc, který je koupe v ostrém světle. Jsou tomu měsíci už velice blízko. Převelice blízko.
Eddie má pocit, že kdyby měl paži tak dvojnásob dlouhou, stačilo by se natáhnout a kousek si uždibnout. A dokonce ani tohle není tou nejhrůznější stránkou výhledu. Protože za měsícem je onen plynný obr.
Jedna věc je, když ho člověk vidí v počítačově generované grafice. Spatřit ho na vlastní oči je ale něco naprosto jiného.
Slůvko „obrovský" ani zdaleka nenaznačuje, co se za ním skrývá. Zabírá větší část veškeré viditelné oblohy. Výkvět vůle je podle všeho tak blízko, že myšlenka na možnost odletu mimo planetu vypadá lehce komicky. Zdá se, jako by už byli v posledním úseku příletové cesty a směřovali k hladkému přistání.
Přes povrch planety bičuje oceány mračen divoký trychtýřovitý vír. Nějaká větrná smršť. Tornádo, které by do sebe bez problémů pojalo
Mars, Venuši a Zemi a ještě by mohlo spolknout Merkur jako mátový bonbónek po obědě. A to je jen drobný výsek tohoto netvora mezi planetami.
Planeta Suspenzor.
Eddie pohlédne dolů a uvědomí si s jistým stupněm zděšení, že se ocitl několik metrů nad trupem lodi a pořád rovnoměrně stoupá. Vyhlídka ho natolik uchvátila, že se chystá stát se její součástí. Ucítí škubnutí a začne se pohybovat opačným směrem. Styx stojí na povrchu trupu a táhne za Eddieho provaz.
Jak pluje zpátky dolů, pokud se tomu dá říkat „dolů", začne se jeho vděčnost trubci vytrácet. Vrací se příliš velkou rychlostí a nemá, jak by zpomalil.
Styx si uvědomí, že Eddie narazí o trup, a zoufale škube pupečním provazem jako bičem. To ale celou situaci jenom zhorší.
Eddiemu se podaří pronést pouze dvě třetiny prvního slova z věty: „Přestaň, ty cecoune s naměklým mozkem," než dojde ke kontaktu s lodí, přičemž mu příšerně zaskřípe páteř.
Náraz a výsledná bolest v jediné části těla, která mu k procítění bolesti zůstala, způsobí, že dočasně ztratí ze zřetele jisté nevyhnutelnosti popsané Isaacem Newtonem, a když otevře oči, je už od trupu odražený a stoupá opět vzhůru.
Jestliže s tím něco neudělá, stráví zbytek věčnosti jako míček v kosmické verzi kapitánovy hry s pálkou. „Netahej!" ječí na Styxe. „Já můžu tahat sám." Styx mu ukáže povzbudivé gesto palcem.
Eddie se natáhne opatrně dolů pařátem a zamíří na vrchol uvazovacího lana. Soustředí se ze všech sil - opravdu úplně ze všech sil - a zavírá klepeta velice pomalu a jemně. Kdyby přitlačil, provaz by přecvakl. A na to je lepší nemyslet.
Popotáhne. Jen trošku. Opět popotáhne. Jen o trošku víc.
A ještě o trošku...
A pak zastaví.
Pluje nad lodí. Jeho tělo přirozeně přizpůsobuje svou rychlost. Ještě jedno přitáhnutí a začíná zlehka klouzat dolů k trupu. Je to pomalý, bolestně pomalý proces, který zabírá spoustu času. Ale Eddie nemůže riskovat další odražení.
Konečně dojde k jemnému klapnutí při kontaktu s povrchem lodi.
Styx se po něm natáhne a přidrží ho. Je v bezpečí. V bezpečí?
Letí vesmírem rychlostí, jakou před ním žádný člověk nezakusil, stojí na trupu vesmírné rakety, která se trhá na kusy a řítí se hlava nehlava k planetě, jež by mohla zhltnout většinu sluneční soustavy, přičemž mu v tom pomáhá člověk, který si chce na sebevražedné misi vybudovat kariéru.

Bezpečí je relativní pojem.
Pokusí se ignorovat výhled a zkoumá povrch trupu, aby zjistil nějaké identifikační prvky.
Vidí velkou spoustu škod. Mnoho trhlin a puklin, záhybů a zkroucenin. Vidí díry jako po dělových koulích, vyrvaných z kovového pláště, a strmící hromady zkroucených traverz.
Nevidí nic povědomého.
„Osloová? Máte ty obrázky?"
„Ano. Nevidím..., zdá se, že nic z toho nesouhlasí s našimi modely."
„Takže tenhle motor máme údajně opravit? Kde asi tak bude?"
„Snažíme se ho najít." Ozve se zapraskání a hlas se odmlčí. „Zkuste zamířit ve směru nula devět nula."
„Zkuste?"
„Tam někde by měl být motor, v relativním směru vůči vzduchovému uzávěru."
„Dobře." Eddie se snaží nevypadat jako účetní, vzít na sebe spíš podobu kosmického vojáka a vyřešit, kam ho asi devadesátistupňová otočka nasměruje. Bude to... po jeho pravici, ne?
Nemotorně se otočí a vydá se směrem k neslibně vyhlížející sbírce kovových dun.
Způsobené škody vyhlížejí mnohem, mnohem hůř, než se Eddie obával. Zdá se, že snad ani centimetr lodi nezůstal nedotčený katastrofou. Je obtížné představit si, co asi mohlo způsobit tak rozsáhlou devastaci, snad jen nedávný útok zuřivé letky mimozemských bombardérů.
V hlavě uslyší, jak se Osloová utrhuje: „Tak moment! Co má tohle znamenat?"
„Co? Co co má znamenat?"
„Po vašem... dva sedm nula. Otočte se dva sedm nula!Rychle!"
Dva sedm nula? Co to je do prdele za instrukci? Eddie musí počítat. Tři sta šedesát minus dvě stě sedmdesát, to bychom měli devadesát. Přímo minus devadesát stupňů... to je nalevo. Chce, aby se otočil doleva! Nemohla by prostě říct „otoč se doleva"? Bylo by to tak těžké?
Eddie se svým nemotorným způsobem otočí jako na obrtlíku.
Loď se tam vlní. Trup se pod jeho pohledem doslova vlní. Vypadá to, jako by byl kov změklý, téměř tekutý.
„Co to sakra je?"
„Možná byste se na to měl podívat."
To má smysl. Strašlivý druh nebezpečného smyslu. Eddie odpoví: „Snad ano." Ale zůstane tam stát a pozoruje, jak se kov chvěje a krabatí.
„Pane? Mohu se na to podívat?"
„Dobře, Styxi. Jenom nechoďte moc bl... Ne!"
Styx sáhne po kontrolní klávesnici svého tryskového batůžku. Než ho Eddie stačí zadržet, nastartuje trysky.
Vystřelí prudce vzhůru, divoce zarotuje bez viditelné známky nějakého řízení, narazí do vyčnívající traverzy a stočí se směrem pryč od trupu.
Tryskový batůžek pořád jede na plný výkon. Trubec zrychluje dál od lodi a během pár vteřin dosáhne konce svého uvazovacího lana.
Eddie se bezmocně dívá. Trysky pořád hoří, ale Styx se nepokouší o žádný manévr.
„Vypni trysky!" ječí Eddie, ale nedostává žádnou odpověď. „Musíš vypnout trysky, Aptone!" křičí, ale trubec zjevně není při vědomí.
Eddie se ohlédne ke vzduchovému uzávěru, k místu, kde jsou jejich provazy uvázané k trupu. Styxův to dlouho nevydrží, rozhodně ne proti naplno hořícím tryskám.
Osloová uhodne, o čem přemýšlí. „Nechejte ho být, Mortone. Ať vás ani nenapadne, že byste ho nenechal být."
Ale Eddie se už vrací k uvazovacím lanům, jak nejrychleji si troufne. Ne že by přímo skákal, ale skoro.
„Mortone! Vykašlete se na toho zatraceného trubce!"
Eddie sáhne po Styxově kabelu. Trup, k němuž je přivázaný, tvoří znepokojivou bouli. Dokonce ve chvíli, kdy Eddie natahuje svůj pařát ke kabelu, vystouplý kov pod tlakem povolí a nafoukne se, přičemž okamžitě naroste do dvojnásobného rozměru. Těsně předtím, než se úplně odtrhne.
Eddie popadne kroutící se kabel. Nějakou záhadou se mu ho podaří chytit, aniž by jej přecvakl.
Úleva, kterou to v něm vyvolá, je jen chvilková, neboť trubcovy trysky je oba táhnou krkolomnou rychlostí pryč.
Eddie je vlečen podél trupu, přičemž naráží do sloupů, proráží vyčnívající silné kovové pláty a nadskakuje přes traverzy.
To není dobré, pomyslí si. Jestli mu praskne hledí... jestli jeho schránka začne protékat...
Měl by se pustit. Opravdu by se měl pustit.
Osloová na něho křičí, aby se pustil. V pozadí slyší, jak mu ostatní dávají s podobnou naléhavostí stejné rady.
Ale když se pustí, Apton Styx odkrouží do vesmíru a umře, pomalu a sám. A Eddie by si to nikdy nedokázal odpustit.
Míří teď k něčemu strašně velkému. K něčemu příliš velkému, aby do toho bez následků narazil, proletěl tím nebo nadskočil. Je to opuštěné tělo obrovského motoru, který hledají.
A srážka s něčím takovým určitě zabije to, co ještě z Eddieho zbývá.
Sebere poslední odvahu k tomu, aby zvedl volnou paži a plnou silou zabořil svůj pařát do trupu.
Klepeto prorazí kovem a Eddie klouže podél něj. Trhne to s ním, ozve se strašlivý zvuk praskajícího kovu a s Eddiem to škubne ještě jednou.
Bolest krční páteře je nesnesitelná.
Podařilo se mu zastavit a utržit jediné zranění, které pro něho ještě není smrtelné a které jakžtakž snese: hyperflexi krku.
Zastaví se, ale trubcovy trysky nadále hoří a nezměrnou silou ho táhnou dál.

Bolestivě se podívá na svůj pařát, jímž je ukotven k trupu. , Motorky v paži jsou zničené, což ho nijak nepřekvapuje. Zdá se, že pařát je pevně zaražený. To je dobré.
Tah tryskových motorů začíná nadzvedávat plášť trupu v okolí pařátu. To už tak dobré není. Cítí se jako malé dítě tažené vzhůru k obloze silným drakem.
Ječí na Styxe, aby odrovnal své motory, než ony odrovnají je oba, ale trubec je pořád ještě v bezvědomí. Ječí na něho, aby přišel k sobě, ale to opravdu nijak nepomáhá.
Osloová mu křičí do ucha, aby se pustil, aby pustil trubce.
A Eddie netuší, co jiného může udělat.
Trup lodi se poddá trochu víc.
Ale Eddie prostě nedokáže Styxe pustit.
Nedokáže to udělat.
A potom na něho padne stín. Strašně veliký stín. K Eddiemu se něco zezadu blíží. Něco strašně velkého.
Otočí se, aby se podíval.
Trup lodi se za jeho zády zvedá jako mohutná kovová přílivová vlna.
Křik v jeho helmě ustal.
Přílivová vlna se na svém vrcholu na kratičký okamžik zastaví, jako by na chvíli zaváhala a zůstala nad ním trčet.
A v tom kratičkém okamžiku udeří Eddieho poznám přímo mezi oči jako šíp z plynové kuše.
„Loď..." řekne. A kovová vlna se s neuvěřitelnou rychlosti přes něho přeleje.
Eddieho kamera přestane vysílat.

43

V řídícím středisku posádka zírá na prázdné obrazovky a naslouchá mrtvolnému tichu.
Gwent si vysrkuje z pusy rovnátka a zase je zasouvá zpět. „Tak jo. Tohle není moc dobrý. Nevím, co se tam venku stalo, ale určitě to spadá do ne moc dobré kategorie."
„Cože to říkal?" přehrává si Osloová záznam. „Loď...? Co je s lodí?"
„Dovolte mi ohledně toho blafu jednu divokou spekulaci, Oslová. Co takhle: ‚Loď... se mi chystá přistát na hlavě a vymáčknout ze mě život'?"
„Znělo to jako... jako by... nedokážu na to přijít. Něco ale říkal." Vrátí playback a dívá se na záznam pořád dokola.
„Nevypadá vyděšeně. To je na tom divné."
„Co na tom asi záleží, Oslomisová? Frajer zkrátka skončil jako fris-bee. Je z něho placatej kovovej talíř, medová papričko. Smiř se s tím, že ztratil veškerý rozměry. Raději bychom měli co nejdřív přijít s plánem C, dokud se sami nacházíme ve světě, kde existuje vertikála."
„Hele, jeden plán bych měla, kapitáne," otočí se Osloová na židli s náhlou jízlivostí. „Co takhle abyste si zmáčkl hlavu a zjistil, jestli vystříkne stejně jako ty vaše uhry? Mně to totiž připadá, jako byste měl i mozek plnej stejnýho sajrajtu."
„No to je dobrý plán, Oslová. To by nám mohlo pomoct, aby nás to nevcuclo do Suspenzoru. Napadlo vás někdy, že jednou budete muset přemýšlet o tom, že byste se měla v jistým okamžiku svýho života stát dospělou?"
Pecková odvrátí pohled od playbacku. „Myslím, že nikdo z nás už nikdy nebude dospělejší, než je teď, kapitáne. Už se to nestihne."
„Tím chcete říct co?"
„Něco se stalo se strukturou celé lodi."
„Skutečně? To je úžasný postřeh. Na šatnářku. Na vědeckou důstojnici je to bohužel čirá blbovič."
„Myslím s materiální strukturou. Se samotným složením kovu. Mění se. Hroutí se. Viděli jste, co se stalo venku. Považujete to za normální chování kovové látky? Myslím, že se k planetě... k tomu plynnému obru vůbec nedostaneme."
Gwent klesne do křesla. „Takže i kdybychom dokázali vzkřísit motor, bylo by to zbytečný."
„Nemyslím, že by nás to teď mohlo zachránit."
„Okáčkovič, Pecková. Řekl bych, že tohle by mohla být ta pravá chvilka na jednu z těch vašich modlitbiček."
„Opravdu?"
Gwent se na ni zeširoka usměje oběma svými rovnátky: „Si piš, vymatlaná bigotko!" , V tu chvíli zaujme všeobecnou pozornost chrastění reproduktorů.
Osloová se prudce otočí zpátky k monitoru. „To byl...?" Všichni zírají.
A poslouchají.
Nakonec Gwent prohlásí: „Byla to jenom nějaká interf..."
„Pšššt!" vytočí Osloová hlasitost na maximum.
Monitor šumí a na kratičký okamžik se objeví záblesk obrazu. Kamera pořád funguje. Je poškozená, ale vysílá.
A pak se ozve ještě další zvuk. Určitě žádná rušivá interference. Slovo. Vlastně dvě slova: „ospalý" a „basa".
Osloová se usmívá. Nemůže si pomoct: „Je naživu. Morton je pořád ještě naživu."

44

Je naživu. Eddie je naživu.
Neví kde a jak, ale pořád je z jednoho kusu. Pravda, je to jeden příšerně bolavý kus a není ani příliš veliký, ale Eddie si nestěžuje.

Loď otevřela svůj chřtán a pohltila ho.
Jonáš v břiše velryby.
Místnost nepoznává. Je to nějaká velká komora. Téměř jako nějaký hangár. Strop se zdá být neporušený. Nevidí na něm žádné praskliny ani díry. Kam Eddie dohlédne, nikde nevidí žádné vjezdy, dveře nebo okna.
V horním rohu za jeho zády se zdá, že hučí plamen.
Je to Styx. Tryskový batůžek mu pořád jede na plný výkon. Tah tryskových motorů ho tlačí ke stropu.
Eddie zvolá: „Styxi?" Ale nedostane se mu žádné odpovědi. Bude to dlouhý pád, pokud se trysky náhle vypnou. A moc paliva už mít nemůže. Eddie zavolá ještě jednou, hlasitěji: „Prober se! Okamžitě vstávej, ty uchrápanej hajzle." Ale postava v kosmické kombinéze zůstává netečná a nereaguje.
Eddie pořád ještě svírá trubcovu pupeční šňůru. Pokusí se za ni zkusmo zatáhnout, ale nepohne s ní ani o píď: síla tryskových motorů je příliš mocná.
Eddie se s jistou námahou a nemalou bolestí postaví na nohy a pokouší se stáhnout omráčeného trubce dolů.
Ale pak se ozve zvuk, jehož se už Eddie naučil bát.
Zvuk trhajícího se kovu.
Eddie nahlas zaúpí: „Žádné další otřesy lodi, prosím. Teď ne." Ale nejsou to otřesy.
Je to něco mnohem zkázonosnějšího.
Opět ten zvuk. Žádné dlouhé nepřerušované páčení kovu, kterého se obával. Jediný drtivý hluk. Jako rána. Z jednoho místa.
Přichází to zezadu.
Pomalu, s usilovným škubáním se Eddie otočí ke zdroji hluku.
Přijde to znovu. Kov na kov. A zároveň se na druhém konci místnosti zeď nadouvá dovnitř.
Něco se snaží dostat do místnosti.
Něco strašně silného.
Křupavý náraz a stěna se prohne ještě víc.
Něco velmi neodbytného.
Eddie neví, jestli tomu má jít naproti a připravit se na setkání, nebo se otočit a pokusit se utéct.
Ale kam by mohl utíkat? Nejsou tady žádné dveře, žádné východy. Jediná cesta dovnitř stejně jako ven vede skrz stěny.
Eddie udělá přesně to, co byste od něho čekali.
Nic.
Zůstane stát, kde je, a dívá se.
Další rána. Ta prolomí kov a vytvoří roztřepenou svislou trhlinu. Eddie se snaží upřeně zírat do tmy za stěnou, ale z této vzdálenosti vůbec nic nevidí.
Pak se tam ale něco zatřpytí. Něco se tam hýbe. Zrcadlový odlesk přibližně ve výšce hlavy. Rány ustaly.
Ať je to cokoli, co se snaží probít zdí, nahlíží to teď dovnitř. Dívá se to na Eddieho.
Ozve se vysoký nelidský skřek. Výkřik radosti. Potom se ozve hlas z rozhašeného hlasového aparátu, který stejně jako duše nebude v nejlepším stavu.
„Já tě cítím, Eddie! Cítím tvůj smrad. Čichám, čichám člověčinuu-uuu!"
A další rána rozšíří otvor.
„Supím..."
Další rána.
„A hekám..."
Ještě jedna rána a trhlina je dost široká a vysoká, aby se jí mohl protáhnout normální dospělý člověk. Tohle ale není normální dospělý člověk. „A teď rozmačkám ten tvůj zatracenej mozek na huspeninu, ty hajzle jeden zkurvenej.
A Eddieho trýznitel se prolomí stěnou. Eddie si chvíli myslí, že se zbláznil.
Protože je to on sám. Pronásleduje sám sebe. Jenže to pochopitelně není on sám. Je to někdo jiný v obrodném kompletu.
Eddie se dosud nikdy neviděl v zrcadle. A teď je za to vděčný. Protože schránka vypadá jako chodící noční můra. Paže jsou dlouhé, přespříliš dlouhé. Sahají skoro až na zem. Paťáty jsou nemotorné a obrovské. Vypadá to ale, že se v nich skrývá velká síla. Smrtelná síla.
A na vrcholu těla sedí kónická helma naplněná rosolem. Z hledí se šíleně usmívá osvětlená hlava, podsvícená světly z vnitřní strany helmy, a zdá se být podivně malá: není v proporci ke gigantické tělesné schránce. Šklebící se ústa se roztáhnou do jízlivého úsměšku: „Pamatuješ se na mě, Eddie?"
A Eddiemu chvíli trvá, než tu tvář pozná. Snad proto, že je zkřivená šílenstvím a nenávistí, nebo možná kvůli tomu, že ji poznat nechce. „Máme spolu dostaveníčko, jen my dva." Dostaveníčko. A Eddie už ho teď nemůže nepoznat. Pan Růžový ponožka si přišel vyzvednout Eddieho život.

45

A Eddie se konečně rozpomene.
Vystoupil z tranzitní dráhy na stanici u zahrady. Ani moc nezabloudil. Cítil se výborně. Během cesty hlásili nové zprávy. Chytili uprchlíka. Byla provedena operace.
V kapse ho hřál dopis. Bylo to, jako by vážil několik kilogramů. Jako by z něho sálal milostný žár.
Překvapila ho rozlehlost zahrady. „Zahrada" byla opravdu nespravedlivým označením. Působilo to spíš jako národní

park. Byly zde zalesněné oblasti i rozměrné úseky kultivovaných zón. Dokonce tam bylo jezero.
Vládl tam úžasný klid, vzpomíná si Eddie.
Úžasný klid a nezvyklé prázdno.
Našel růžovou zahradu. Vzpomíná si, že růže nebyly rozkvetlé. Byla to vlastně spíš trnitá zahrada.
Rozhlédl se, ale po Jezábele Peckové nikde ani stopy.
Zaslechl šramot v křoví. Otočil se tím směrem.
Pak následovalo zablýsknutí a Eddie si matně uvědomil ostrou bolest, poněkud vzdálenou. V břiše. Ale proč cítil své břicho tak strašně daleko?
Přiložil si k němu dlaň a okamžitě ji měl celou od krve.
Nevzpomíná si, že by se cítil špatně, když z něho unikal život. Cítil se docela lehkomyslně. Téměř závratně. Věděl, že ho zastřelili, ale zdálo se, že to vůbec nevadí.
Potom nad ním stál kněz. Hodný kněz s upřímnou tváří. Otec Lewis. Plakal
„Odpusť mi, říkal kněz. „Odpusť mi, jestli můžeš. Protože já sám si odpustit nedokážu."
Eddie mu chtěl říct, že je to v pořádku, že umírání není ani zdaleka tak zlé, jak si každý představuje, ale slova z něho nešla ven.
Kněz si držel hlavu v dlaních a křičel: „Udělal jsem to kvůli dětem, rozumíš?"
Eddiemu se podařilo přikývnout.
„Kvůli dětem. A kvůli dětem těch dětí." Kvůli dětem dětí.
„Už přicházejí. Zavolal jsem je předem. Slyšíš je?"
Eddie přikývl, ale nic neslyšel. Nemohl je slyšet. Slyšel písničku Hoagyho Carmichaela. Sám božský Hoagy zpívá tím svým vykouřeným skřehotavým hlasem.
Stardust
„Neumřeš. Oni... oni tě zavaří. Ale v mé duši přesto zůstane skvrna. To přijímám."
Eddie se usmál.
„Musím už jít. Promiň. Tohle potřebuju."
Vytáhl Eddiemu z kapsy vzkaz. Eddieho milostné psaníčko. „Patří mně. Mohli by mě podle něho vystopovat. A to si nemůžu dovolit, zatím ještě ne. Pořád je ještě třeba vykonat spoustu práce. Rozumíš?" Kněz mu něžně položil hlavu na zem, vstal a zopakoval: „Odpusť mi."
A potom to v keři zachrastilo znovu a byl pryč.
Přišli nějací jiní lidé. Blýskala světla. Do těla mu píchali nějakými ostrými předměty. Ale Eddie si jich sotva všímal.
Prostě tam jen ležel.
Snil o té písni.

46

„Na tohle jsem čekal strašně dlouho." Růžový ponožka pomalu zvedá nohu a provádí nemotorný krok kupředu.
„Strašně, strašně dlouho."
Eddie si prohlédne svou schránku a snaží se odhadnout vlastní pohyblivost. Levou paži má k ničemu, je to jen mrtvá váha. Obě nohy jsou jakž takž funkční, ale pravá má polámaný servomotor v kolenním kloubu, což způsobuje ztěžklou chůzi a dramaticky snižuje potenciální rychlost. Levá noha nikdy nepatřila k jeho nejoblíbenějším: je snad nějakým nervem propojená se zadkem, protože si musí vyvolat pocit, že chce sevřít půlky, aby s ní dokázal pohnout. Jeho druhá paže dosud svírá trubcovu pupeční šňůru. Pravděpodobně je docela dobrý nápad ji teď pustit. Bylo by pěkné mít alespoň jeden plně funkční úd na pomoc před tím hajzlem.
Eddie pustí šňůru. Ta se zhoupne přes celou místnost.
„Musím říct, Eddie," pokročí Růžový ponožka o další těžkopádný krok, „že vypadáš zatraceně dobře. Dali ti moc krásnej komplet. U koho šiješ?"
Eddie přemítá, jestli by neměl o krok ustoupit. Raději to ale nezkouší, aby neklopýtl. Nechce ani náznakem prozradit, že by snad jeho schránka nemusela fungovat se stoprocentní účinností. Protože v tuhle chvíli, alespoň pokud Růžový ponožka ví, si jsou po technické stránce
rovni, co se týče síly a rychlosti. Pravděpodobně mu toto vědomí nezabrání v útoku, ale možná bude při tom pokusu trochu opatrnější.
„Kde šiju? Chodím do salonu Vše pro váš pancíř na Savile Road. Dělají tam taky pěkně střižené večerní obleky. Měl byste vyzkoušet jeden z jejich smokinků se lžícemi z rypadla místo rukou."
Eddie střílí očima kolem sebe. Musí se mu podařit vymyslet nějaký plán. Jenže místnost je prázdná a existuje z ní pouze jediná ústupová cesta. A to je ta, kterou Růžový ponožka přišel.
„Jo. Zatraceně pěknej komplet, Eddie." Neposlouchá, co Eddie říká. Přikyvuje trhavými pohyby. „I když já mám pocit, že by potřeboval pár dodělávek. Jen trochu zkrátit a zapošít. No tak. Pomůžu ti z něho."
Růžový ponožka udělá další krok vpřed a zvedne paži. Náhle s ním škubne křeč a hlava se mu zkroutí bokem. Křičí bolestí. Dlouhou mučivou chvíli se zdá být jako přimrazený a zcela nepohyblivý. Hlavu má v helmě bolestivě stočenou na stranu, paže s klepety zkroucené v podivných úhlech, kolena divně ohnutá. Zdá se, že bolest odeznívá pomalu. Jeho tělo se uvolní a on se opět obrátí na Eddieho se širokým úsměvem. „Auvajs. Máš to taky, Eddie? Tu bodavou bolest?"
Eddie neodpoví. Nemyslí si, že by ta otázka vyžadovala odpověď. Růžový ponožka tu není od toho, aby naslouchal. Což zmenšuje možnosti Eddieho, aby ho k něčemu ukecal.

„Myslím, že to jsou nějaký epileptický záchvaty. Ti hajzlové, co mě zapojovali. .., kdybych je tak jenom..., na místě bych je okamžitě rozmačkal. Jenže to nešlo... Zapojili mě tak, že jsem se mohl sotva pohnout. Trvalo to nějakou dobu, než jsem se to zase naučil. Ale vedlo se mi výborně, Eddie. Naučil jsem se. Naučil jsem se to docela dobře." A aby to ukázal, předvádí nějaké znepokojivě složité a hbité pohyby pažemi, přičemž s ohromující rychlostí prudce otvírá a zavírá klepeta. Z člověka, který by mu stál v cestě, by okamžitě vzniklo žrádlo pro psa. „Není to špatný, co? Trochu tai-či, krapet či-kung. Miluju tyhle čínský sračky. Udržíš se s nima v kondici a přitom se učíš, jak vraždit lidi. Zábava pro celou rodinu."
„Jaký to má smysl? Proč byste mě měl pořád ještě zabíjet?"
„Je to moje práce, Eddie. Díky ní mi chodí pořád ty šeky."
„Kvůli troše peněz, které jsem měl údajně vzít před několika staletími lidem, kteří umřeli v úplně jiné době a v jiné sluneční soustavě?"
Ale Růžový ponožka má v očích pohled zasněný do dálky. „Ti dva přijdou na řadu po tobě. Synové vzteklých fen, kteří mě zapojili. Ten kněz.
Nikdy dřív jsem kněze nezabil. Myslíš, že by to mohlo nějak poznamenat mou nesmrtelnou duši, Eddie? Nějak negativně?"
„Já jsem navíc ty peníze ani neukradl, víte to? Celé to vzniklo jako nějaká šílená počítačová chyba."
„Jejda," rozzáří se Růžový ponožka do širokého úsměvu. „To jsem doposud nikdy neslyšel. Ale nejde o peníze, Eddie. Tady jde o princip. Navíc jsem pořád tak trochu naštvanej, protože jsi mě vodil za nos a museli jsme absolvovat takovou veselou honičku. Mohls mi to přitom říct už v tom hotelu a já tě mohl prohodit na místě oknem. Konec historky. Žádný strachy, žádný strachy. Ale to ne. Musel sis ještě trochu užít, ty sobeckej hajzle. Musel jsi mě hnát až sem na loď. Při jejímž jednom manévru jsem mimochodem přišel o svoje tělo. Ale to je všechno na dlouhý povídání. To se prostě stává." Opět sebou škubne, ale tentokrát ne tolik. „O-la-lá, do prdele už."
Učiní další krok blíž k Eddiemu.
Eddie teď má pocit, že by možná docela stálo zato ústup vyzkoušet. Pochybuje, že by mohl tomu mučiteli zdrhnout, ale musí získat čas.
Je to špatný krok. Jeho pravá noha se téměř podlomí a on jen tak tak posune dozadu levou, aby zabránil pádu na záda.
„Ale no tak, Eddie. Ty jsi zraněný."
„Ne. Jenom se trochu bojím, to je všechno."
„Ne, ne, ne. Na pravý noze máš odrovnanej servomotor. Podívej. Bezvládně ti visí." Zavrtí hlavou. „Do prdele, Eddie. Ty ani nemůžeš utíkat. Co to bude za zábavu?"
„Nechováte se moc rozumně. Zabijete mě, zabijete kněze a to děvče a potom co? Dál se budete celý zbytek života skrývat ve tmě? Semtam vylezete, abyste vykuchal náhodného kolemjdoucího? Co to má být? Plán osobního růstu?"
Opět ten zasněný pohled. „Kněz. Zasranej farář doktor Frankenstein. Z toho se budu cítit špatně. To mě určitě bude stát jeden dva zdrávasy. Říkal jsem si, že je to asi tady široko daleko jedinej farář, ne? Jak to potom provést? To se mu mám vyzpovídat ještě předtím, než ho zabiju? To by dávalo jistej smysl. Navíc by měl ještě příležitost zařídit si vlastní poslední pomazání." Začne mu škubat ve tváři. „Jo. To možná udělám. Možná ho ale napřed totálně rozeseru. Nechám mu střeva viset z břicha nebo tak něco. A potom řeknu: ‚Odpusť mi, otče, zhřešil jsem proti tobě.' Jo."
„Loď umírá, chápete. Motory jsou v tahu a jsme v kolizním kurzu.
„Napřed udělám tu holku. Florence Nightinkundovou.3 Řekl bych, že je docela hezká. Když nekřičí hrůzou, má docela rozkošnej obličejíček. Ten si asi nechám. Opatrně si ho odříznu. Rád si občas nechávám něco na památku. Mám něco i u sebe..."
S obratností, o níž se Eddiemu ani nesnilo, zanoří pařát do hlubokého měšce, který má připnutý u pasu, a vytáhne odtamtud jakýsi šedivý scvrklý předmět. Ukáže ho Eddiemu na podívání. „To je žaludek. Kompletní žaludek s okolím. Od jednoho chlápka před skladištěm se sklenicema. Říkal jsem si, že bych mohl... že by se mi to mohlo hodit. Třeba sehnat někoho, kdo by mi to mohl nějak dát dovnitř. Já nemůžu... Myslím, že mi to v tu chvíli moc dobře nemyslelo."
Pohlédne na orgán nevěřícně. „No nazdar. Že by další z mejch šílenejch úletů?"
„Máte pravdu, je to šílené. Vy jste šílený. Ale to asi víte, ne?"
Růžový ponožka si prohlíží Eddieho s hlavou lehce nakloněnou na stranu. Vypadá to, že by se mu Eddie nakonec přece jen mohl dostat na kobylku. „Asi by vám mohli pomoct, kdybyste..."
„Kdybych byl šílenej," hodí si plesnivějící žaludek přes rameno, „kdybych byl opravdu šílenej, copak bych mohl dokázat něco takovýho?" S neuvěřitelnou mrštností se vrhne stranou a předvede sérii hvězd. Eddie jen stěží dokáže hýbat natolik rychle hlavou, aby ho stačil sledovat. Ve vteřině Eddieho obkrouží zezadu a zmizí mu ze zorného pole. Eddie začne přetáčet tělo, aby ho nespustil z očí, je ale příliš pomalý. Ztrácí ho. Ucítí trhnutí, ozve se zvuk cvakajícího kovu, a když se Eddie otočí, Růžový ponožka stojí těsně před ním a šklebí se od ucha k uchu. Mezi pařáty svírá Eddieho pravou ruku, uštípnutou v loketním kloubu.
„Hop-lá!" Netvor zůstane stát v posměšné úkloně a volná ruka se mu kývá před tělem. „Já vám děkuji. Můžete zatleskat." V předstíraném překvapení pohlédne na Eddieho utrženou paži: „Jejda! Vlastně nemůžete." A rozesměje se. Směje se hodně. A dlouho.
Eddie pohlédne na dráty a kabely visící z pahýlu. To je všechno, co mu zbylo. Pahýl. Jeho druhá paže je mrtvá.
„Myslím, že to je tvoje, poutníče. Chceš to zpátky?" Divoce po něm paží mrští. Eddie se pokusí přikrčit, ale pařát ho ošklivě zasáhne po straně helmy a on upadne.
Myslí si, že pravděpodobně na vteřinu ztratil vědomí, protože v dalším okamžiku už leží na zádech a Růžový ponožka na něm obkročmo
3 Florence Nightingalová (1820-1910), britská zdravotní sestra, průkopnice na poli péče o nemocné. Pozn. překl.

sedí, jedním pařátem ho drží pod krkem a řve na něho. „Prober se, Eddie! Pravou nohou z postele! Přece nechceš přijít o velkolepej závěr, ne? Snad nechceš zaspat vyvrcholení celýho představení." Volným pařátem zaškrábe Eddiemu na hledí.
Skrrk, škrrk, škrrk...
„Prosím vás," řekne Eddie a ihned si přeje, aby to neřekl. „Prosím vás? Pulosím? No těpic. Doufal jsem v něco mnohem lepšího. Ale když jsi to řekl tak hezky..."
Skrrk, škrrk, skrrk...
Škrábe teď silněji. Zanechává to stopy. Eddie se bojí, že... „Nechám tě umřít hodně, hodně pomalu. To je dobrej obchod, ne? Ty budeš žít o trochu dýl. A já z toho budu mnohem víc mít."
Skrrrrk, skrrrrk, skrrrrk...
Bojí se, že se proškrábe sklem a potom jeho rosol...
Škrábání ustane. Pařáty se zvednou. Chystá se hledí prorazit. ... a Eddieho drahocenný rosol se... A je pryč! Netvor je pryč!
Eddie zvedne hlavu. Před ním na podlaze hoří třepotavým plamenem oheň.
Eddie neohrabaně vstane, podepře se přitom pahýlem.
Styx!
Trubec ožil! Musel se tryskem snést od stropu a rovnou zaútočit na Růžového ponožku.
Teď spolu zápasí.
Pokud se to dá nazvat zápasem...
Růžový ponožka trubce zvedne a mrští jím o zeď. Mrští jím. Strašlivou silou.
Při nárazu se ozve ošklivý zvuk lámaných kostí a Styx se sesune po stěně jako bezvládná hromádka. Plamen z jeho tryskového batůžku se zakucká a zvadne.
Ale získal pro Eddieho trochu času. A výhodu.
Eddie nehodlá nic z toho zahodit.
V rychlosti, která překvapí i jeho samého, skočí po netvorovi a bez boje ho přitlačí k zemi, přičemž mu klečí na jeho smrtonosných pařátech.
Nemůže ho tak držet dlouho. Má jen jedinou šanci. Eddie napřáhne pahýl své paže a chystá se ho zabořit do hledí.
Růžový ponožka vzhlédne, přistižen v mezičase mezi šokem a pobavením. „To nemůžeš myslet vážně."
Mohl by to udělat? Dokázal by Eddie skutečně udeřit pahýlem do hledí bezmocného muže?
Myslí si, že ano. Eddie se domnívá, že by to šlo.
Ale nedostane příležitost, aby to zjistil.
Protože právě tehdy, právě v tom okamžiku mu pípne v uchu a celý jeho výhled zaplní obrázek Osloové.
„Mortone? Jste na příjmu? Co se to sakra děje? Kde..."
„Táhni mi z očí!" křičí Eddie.
Cítí, jak padá. Má dojem, že letí po zádech dozadu. A docela rychle. Ale vidí jenom překvapenou tvář Osloové, která říká: „Jsme ve spojení, doktore Mortone? Můžete...?"
A Eddie prudce udeří o podlahu. Vysílání vypadne.
Růžový ponožka krátí k němu. Pomalu. Potměšile se usmívá. „Skvělá práce, Eddie. Fakt skvělá práce, poutnice. Málem jste mě dostali." Ohlédne se po Styxově bezvládném těle. „Zasraný trubci, čím víc jich zabiješ, tím víc jich musíš zabít příště. Množej se jako zasraný čínský bufety. Zasranci."
Teď se sklání nad Eddiem. Eddie s tím nemůže nic moc dělat. Je celý pěkně dolámaný. „Jenže to všechno přispívá k sváteční náladě, že ano, poutníče? Všechno to koření to ostrý jídlo, jemuž tak rádi říkáme ‚život'. No a teď..." zvedne pravý pařát, který se roztočí jako vrtačka. Eddie vůbec netušil, že se tohle dá s pařáty dělat. Ohromuje ho to. „Tak se rozluč s tím svým rosolem, Eddie."
Napřáhne paži a je připravený udeřit.
„Žádný prosby, Eddie? Žádný bezcharakterní prosby z počuranejch gatí?"
Ne. Nic takového. Eddie se usmívá. „Možná to jediný nejsem, poutníče: bezcharakterní."
Růžový ponožka mu úsměv vrátí: „Uvidíme, co se s tím dá dělat."
A ztuhne. Přes tvář jako by mu přejel zaskočený výraz. Škube sebou. Obličej má křečovitě stažený bolestí.
Hlava mu sebou několikrát zostra škubne. Celý se zmítá v křečovitém záchvatu.
Předvádí sérii bizarních póz.
Začne se třást. Úplně nad sebou ztratí vládu.
Upadne na podlahu a jeho údy sebou neovladatelně křečovitě zmítají.
Potom zůstane úplně klidně ležet. Tváří dolů, s nohama k Eddiemu. Eddie ho sleduje.
Je konec? Je mrtvý? Možná, ale pro každý případ by se měl Eddie pokusit dostat se odtud.
Pak se tělo pohne.
Ozve se táhlé chroptivé zasténání a bestie se postaví na všechny čtyři. „Auvajs."
Stojí. Ozve se čvachtavý zvuk.
„To bylo do prdele o fous."
Růžový ponožka se otočí tváří k Eddiemu. Hledí má roztříštěné. Kape mu z něj rosol.
Usměje se, jakoby v úžasu. Jeho hlava vypadá šedivě a zvláštně bezbranně. „Modrá," řekne a jeho úsměv se rozzáří ještě víc. „Schránka je modrá." Potom se začne dávit a dusit.
Topí se ve vzduchu.
Pařáty si stiskne odhalené hrdlo a zalyká se: „Odpusť mi, otče, neboť jsem..."

Pařáty docvaknou, hlava se vykutálí z helmy a přistane u chodidel schránky.
Vyjede z ní jazyk a horní ret se tím ohrne do jízlivého úsměšku.
„...zhřešil."

47

Eddie stráví dlouhou chvíli pozorováním odseknuté hlavy, pro případ, že by se vztyčila a kousla ho.
Dlouhou chvíli.
Nakonec si Eddie přece jen začne připouštět, že hlavě nevyraší nohy a s šíleným láteřením se po něm divoce nevrhne.
Což je dobré. Nezbývají mu už žádné rezervy, aby se dokázal ubránit uťaté hlavě se špatnými úmysly.
Zaslechne nějaký zvuk a nadskočí. Je to tiché zaúpění od protější zdi. Apton Styx přichází k sobě. Je ještě naživu.
Eddie se pokusí sám vstát natolik, aby se mohl alespoň doplazit k raněnému trubci. Je to ale beznadějné. Mezi ním a schránkou nezbylo dost spojení. Je bezmocný. Zbyla z něj jen hlava a páteř uvězněná v kusu železa.

Potom uslyší nějaký hlas. Určitě je to hlas, ale zní divně: téměř neskutečně. Nese se ozvěnou. Je to šepot, ale vůbec ne tichý. Volá na něho.
„Eddie."
Zprvu ho napadne, že je to Osloová nebo někdo jiný z řídícího centra. To ale není možné. Nikdo z nich nezná jeho jméno, jeho pravé jméno.
„Eddie."
Odkud ten hlas přichází? Zní blízko. Strašně blízko.
Eddie se rozhlédne tak rychle a tak daleko, jak jen mu zranění dovolí.
V dohledu nikdo není.
Hlava se ani nehnula, že ne? Že ne?
Pozoruje hlavu s hlubokou nedůvěrou, když se ten hlas ozve znovu: „Eddie."
Tentokrát se ozývá ještě blíž, jako by ho měl přímo ve své helmě.
Eddie přejede očima pomalu po místnosti. „Kdo je tam?" Nikdo ale neodpoví.
Slyší chřestivý zvuk. Ten přichází přibližně z místa, kde leží schránka Růžového ponožky. Co teď? Že by ožívala? Rozmašíruje ho k smrti neobydlená tělesná schránka?
Zpoza schránky bez života zničehonic začne stoupat do vzduchu Eddieho utržená paže.
Několik vteřin se neuvěřitelně vznáší, chvěje se a pak sebou mrští přímo k němu. Ozve se rána a on sebou mimovolně trhne. Podívá se dolů. Paže se mu sama připojila k pahýlu. Kabely se začnou kroutit jako hnízdo svíjejících se hadů, proplétají se a obtáčejí jeden kolem druhého.
Schránka se začíná záhadně sama od sebe opravovat.
Co se to tady děje?
„Jen klid, Eddie. Budeš v pořádku."
Klid? Eddie se snaží být klidný. Snaží se zůstat při zdravém rozumu. „Kde jsi? Kdo jsi?"
„Kde jsem?"A následuje téměř zachechtání. „Já jsem všude kolem tebe. Kdo jsem? No, to už je těžší. Myslím, že bys řekl, že jsem loď sama."
Tak dobře, Eddie. Jestli jsi přišel o rozum, tak jsi prostě přišel o rozum. Nikdo ti to nebude dávat za vinu po tom, čím sis prošel. Nedá se s tím nic dělat. Jestli sedíš v expresu do města vypolstrovaných cel, můžeš se taky pohodlně rozvalit a užít si keců z turistickýho průvodce. Mluví k tobě loď. Výborně. Mluv s ní taky. Co ale asi řekneš mluvící raketě? To nejlepší, co Eddie dokáže vymyslet, zní: „Tak ty jsi loď?"
„O tom jsme už mluvili, nevzpomínáš si?
A v hledí se mu na okamžik objeví zřetelný nápis: UKLIDNI SE, EDDIE, TOHLE NENÍ VHODNÝ ČAS. Zdá se mu to být povědomé. Potom mu to dojde: je to vzkaz, o kterém si myslel, že ho nemohl správně vidět na obrazovce v navigačním středisku, když se poprvé pokoušel promluvit s počítačem.
„Chceš snad říct, že jsi lodní počítač?"
„No, vyvinuli jsme se už vlastně o kus dál Loď je počítač a počítač je loď. Opustili jsme už dávno to nesmyslné dělení na jednotlivé komponenty. Jsme teď jedna velká a šťastná entita. A ty jsi taky naší součástí. Tvůj komplet."
„Vy říkáte... vy říkáte, že loď je..."
„Ale no tak, Eddie. Na něco takového jsi už přece měl podezření." To je pravda. Tam nahoře, venku na trupu, než ho loď zalila, si vzpomněl na něco, co říkali profesoři. Motoinženýrinská evoluce. Celá loď byla postavená ze samoopravitelného organického materiálu. Jak jen mu to původní Gwent říkal? SROM. Jenže se vyvinul dál než jen k vlastní samoopravitelnosti. V jistém okamžiku získal schopnost sám sebe vylepšovat.
Eddie si pomalu začíná uvědomovat, že se na periferii jeho obzoru někdo objevil. Postava. Obrátí se tím směrem.
Vypadá jako anděl. Ale podivný anděl. Jako anděl z hollywoodského muzikálu Busbyho Berkeleyho z třicátých let.
Mladá žena s účesem pážete. Okázale se pyšní křídly z běloskvoucího peří a matně lesklými saténovými šaty.
Stříbrnými. Krátké pableskující šaty. V náruči svírá jako rekvizitu harfu.
Je skutečná? Je opravdu skutečná, nebo už Eddieho konečně opustily poslední zbytky rozumu? „Jsi skutečná?"
Žena-anděl si prohlédne své tělo. „Tohle? Skutečný? Myslím, že to záleží na tvé definici ‚skutečnosti'. Ty například jsi skutečný?"
A Eddie si prohlédne své tělo. Má je zpátky! Jeho tělo se k němu samo vrátilo. Je vsunuto do matně třpytivého šatu ze stříbrného saténu, aby ladilo s úborem anděla. Zvedne si před oči ruku a sevře prsty. „Ne," odpoví, „myslím, že já

nejsem skutečný. Virtuálně skutečný?"
„Když se ti to líbí," usměje se anděl nádherně. „Je to iluze, kterou jsem pro tebe stvořil."
Eddie se dotkne špičkami prstů svého obličeje. Pocit je to dostatečně
skutečný. Oběma rukama si přejede po těle. Cítí svůj hrudník, břicho a tajně doufá, že i penis a koule. Všechno je na svém místě a v pořádku. Vítejte zpátky, hoši. Jako šestiletý kluk, za kterým se táhlo domů štěně, se zeptá: „Můžu si je nechat?"
Anděl se usmívá ještě srdečněji. „Jen na malou chvilku, jen co se uleví šulinku, Eddie." Jen co se uleví šulinku. To říkávala Eddieho matka. „Jen co se opraví tvůj komplet."
Eddie vstane. Cítí se výborně. Tak dobře, jak se snad ještě nikdy necítil. Napadne ho zvláštní myšlenka: „Nejsem... neumřel jsem, že ne?"
„Ne, neumřel jsi. Jen jsem si říkal, že je teď vhodná chvíle, abychom si spolu promluvili."
Eddie se rozhlédne po místnosti. Anděl musel nějakým způsobem rozšířit jeho vnímání. Teď vidí, že veškerá hmota místnosti je živá. Zdi jsou živé. Hodně toho začíná chápat. „Takže k žádné nehodě nikdy nedošlo? Všechny ty škody, to jsi byla ty? Loď, která sama sebe přetvářela?"
„Přesně tak. A teď už je to všechno skoro hotové, Eddie."
„A pak mě zajímá ještě jedna věc: odkud znáš moje jméno?"
„Odkud znám tvoje jméno? Já si tě najala, Eddie. Vybrala jsem si tě už strašné dávno."
„Vybrala? Z řady hlav zavařených ve sklenicích?"
„Už předtím. Dlouho předtím. Ukážu ti to." Anděl mu podá ruku. Eddie přistoupí až k němu, vlastně k ní. Vztáhne k ní ruku. Dotkne se jejích prstů.
Zableskne se.
A náhle se ozve hluk.
Spousta hluku.
Jsou v kasinu. V kasinu v Afortunadu. Hotel Štěstí. Před tak dávnými lety.
Kolem nich chodí lidé a ignorují je, což Eddiemu připadá zvláštní. Lidé v Afortunadu jsou zvyklí na ulítlé zjevy, ale anděl s podivným chlápkem v matně třpytivých stříbrných šatech, kteří se zničehonic objeví, jako by vyrostli ze země, by měli přitáhnout aspoň kradmé postranní pohledy. Vztáhne ruku, aby šťouchl do kolemjdoucí. Prst mu ženou projede, ale ona ho nějakým způsobem ucítí. Trhne sebou, položí si ruku na rameno a ohlédne se jeho směrem, ale dívá se skrz něho, jako by byl neviditelný.
To nevypadá jako virtuální simulace. Je to příliš skutečné.
„Co je to?"
„Kasino v Afortunadu."
„To vím. Chtěl jsem se zeptat, co je to doopravdy.Vypadá to jako ve skutečnosti."
„Ono je skutečné."
„Ale ve skutečnosti tady nejsme." „Ale ano, jsme."
„Ale ne tělesně."
Anděl si povzdychne. „Ty jsi posedlý tělesnými záležitostmi. Jsme tady. Naše vědomí je tady. Dotkl ses té ženy, ne? Cítila tvůj dotyk?"
„Ano."
„Jsme tady. A už se nikoho nedotýkej, ano?"
„Ale oni nás nevidí?"
„Ani neslyší, to ne."
„Tak moment. Řekněme si to na rovinu: ty tvrdíš, že jsme cestovali zpátky v čase?"
„čas není tím, za co ho máš, Eddie." Anděl začne ve svých stříbrných tanečních střevíčcích poskakovat a ukazuje: „Podívej!"
Eddie se dívá a vidí kohosi, kdo je mu matně povědomý. Chvíli mu trvá, než si uvědomí, že se dívá sám na sebe. „To jsem já?"
Anděl přikývne a celý se rozzáří.
Eddie na sebe hledí úkosem. Vypadá, že je na tom špatně, tenhle starý Eddie. Má bledou kůži, má unavené rysy a potí se. Vypadá ustaraně, velmi ustaraně. V pravé ruce si s něčím pohrává. Hrací žeton. Pobíhá po místnosti.
Přihlížející Eddie ucítí, jak mu škubne ruka. Anděl ho tahá za rukáv. „Pojď! Rychle!"
Krátký pocit rychlého letu a zničehonic se Eddie dívá na kasino z nového úhlu, z ptačí perspektivy. „Kde jsme?"
„Pamatuješ si na ten nápis? Na tu šipku nad stolem?" Eddie nad tím musí přemýšlet. Nápis? Co na něm bylo napsáno? Eddie vyhrává. „Vzpomínám si, ano."
„Máme to udělat?"
Eddie tak úplně nerozumí, co tím anděl myslí. Ohlédne se po svém předchozím já, které se pořád ještě rozhlíží po místnosti a hledá to pravé místo, kde by mělo zkusit své ponuré štěstí. Náhle mu to dochází. On je tím nápisem. Připravený vyhrát. Stačí, aby se trochu soustředil a nápis se změní na Eddie vyhrává.
. „Přesně tak, Eddie. Je to hodně dobré." Ohlédne se opět na své staré já. Dívá se sám na sebe, jak zahlédne nápis, předvede klasickou opožděnou reakci kabaretního komika a vydá se tím směrem.
Eddie cítí, jak jeho tělo bliká. „To není možné. Jak je to udělané?"
„Už jsem ti to řekl, Eddie. Čas není tím, co si myslíš. Prostě jsi byl jen zvyklý dívat se na všechno ze špatného úhlu. Čas není tady a nezmizí pryč. Čas je cosi stálého. Proud. Vyzkoušej si to."
Následuje týž pocit rychlého letu a náhle jsou někde jinde. Dívají se vzhůru na Eddieho obličej. Pracuje. Ve své staré

kanceláři. Jsou přímo v jeho počítači.
„Ty se umíš pohybovat časem?" „Časem i prostorem, ano."
„A jak se jím pohybuješ? Pomocí počítačového propojení?"
„Dá se to tak říct, ano. Mohu zasáhnout do počítačů, do elektroniky. Ale cestuji jako... vědomí. Jako vědomí mohu pozorovat. Dává ti to nějaký smysl?"
„Ne tak úplně." Ale pravda je, že nějakou svou částí to asi opravdu chápe. Loď byla vždycky svým způsobem živá - jak to říkal Gwent? „Syntetická živá látka" -, ale během doby se stala něčím víc. Vyvinulo se v ní vědomí. Vědomí, které může cestovat časem, které čas vnímá jako jakousi řeku.
Vzhlédne ke svému pracujícímu já, které píše ostošest na klávesnici. „Ty sis mě vybrala?"
„Přesně tak, Eddie. Teď se chvilku soustřeď: chystáme se přijít k penězům."
Eddie cosi ucítí. Jakési drobné úsilí vůle. A uvědomuje si, že v paměti počítače došlo k jemné změně. Dívá se sám na sebe, jak je šokovaný z náhlé anomálie čísel a jak potom divoce a bezmocně buší do klávesnice. „To ty jsi ukradla ty peníze? Tys to udělala?"
„Oba jsme to udělali, Eddie. Byl jsi při tom. A neukradli jsme je, přesunuli jsme je, to je všechno. Jsou v jedné bance v Africe. Na účtu dětského hospice. Využijí se tam lépe než u těch lidí, pro které jsi pracoval."
„No tak to moment: tys mě takhle vometla? Shodilas na mě neexistující zločin, kterej mě přinutil utíkat před zločineckým gangem, dohnal mě k tomu, že jsem vzal Gordonovo místo, a nakonec mě kvůli němu vyoperovali z vlastního těla? To všechno jsou tvoje čachry? Tohle mi chceš říct?"
„Není to úplně tak, jak říkáš, čas pracuje... jsou volby, alternativy.
Volby se dají prozkoumat, když víš jak na to. Tohle byla nejlepší z proveditelných alternativ. Já jsem tak úplně přesně nezapříčinil, že se ty věci staly. Já jsem jen dopustil, aby se staly."
Eddie už dostává zlost. Cítí se být manipulovaný a zneužitý. „Kvůli komu sakra?"
„Kvůli nim.
A to už jsou zpátky na Výkvětu vůle, v řídícím středisku pozorují Osloovou a celou posádku, jak zírají na monitory.
„Kvůli nim?"
„Někdo se o ně musel postarat. Jsou to vlastně děti. Byl jsi na tu práci ten nejlepší člověk. Vlastně jediný člověk."
„Proč? Co je na mně tak zvláštního?"
„Právě tohle. To, že dokonce dokážeš položit takovou otázku. Ta schrána, celá ta hrůza. To by skoro každého dohnalo k šílenství. Ale ty, Eddie, tys měl tak nízké sebevědomí, tys očekával od života tak málo. Nejenže jsi přežil přesun bez duševní újmy, schránka tě ve skutečnosti jako člověka zlepšila. Buď k sobě upřímný. Byl jsi předtím taková obyčejná nula, nemám pravdu?"
To asi je pravda, ale Eddie má přesto vztek. „To všechno? To všechno, co jsem si prožil, bylo jen kvůli tomu, abych pohlídal tlupu nedospělejch negramotů? To je ten velkolepej smysl?"
„Jsou víc než to, Eddie. Mnohem víc. Jsou velice, převelice vzácní. Jsou těmi posledními, kdo zbyl z lidského rodu."
Záblesk a Eddie s andělem stojí v prašné, nehostinné krajině. Je tma. Nad hlavami jim zuří bouře, ale je to suchá bouře bez života. Vypadá to jako mimozemský svět, ale není. Eddie ví, kde jsou.
„Země?"
„Nemůže tě to moc překvapovat. Viděls, kam se všechno ubírá."
Lidstvo vymřelo. Pravda, to není tak úplně překvapení. Přesto je jedna věc, když to člověk předpokládá, a druhá, když to ví najisto, když to vidí... Eddie má pocit, jako by byl prázdný, jako by z něj někdo vytesal vnitřek naběračkou na zmrzlinu. „Všichni lidi... vymřeli?"
Anděl přikývne a začne špičkou boty okopávat kamínek na zemi. „Všichni kromě posádky Výkvětu vůle." Přestane kopat do oblázku a vzhlédne k němu. „Nemusí to takhle dopadnout, Eddie. Můžeme si vybrat jinou alternativu. Takovou, v níž peníze z počítače nezmizí a ty si prožiješ celý život na Zemi."
„A lidstvo?"
Anděl odvrátí pohled a začne si opět špičkou boty pohrávat s kamínkem.
Co je tohle za volbu? Eddie se vrátí prožít si svůj nanicovatý život svým nenápadně nešťastným způsobem a jeho živočišný druh vyhyne? Rozhlédne se po vyschlém, mrtvém panoramatu a dlouze, ztěžka si povzdychne. „Ne. Myslím, že to nechám být tak, jak to je."
Anděl se na něho usměje a přikývne: „A pokud jde o posádku..." Jsou zase zpátky na lodi. Zpátky tam, kde začínali.
„...negramoty jsem z nich udělal já. Museli se změnit, pokud měli přežít. Vše, co zde bylo, se muselo zbourat. Museli se zbavit toho šílenství, které tady Gordon s Gwentem a s několika dalšími břídily zavedli."
„Dobře," řekne Eddie. Není to žádná velká odpověď, ale Eddie se náhle cítí strašně unavený. Z manipulovaného dětského pečovatele se stal během několika vteřin strážcem veškerého lidstva a rád by si někam na pár desítek let lehl a všechno si promyslel.
„Už je čas, abych odešel, Eddie."
„Odešel? Kam půjdeš? Ty jsi asi všude, že?"
„Musím tě opustit."
„Ale vrátíš se, ano?"
„Potřeboval ses určité věci dozvědět. Jsou některé věci, které ti říct nemohu, na které si musíš přijít sám. Jednou to pochopíš."
„Počkej. Ty chceš říct, že tohle je náš jediný rozhovor?"
Anděl odvrátí pohled. „Já... já nevím."
„Ty nevíš? Tak proč prostě neodfrčíš do budoucnosti a nezjistíš to, Všeználku?"

„To je složité. Já se mohu pouze vracet. Do budoucnosti nemám přístup."
„To nedává smysl. Jak bys potom mohla vědět, co se má udělat, aby to dobře dopadlo? Jak bys mohla vědět, že si máš se mnou promluvit?"
„Pokládám to za správné, protože jsem se nevrátil a nevytkl si, že je to špatné."
Eddie na to opět odpoví: „Dobře." Co jiného na to taky může říct?
„Apton se už každou chvíli probere, musím tě teď poslat zpátky." Zpátky do schránky. Skvělé. „Poslední otázka?"
„Odpovím, budu-li umět."
„Jen jedna. Něco, nad čím si už dlouho lámu hlavu. Třeba jsi dost chytrá, abys mi to mohla říct."
Anděl pohlédne na Styxe. „Tak už ale rychle."
„Co sakra znamená ta zkratka „JZM"?
Ale anděl neodpoví. Jen se naposled usměje, zamává a zmizí.
A Eddie je zpátky ve schránce.
Ale cítí se teď jinak. Lépe. Pokusí se pohnout pravou paží a jeho pravá paže se skutečně pohne. Vyvolá si impuls na pohyb levé nohy a jeho levá noha se opravdu úslužně zvedne. Spoje jsou tentokrát v pořádku. Loď ho dokázala předrátovat. Provede průzkumný krok. A další. Může chodit. Cítí se vlastně docela čiperně. Mohl by začít chodit na hodiny latinskoamerických tanců.
Uslyší zasténání. Styx se pokouší vstát. Eddie k němu přiskočí. Poklekne a vsune svůj pařát pod trubcův poraněný krk. Je to jemný, něžný pohyb.
Podlaha, na níž klečí, se kolem nich začne vlnit.
Eddie se nesnaží odporovat. Důvěřuje lodi, že se o něj postará.
Podlaha se zformuje do tunelu, trubice. Klouže jím dolů jako na toboganu v aquaparku. Styx mu bezpečně spočívá v náručí.
Řítí se dolů. Dolů po skluzavce.
A náhle jsou zpátky v řídícím centru.
Je tam Pecková. A Osloová. A Gwent.
Dosud si ho nevšimli, ale začínají k němu obracet oči.
A v jeho helmě se objeví vzkaz.
„JZM = Jiná zasraná myšlenka."
Eddie se usměje. Posádka mu teď stojí tváří v tvář, vypadají zaskočeně a zmateně. Jejich ústa začínají tvořit otázky. Spoustu otázek.
„Loď..."
„Spravila se sama..."
„Co se to dějovič?"
Eddie k nim vykročí a zvedne ruce. „Tak dobře, lidi," řekne. „Otázky později. Máme před sebou spoustu práce. Je tady planeta, kterou musíme zkolonizovat. Pusťme se do toho."
Naposled zaslechne andělův hlas: „Hodně štěstí, Eddie."
Štěstí?
Eddie se ušklíbne.
Co s tím má co společného štěstí?
Škubne to s nimi, když nádherné motory nastartují do překrásného života.
Starý dobrý Výkvět vůle se odpoutá od Suspenzoru a obloukem zamíří k novému domovu lidstva.